N:r 14. ÅRG. 31. 5 SEPTEMBER 1926. PREN.-PRIS 2:25.

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

Foto: Olga Rinman.

Deltagare i S. M. K:s Steninge-vecka 1926 samlade framför slottet.

KRISTUSLIVETS OFÖRGÄNGLIGA KRAFT.

»Jag är — den levande.» Upp. 1: 18.

Mångahanda och olikartade äro i sanning de behov och intressen, vilka ligga inom omkretsen för det Kristusliv, vi äro kallade att leva. Det bliva vi alla på olika sätt övertygade om, ibland under känslan av smärtsam förvirring, ibland under lycklig förvåning över rikedomen i det liv, som leves genom tron på Guds Son.

Såsom en missionerande församling stå vi ock ofta frågande inför en till synes nedåtlutande utveckling, inför ett avtagande, som vi måhända aldrig beräknat.

Men vare sig det gäller mängden av svårförenliga intressen eller skenbar avmattning inom Kristi församling, ett är och förblir visst och fast, att Kristus, den levande, utgör den aldrig vikande medelpunkten och den aldrig sinande livskraften för dem, som tro på honom och tjäna honom.

Ett ständigt återgående till Kristus, den levande, ger förnyat och fördjupat fäste åt tron och samlad, föryngrad kraft åt kärleken.

Kristus lever sitt liv för oss i sitt ord. När vi öppna hans bok, läsa vi ej endast, vad där står skrivet om honom. Vi komma i omedelbar beröring med Kristus. Och i det han talar till oss, flödar nåden över oss, renande våra hjärtan från all synd, strålar hans kunskap emot oss och skingrar vår okunnighets mörker, ledes hans kraft in i vår svaghet och skänkes oss i vår ensamhet och nöd hugsvalelse och hopp.

Kristus lever sitt liv för oss genom tron i våra hjärtan. Någon Jakobsstege se vi väl ej, på vilken vi kunna stiga upp till honom, och någon torr buske i vår öken se vi väl ej flamma av någon hans yttre härlighet. Men vi äga det som är bättre: Herren Jesus Kristus helig i våra hjärtan, där förklarad och där verksam genom helig Andes kraft.

Och ej blott i våra egna hjärtan. Se, huru han lever i andras hjärtan och liv! Se, huru allt det, som hos de unga spirar upp av längtan, tro, hängivenhet och tjänaresinne, kommer från den levande Kristus, som tagit sin bostad och upprättat sin tron i dem. »Se, jag gör allting nytt», säger Herren. Vi se det hos de unga; vi se det ofta ej mindre hos de till åren gamla men morgonfriska i sina själar.

Kristus lever för oss i det nya Jerusalem. Han står inför tronen därovan oss till godo i oavlåtlig bön för oss, att de himmelska håvorna från vår Faders rika förrådshus må tillfalla oss. När han segerrik »for upp i höjden», så var det, för att han, ej längre hindrad av tidens och rummets gränser, skulle kunna »giva människor gåvor».

Men han är där ovan, har han själv sagt, även för att bereda oss rum i Faderns boningar, att vi där utan besvärande dunkel må skåda upp i hans anlete, utan någon vanmakt längre skola få fatta hans hand och utan mellankommande hinder skola få

falla till hans fötter och fritt sjunga ut vår hela, fulla tacksamhet mot honom, som älskar oss, som har löst oss från våra synder med sitt blod, och som nu lever och skall leva i evigheters evighet. J. R—n

---

S. M. K:s Steninge-vecka.

Det talades mer än en gång under dagarna på Steninge, om vad som ligger i orden, att »Gud förut berett de goda gärningar, i vilka vi skulle vandra», Ef. 2: 10.

Hela S. M. K:s första bibel- och ungdomsvecka blev för oss ett märkligt illustrerande exempel på både *Guds förut beredande nåd* och *hans in i det beredda ledsagande nåd.*

Den förut beredda nåden bestod för oss däri, *att* vi, enligt ofta utsänd bön, fingo i ro under flera dagar i följd komma i livligare personlig kontakt med en del sådana vänner, vilka önskat lära känna S. M. K. liksom mer från dess innersidor; *att* vårt arbete sattes i tillfälle att vinna nya vänner isynnerhet bland de unga samt *att* vi, som själva äro satta att på olika sätt tjäna inom S. M. K., bereddes möjlighet att i avskildhet gemensamt uppbyggas på vår allra heligaste tro och upplivas i våra stora samfällda intressen.

Och vi se nu efteråt än tydligare denna förut beredda nåd och något av dess syfte. »*Ty han ville göra de heliga skickliga att utföra sitt tjänareverk, att uppbygga Kristi kropp*», Ef. 4: 12.

»En historia sådan som S. M. K:s är alltför underbar, för att man skulle haft råd att vara i okunnighet om den», yttrade en av deltagarne. Ja, men den är ock alltför underbar, för att vi icke skulle känna det ansvar, som den pålägger oss.

Därjämte ha vi i tankarna många personliga minnen. I sådana minnen, som isynnerhet de efterlämnat, vilka som mest i hemlandet kämpat för evangelie verk i Kina (Josef Holmgren, K. G. Magnusson, O. von Feilitzen samt Nath. Högman) — i minnet av dessa och många andra, som stått vårt arbete nära men nu äro hemma hos Herren, en »sky av vittnen», har den nuvarande Kommittén djupt känt sitt ansvar.

Kommittén för S. M. K. har därför i medvetandet om allas vår begränsning livligt hoppats att få se yngre krafter träda in i de bortgångnas ställe samt bedit Gud om nya vänner utöver landet, vilka med kärlekens intresse kunna ta vid, där de äldre krafterna avtaga.

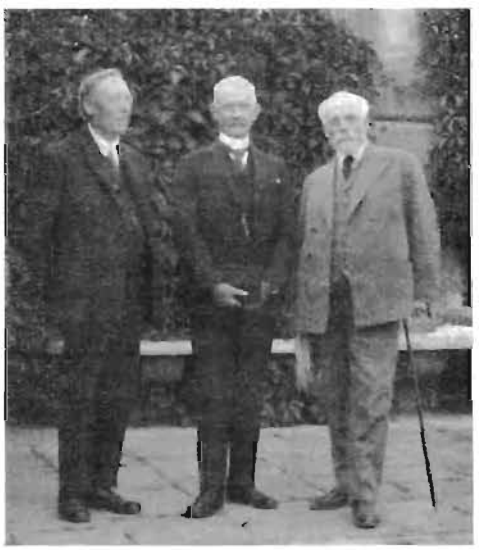

Foto: Olga Rinman.
Kursens ledare, missionsdirektor E. Folke, samt S. M. K:s ordförande, överste H. Dillner, och rektor Joh. Rinman, kursens initiativtagare.

Och så gav Herren oss »Steningeveckan» till förnyat hopp i dessa stycken.

Guds in i det beredda ledsagande nåd. Han själv utvalde de, som vi tro, för detta tillfälle rätta deltagarna och det rätta antalet (omkring 50). Han gav sin helige Andes frid, ljus och kraft åt vår samvaro. Han ledde oss dag för dag och stund för stund in i det, som vi bäst behövde, men som ingen av oss på förhand kunnat förutse eller planera. Han lät ock »allt annat falla till» enligt sitt löfte.

Steninge var uppenbarligen en av hans öga utsedd plats för dessa dagar. Vårt

värdfolk mottog oss med en älskvärdhet, som blott kan förklaras därmed, att Guds goda, nådefulla hand var över oss. Och de, som tjänande oss gjorde sitt bästa för vår trevnad, vittnade ock om, huru allt var *givet ovanifrån* och *berett inifrån*.

Vid återblicken på Steningeveckan begära vi nu blott ett, att Herren må akta oss »värdiga sin kallelse, att han med kraft må fullborda i oss allt vad en god vilja kan åstunda och vad tro kan verka».

J. R—n.

Steninge säteri.

Detta ryktbara gamla herresäte, en av lysande historiska minnen omspunnen slottsegendom, har ett utomordentligt vackert läge vid norra ändan av Skarven, varmed menas den långsträckta del av Mälaren, genom vilken segelleden mellan Stockholm och Uppsala går fram.

Den första kända ägaren, fru Katarina till Steninge, omnämnes redan 1299. Därefter inträdde en tid i Steninge historia av nära 200 år, om vilken tid intet närmare är känt. Den förste ägaren av historisk ryktbarhet, var greve Karl Gyllenstjerna, änkedrottning Hedvig Eleonoras högt betrodde man. Denne lät bygga det nuvarande slottet efter Nic. Tessins ritning.

Steninge slott är ansett som det mest lysande exemplet på den sista fasen av den karolinska slottsbyggnadskonsten. Slottet, som till i dag, tack vare pietetsfulla ägare, bevarat sitt ursprungliga utseende både invändigt och utvändigt, bär Tessins prägel och har en trappuppgång, som livligt påminner om Drottningholms slott. En av flyglarna kallas drottningflygeln efter Hedvig Eleonora, som ofta besökte Steninge, och ännu finns högt uppe i slottsbyggnaden det runt, vilket beboddes av Karl XII som barn.

Under riksrådet K. R. von Fersens tid efter mitten av 1700-talet hyste Steninge mer än en gång inom sina murar Gustaf III:s lysande hov.

Inalles har Steninge haft 29 ägare.

År 1922 inköptes Steninge av direktör och fru Lindmark. De ha låtit sig angeläget vara att både väl vårda den vackra slottsegendomen och att där, i ett närliggande pensionat, bereda vila för gäster, vilka söka sig dit, samtidigt som de avvinna jordbruk och stora trädgårdsanläggningar största möjliga avkastning till fromma för de närmast av fru Lindmark upprättade Margareta-hushållsskolorna i landet.

Hit var det, som S. M. K:s första bibel- och ungdomsvecka förlades, tack vare våra vänner Lindmarks stora tillmötesgående. Deras kärleksfulla omtanke gjorde på allt sätt vår samvaro angenäm och även i yttre måtto vederkvickande. Av i detta nummer införda illustrationer torde Sinims Lands läsare kunna bilda sig en nog så klar föreställning om Steninge.

J. R—n.

Steninge slott med de två flygelbyggnaderna. *Foto: Olga Rinman.*

Något om vad Gud gav oss i Steninge.

Ett kort referat av vad vi under Steningeveckan fingo mottaga torde vara väntat av tidningens läsekrets, särskilt av dem bland våra vänner, vilka ihågkommit mötet i sina förböner.

*

Kl. 8 på morgonen började vi varje dag mötena med »en stilla bönestund». Vi önskade då att gemensamt få nalkas vår Gud för att nedbedja hans nådefulla välsignelser över oss. Meningen var alltså ej att vid dessa stunder lyssna till bibelförklaringar utan att mottaga ett ord ifrån Gud och att sedan, såsom svar därpå, inför honom giva uttryck för våra hjärtans begär och behov. Det blev också bönestunder, som nog länge komma att stanna i våra minnen.

*

Kl. 10 f. m. samlades vi till bibelstudium. De två första dagarna leddes detta av missionsföreståndare *E. Folke.* Hans ämne var första dagen: »En gudsmänniska fullt färdig», 2 Tim. 3: 17, och dagen därpå: »En gudsmänniska väl skickad till allt gott verk». I ett kommande nummer hoppas vi kunna införa något utförligare referat av dessa bibelstudier, varför vi ej nu redogöra mera för innehållet därav. Bibelstudiet de två sista dagarna, som leddes av rektor *Joh. Rinman,* kom genom en Guds tydliga ledning att i viss mån utgöra en fortsättning av ämnet, som behandlats de två första dagarna. Under dessa hade ju *gudsmänniskan* ställts fram för oss såsom förverkligandet av en underbart nåderik Gudstanke med oss. I fortsättningen blev nu *Guds församling* eller ordagrant »*den levande Gudens församling*», 1 Tim. 3: 15, det ämne som vi fördes in uti. Denna församling såsom ett Guds hus samt såsom sanningens grundfäste och upprätthållare utgjorde de centrala delarna av detta bibelstudium. Huru vi böra förhålla oss i detta Guds hus blev den sista direkt praktiskt tillämpliga sidan av ämnet.

*

Kl. 12 midd. fingo vi lyssna till orienterande föredrag, vilka på grund av det vackra vädret kunde hållas ute i det fria i skuggan av ett stort träd framför slottet.

Första dagen hölls det orienterande missionsföredraget av rektor *Joh. Riman,* och ämnet för detsamma var: »Guds missionstankar och våra». Med utgångspunkt

Foto: A. Thunqvist.
»I skuggan av ett stort träd framför slottet.»

från Ps. 67: 2, 3 gjordes därvid gällande, att vare sig det gäller Israel i gamla förbundet eller Kristi församling i nyare tid avser Guds nådefulla välsignelser över sitt folk »att man på jorden må känna Herrens väg bland alla folk hans frälsning».

Guds missionstankar påvisades vara:

1. Nådens evangelium givet åt hela skapelsen;

2. Kristi församling, som utgör kärnan i det nåderike, som genom evangelium upprättas, uttages och uppbygges såsom en Kristi kropp;

3. Väg beredes för Kristus för hans personliga återkomst och upprättande av hans härlighets rike.

Våra missionstankar påvisades i förhållande till Guds hava varit alltför små, trånga och självkoncentrerade. Detta har gjort, att missionsarbetet ibland växlats

in på fel spår, varvid mänskligt uppställda mål kommit att intaga alltför stora proportioner.

Till sist framhölls huru våra missionstankar böra sammanfalla med Guds, så att evangelisering, församlingsordning och utbildande av infödda lärare och medhjälpare får utgöra de missionsarbetets huvudformer, i vilka Guds Andes kraft och kärlek kunna ingjutas.

Säkert fingo under föredraget deltagarna ett djupt intryck utav att missionens uppgift icke är någonting mindre än att utbreda en sådan kunskap om Kristus att människorna få veta, på vem de få tro till frälsning samt så att denna frälsning genom vislig ledning och kristlig fostran får avsätta sina frukter i de på missionsfältet bildade församlingarna.

Nästa dag fördes vi genom missionär, pastor *J. Th. Sandbergs* orienterande föredrag om missionsarbetet i Kina under nuvarande förhållanden ut till det land och arbete, som Gud på ett särskilt sätt anförtrott åt S. M. K. Under föredraget gavs oss en orienterande överblick av missionsarbetets utveckling från banbrytningstiden under såväl den period, som kan betecknas som församlingarnas barndomstid, som den därpå följande tiden av mera mognad, vilken kan betecknas vara församlingarnas ungdomstid och mannaålder, och som nu alltmer och mer synes vara för handen.

Flera av deltagarna uttryckte sin stora glädje över förmånen av att ha fått lyssna till denna klargörande utredning. Säkert blev därunder mycket klart, som förut kanske varit oklart ifråga om missionsarbetet på yttre missionens fält och särskilt i Kina.

Nästa dag fingo vi i stället för ett orienterande föredrag ett inledningsanförande åtföljt av samtal. Inledningsanförandet hölls av missionär *M. Lindén*, och ämnet för detsamma var: »S. M. K. i hemlandet».

Inledaren påminde om att S. M. K. i hemlandet intager en särställning, som vi tro vara oss given av Gud. Han framhöll också, att om denna ställning är oss given av Gud, gäller det för oss att vara trogna Herren i denna vår ställning, och för att få klarhet i frågan huru vi skola kunna vara trogna antyddes svårigheter, frestelser och faror, som följa på grund av vår särställning såväl som särskilda möjligheter och praktiska uppgifter, vilka på grund av denna särställning äro våra.

Det efter inledningsanförandet följande samtalet blev både livligt och rikt givande. Säkert kom S. M. K., och särskilt dess arbete i hemlandet, oss alla närmare än förut, och vi kände, att vi däri verkligen ägde en uppgift från Gud.

Lördagens föredrag hölls av missionsföreståndare *E. Folke*. Ämnet var: »Samverkan mellan de olika svenska missionsorganisationerna», och i föredraget behandlades särskilt Allmänna Svenska Missionsrådets uppgifter och verksamhet. Även detta föredrag innehöll mycket av intresse och värde och gav oss många värdefulla lärdomar. Säkert vidgades våra hjärtan under detsamma, och förvisso kommer Allmänna Svenska Missionsrådet att av åhörarna följas med mera varmt intresse och förbön än förut kanske varit fallet.

*

På eftermiddagarna samlades vi till missionsstunder, då vi fingo lyssna till berättelser angående S. M. K. och dess arbete.

Första dagen hade vi glädjen lyssna till missionsföreståndare *E. Folkes* berättelse om, huru S. M. K. började och huru S. M. K:s arbete i Kina kom såsom svar på en kineskvinnas bön. Gripande och uppfordrande kommo dessa påminnelser till våra hjärtan. Hur gärna skulle icke även vi önska att likt kineskvinnan kunna bedja med kraft och så förbereda och driva fram det arbete, Gud vill ha utfört genom oss.

De följande dagarna fingo vi på missionsstunderna lyssna till skildringar från arbetet därute av fröknarna *Anna Eriksson, Emma Andersson, Judith Hultqvist* och fru *Karin Landin*. Betydelsen utav dessa berättelser se vi klart antydd genom vad

olika deltagare i detta nummer berätta om sina intryck, och vi behöva därför ej här upptaga utrymmet med att närmare söka skildra, vad dessa berättelser hade att säga oss.

På fredagen fingo vi också lyssna till fröken *Lisa Blom*, som berättade om erfarenheter, hon fått göra under sitt arbete på vår missions expedition.

På lördagen hade vi i stället för missionsstund utflykt till Sigtuna, såsom det också omnämnes i olika deltagares intryck av veckan på Steninge.

*

Aftonbönen leddes tre dagar utav missionär *C. J. Bergqvist*, som därvid ledde oss att följa Herren Jesus och vara med honom under afton- och skymningsstunder, om vilka vi läsa i vårt Nya Testamente.

*

Söndagens möten voro ett offentligt möte med predikan av rektor Rinman kl. 11 f. m., och ett missionsmöte kl. 4 e. m., då missionär *C. J. Bergqvist* samt doktor *Herman Liu* från Kina talade, den senare tolkad av missionär *D. Landin*, som också avslutade detta möte med ett kort anförande.

På kvällen kl. 8,30 samlades vi till avslutningsmöte. Detta leddes av kommitténs ordförande, överste *H. Dillner*, som erinrade om vad vi under denna vecka fått mottaga av vår Gud, samt om Herrens löfte att snart komma åter för att taga sin församling till sig. Dessutom talade även nu doktor Liu från Kina, varjämte flera mötesdeltagare bade ordet för att i korthet säga något angående sina intryck från mötet.

*

Så voro då mötena under denna S. M. K:s Bibel- och Ungdomsvecka slut. Tiden för uppbrott var inne. Det gällde att återvända till de olika uppgifterna. Det syntes, som om alla deltagarna kunde göra så med stor tacksamhet för den uppmuntran Gud givit under dessa dagar och för den nya kraft, som han skänkt oss. Tydligt är, att Steningeveckan för de allra flesta, ja, kanske för varje deltagare, är ett ljust och rikt minne, en stor anledning till tacksägelse och lovsång.

M. L.

Vad deltagarne ha att säga.

Det var tydligen en förväntansfull skara, som samlats på Steninge, för att deltaga i S. M. K:s första bibel- och ungdomsvecka. Vad begärde de månne av dessa dagar? Ja, det kom man så småningom underfund med. Där funnos de, som hade drivits dit av längtan efter några stilla dagar inför Guds ansikte — undan allt myllrande liv. Många hade kommit med tanke på att få uppleva något, somliga det stora undret, som sker, när Gud för första gången uppenbarar sig för en människa, andra kände med sig, att de behövde förnyad kraft, s. a. s. förnyad syn på de osynliga tingen. En och annan fanns, för vilken dessa dagar helt säkert komma att få betydelse för livet: de hade så länge undrat över Guds plan med deras liv, och nu begärde de klarhet. Och några hade kommit dit — de själva visste knappast varför — bara därför att de voro trötta till kropp och själ. De väntade måhända inte något särskilt. De ville dock se, om här möjligen skulle finnas det, som de överallt sökt men inte funnit: något att leva för.

* * *

Steninge har blivit ett av mina ljusaste minnen, som ofta under vardagslivet kommer att plockas fram, det känner jag. Men då jag i tankarna genomgår de olika dagarna, vet jag knappast, vad jag helst vill dröja vid. Intrycken komma så mäktigt, det ena avlöser det andra, det är som om allt sammansmälter till detta: en lång solskensdag utan skugga.

Först dröjer tanken kanske vid bibelstunderna, två av missionsdirektor Erik Folke och två av rektor Joh. Rinman. Vad där talades om, kommer helt säkert att återgivas på annat ställe. Det går jag där-

för förbi. Jag vill bara nämna, att jag satt och önskade, att väggarna skulle kunna vidga sig och skaror av människor få del av det, vi här fingo. Man kände sig nästan underlig till mods och kunde inte förstå, varför det skulle vara oss givet att få vara med om detta, när samma längtan att få lyssna just till något sådant finnes hos så många, många andra.

Friluftsgudstjänsten på en sluttning i den vackra parken var också en stund, som jag vill minnas. Det var så högtidligt. Jag vet inte, hur det är, men ute i naturen bli vi människor ofta så mottagliga för det, Gud vill säga oss.

Foto: Olga Rinman.

Dr. Liu från Kina samt hans tolk, missionär D. Landin.

Och så missionsstunderna! Det var ju missionen i Kina, som egentligen samlat oss dessa dagar, och jag tror inte, att någon kunde lämna Steninge, utan att i sitt innersta vara gripen av missionstanken. Man lärde sig till och med tycka om själva platsen under det stora trädet alldeles invid slottet, där vi under dessa stunder alltid höllo till.

Särskilt minns jag en gång, fredagskvällen. Fröken Lisa Blom kom till oss och berättade om erfarenheterna från expeditionen, om penninggåvorna, om offren. Det gjorde djupt intryck, och man blygdes vid sidan av dessa, som *kunde* offra och *älskade* att offra för missionen.

Hela missionsarbetet i Kina blev också så levande för oss. Fru Karin Landin hade just kommit hem från Kina, och fröken Judith Hultqvist stod just i begrepp att för andra gången resa ditut — båda meddelade sina intryck. Den sistnämnda berättade bl. a. om en gammal, kinesisk kvinna, som undrat, huru länge vi i Sverige vetat om, att det fanns en levande Gud. Hon hade frågat, om det kunde vara över 100 år, och fröken Hultqvist hade måst bekänna för henne, att det var mycket, mycket längre. »Men varför har ni då inte kommit förr», hade den gamla utropat. Ja, varför? — Månget öga tårades, och de, som trott, att inte ens Steningemötet skulle kunna förmå dem att älska kineserna, hade tagit miste — grundligt miste.

Den sista kvällen står kanske klarast för mitt minne. Tänk er in i, hur det kändes att efter en vecka i gemensam stillhet och bön för Kinas sak plötsligt få se en riktig kines komma till oss, tala på kinesiska — tolkad förstås — och tacka missionsvännerna i Sverige, för vad som göres för Kina. Hade man ej vetat sammanhanget — han kom från K. F. U. M:s världskonferens i Helsingfors — skulle man ej kunnat tro sina ögon. Och tankarna, som fyllde mig, medan jag satt och lyssnade, dem kan jag knappast beskriva. Jag tyckte, att vi nu äntligen. äntligen fått se en skymt av Kinas värld. Han stod där som en representant för sitt eget folk och visade oss kristendomens omskapande makt samt sade oss, att förkunnelsen om Kristus icke är förgäves. Hans blick lyste av frid och glädje. Det var något helgat över hela hans väsen. Han blev oss verkligen en sporre, och hur gärna hade vi icke velat hörsamma hans inbjudan att komma till Kina. »Jag skall nog taga hand om er allesammans», slutade han.

Men tro inte, att vi blevo trötta av mycket lyssnande. Nej, programstunderna voro alltid efterlängtade, och mellan dem hunno vi med mycket. Vi gingo långa promenader i skog och mark. Men ofta kommo vi inte längre än till bryggan vid stranden, det måste jag erkänna. Där var så vackert, och man fick aldrig nog av utsikten därifrån. Man kunde också få härliga bad, vilka voro mycket uppskattade av alla. En hel eftermiddag var anslagen till utfärd till Sigtuna, och dit foro vi med båt och »Scania-Vabis» och »Scania-Skakis» och alla möjliga fordon. Vi besökte Sigtunastiftelsen och drucko kaffe

ute i det fria. Efter en andaktsstund av missionsdirektor Folke besågo vi också stadens gamla, sevärda kyrka. Och att det var en lyckad utflykt, behöver jag väl inte tala om.

Varje dag började med gemensam bön. Dessa stunder ville man helst inte försaka. Men vi glömde nästan bort att bedja för oss själva. Det var, som om all bön koncentrerades på Kina. Och hur önskade vi inte, att de därute också skulle få sin del av Steningeveckan! Genom dem skulle så välsignelsen sedan komma åter till oss, därom är jag viss. Eller var det icke månne de gemensamma tankarna på dem alla, som förde *oss* samman, var det icke underrättelserna om deras kamp och svårigheter, som drevo *oss* att söka stillhet inför Gud, och var det icke glädjen över att genom dem få vara med om att i Kina sprida evangelium, som stämde *vår a* hjärtan till tack?

Och nu följa några intryck från olika deltagare:

Norrlänningarnas minnen från Steningedagarna.

Vi sju norrlänningar undrade nog mycket, hur det skulle bli därnere på Steningeveckan. Vi fingo dock därunder mera än vi vågat tro och hoppas.

Det var en förtjusande anblick, som mötte oss vid framkomsten. Där låg slottet inramat av sekelgamla träd med en härlig utsikt mot sjön. De vackra rosenplanteringarna gjorde det hela så fagert. Här samlades nu S. M. K.-vänner från olika delar av landet, och det var en stor glädje att få lära känna dem.

När överste Dillner vid »veckans» öppnande talade över 1 Mos. 1: 3, uttalade han den önskan, att Gud under dessa dagar skulle få säga sitt »Varde ljus» i våra hjärtan, så att de måtte bli öppna för Jesus — solen. Sedan blev det för oss heliga stunder, då vi under de dagliga bibelstudierna fördes in på Guds vägar med Gudsmänniskan och med sin församling. Särskilt minnas vi, att vi få vila med hela vår tyngd på Guds offerlamm, att gudsmänniskan blott bör fråga efter Guds vilja, och att Guds Ande vill vara med även i vårt vardagsliv.

Missionsstunderna voro rikt givande. Vi gladdes över att få höra, huru Gud hjälpt i svårigheterna, och vi kände djupt vår skuld mot våra kinesiska bröder.

I S. M. K:s arbete i hemlandet fingo vi även en inblick. Det som därvid omtalades blev för oss en hel kedja av bönhörelser. Höjdpunkten på veckans program var dock då vi fingo lyssna till d:r Liu från Kina, som i sällskap med missionär Landin kom från K. F. U. M:s kongress i Helsingfors. Han tackade för den svenska missionen i Kina och hälsade oss välkomna dit. Till sist yttrade missionär Landin: »I Jesus Kristus lösas alla frågor.» Till denna sanning få vi återvända. Där få vi vila.

Foto: Olga Rinman.
»En härlig utsikt mot sjön.»

Vid »veckans» avslutning på söndagen gav överste Dillner en överblick över allt, som avhandlats, och påminde till sist om, att Herren kommer snart för att hämta sin brudeförsamling. På måndagen, när vi vände åter till våra hem och våra uppgifter, voro vi fyllda av tacksamhet över vad vi fått uppleva på Steninge. Mycket ha vi fått taga emot. Men med gåvor följer ansvar. Måtte vi förvalta gåvorna, så att Herren får äran därför.

Norrlänningarna.

Steninge — ännu klingar detta namn som ett eko från några lyckliga augustidagar, då vi från olika orter samlades till

en stilla vecka, och då Gud mötte våra längtande hjärtan.

Bibelstudierna voro mycket dyrbara. En djup och innerlig längtan förnams ibland oss, då det talades om att vara »skriftmänniskor» och förebedjare. Bristen häruti kändes förfärande stor, men genom Jesu Kristi fullbordade verk på Golgata gives ju möjlighet även för den allra minste att nå fram till detta stora mål: En gudsmänniska fullt färdig.

Aldrig skola vi väl glömma den veckan. Inte heller den goda, uppoffrande »slottsfrun», som strödde så mycket rosor på vår stig. — Vilohemmet skänkte oss mycken vederkvickelse. »Lägerplatsen» var till

Foto: Olga Rinman.
En vy från platsen så »underbart vacker».

allas belåtenhet, och stunderna där voro merendels repetitionsstunder, tills aftonsångerna tonade.

Sista kvällen var sången vemodsblandad, säkert kände vi ansvaret att under dessa dagar hava varit gömda med Jesus för att nu åter träda fram i vardagslivet, där gudslivet prövas. Må Herren få fullborda sitt eget verk i våra liv!

En smålandsdeltagare.

För allt, vad jag fått genom mötet i Steninge, känner jag mig oändligt tacksam mot Gud. Bibelstudier, föredrag, missionsstunder och all samvaro var så givande och upplyftande. Platsen var underbart vacker och allt väl ordnat.

Vad som för min del blev särskilt lärorikt, var något av det, som behandlades i bibelstudierna om gudsmänniskan. Det var orden om beredda och döda gärningar Då jag en kortare tid förut fått ögonen öppnade för sanningen och överlämnat mig åt min Frälsare, fick jag erfara det underbara livet i Honom och Hans ledning. Nu visade Han mig också, att Han ej blott går *med* oss utan även *före* oss. Han bereder gärningarna och utför dem. Det är Han, som ger alla goda gåvor och utför allt gott verk. Vi behöva blott, som det också nämndes, söka få veta Hans vilja och fråga Honom, vad Han har i beredskap åt oss. Han har då också lovat att bära oss och våra bördor.

Men saken har också en annan sida. Vi kunna nämligen genom ovillighet, högmod, självrådighet och all annan synd fördröja, förhindra och döda Guds verk i och genom oss. Detta ställer synden i ett fruktansvärt men nyttigt ljus.

Vad jag lärde mig av detta, har jag fått en sådan välsignelse av, att jag gärna vill meddela det till andra. Svårigheten är egentligen den att kasta bekymren på Herren och taga »blott en dag, ett ögonblick i sänder».

En av de unga.

Steninge! Kommer inte tanken på Steninge för oss alla, som voro lyckliga att få vara med där, att alltid vara förknippad med minnen av sol, glädje och välsignelse? Steningeveckan blev för oss en sådan stilla vecka, då vi, gömda undan alla jäktande tankar och bestyr, fingo lyfta våra hjärtan till Kristus och skåda Hans härlighet. Den blev en milstolpe vid vägen, till vilken vi få se tillbaka och hämta ny kraft, då hoppet kanske sviker och moln skymma vägen för oss. Det, vi fingo erfara och mottaga under de härliga dagarna på Steninge, är Herren ock mäktig att giva oss allt framgent. Den kärlek vi sågo stråla emot oss då, skall aldrig upphöra, den hand, i vilken vi då lade vårt liv, skall alltid leda oss. Han är densamme i går, i dag och i all evighet.

E. B.

Vad som grep mig allra djupast under de oförgätliga Steningedagarna, var böne-

stunderna för missionen och missionärerna. Det var innerlig, planmässig bön. Tänk, om allt Guds folk i hela vårt land kunde bedja så. Och tänk, om vi, som voro tillsammans de dagarna, var på sin ort, kunde bli trogna, hängivna, målmedvetna förebedjare såväl för S. M. K. som för andra missioner, som ligga oss nära. Huru mycket i missionsarbetet skulle icke då te sig på annat sätt. Kanske mycket, av vad som nu sker, inte skulle ske då, och mycket, som nu är omöjligt, skulle då bli möjligt.

Djupt ur hjärtat tränger den gamla lärjungabönen fram: »Herre, lär oss att bedja.»

I—g.

Naturen har alltid för mig varit ett Guds tempel i högre grad än någon kyrkobyggnad. På Steninge lilla utsiktsberg fick jag erfara som aldrig förr, vad Gud har att säga den själ, som söker Honom. Det var ej bergets dimensioner, ty de voro obetydliga, som stämde sinnet till andakt, utan sommarmorgonens skönhet i förening med alla de intryck, dessa dagar givit mig. — Dit upp leder en skuggig skogsstig, slingrande sig mellan raka och allvarliga furustammar. Redan där var höglid. Där uppifrån utbreder sig Mälarens fjärdar i morgonsolen. Fullkomlig stillhet råder, en stillhet, som meddelar sig till var och en av de tidiga vandrarna.

Det var mötets sista dag, och för mig gällde det att med klarvaken blick åter gå ut i vardagslivet. De många bevisen på, vad tro och kärlek verkligen innebära, hade ej endast förvånat och gripit mig utan äntligen övertygat mig om, var den enda lycka, som är värd att äga, står att finna. Och nu ljöd här uppe så tydligt rösten från Sinai: du skall — — — och du skall icke! Och vägen låg där öppen, men syntes så svår att vandra, tills också ljus och kraft från korset sakta sänkte sig ned.

Hjärtats svar blev blott ett ödmjukt: Min Herre och min Gud!

T. F.

Det var afton, söndagen den 8 augusti 1926. Bibel- och missionsveckan på Steninge var slut. Nyss hade deltagarna varit samlade till det av en stilla, mäktig ande präglade avslutningsmötet. Man skulle nu skiljas, men detta befanns tydligen vara nog så svårt, ty i små flockar sågos deltagarna sakta samtalande promenera omkring i den vackra parken.

Min hustru och jag hade bestämt avresan till samma kväll, och foro om en stund iväg till Sigtuna, för att där ännu

Foto: Olga Rinman.
Klocktornet i parken vid Steninge slott.

en dag få njuta av dess idylliska stämning och rika historiska minnen.

Över slätten låg en lätt dimma, som aftonvinden saktä satte i rörelse. Medan vår bil gled framåt vägen, vilken knappast syntes i strålkästarnas lek med dimman, såg jag liksom en syn.

Belyst av ett vitt månsken låg framför oss en bergsluttning. Omstrålade av ett än högre och mycket underbarare ljus syntes där en grupp män. Den ene, från vilken ljuset liksom utgick, var Kristus, och de andra människor i hans sällskap. I mina öron liksom ringde orden: »Herre

här är oss gott att vara.» — — Men så kom som svar ur skyn: »Denne är min Son, den utvalde; *hören honom!*»

Nu mötte oss en rad med bilar på väg till tåget, vilket rasslande hördes i fjärran.

Foto: M. Lindén.
»På Steninge lilla utsiktsberg.»

Illusionen var liksom borta och vardagslivet trängde sig på. Mina tankar gingo till Lukas 9: 37 och följande, där det berättas för oss, huru lärjungarna på väg ner från förklaringsberget mötte folkhopen och med denna både nöd och förtvivlan.

För de flesta av oss hade väl dagarna på Steninge varit stunder tillsammans med Frälsaren, då han på ett alldeles särskilt sätt fått tala vid sina lärjungar; och för mången låg det kanske nära till hands att med Petrus önska att få »bo kvar i denna stämning», men månne detta är Mästarens mening? Dagen efter möter oss åter i människolivet syndens och satans makt. Hava vi varit med Herren *så*, att Han genom oss kan få hela, läka och välsigna? Jag riktar frågan till mig själv, men låter den även gå vidare till övriga deltagare i mötet, och även till Eder andra, Guds barn.

Gud väntar se oss i arbete!

Norrköping i augusti 1926.

Axel Heimer.

*

Rosor — rosor — rosor — överallt mötte de vår blick. Det var en underbar färgprakt och en njutning att se alla dessa tusentals rosor i olika färger, mörkröda, rosaskimrande, guldgula. På talarstolen saknades aldrig en silverskål, fylld av de doftande blommorna, och i mångfald delades de ut såsom skänker till oss alla, så snart tillfälle gavs.

Och när jag en dag stod med en bukett i handen, tänkte jag: Är det inte månne, som om vi under dessa dagar fått famnen full av rosor med oss hem, tillräckligt många för att kunna strö ut till alla, vi komma att möta på vår väg — och särskilt till dem, som icke veta av, att

Det är en ros utsprungen
av Jesse rot och stam,
av fädren ren besjungen
den står i tiden fram
och bär en blomma blid.
— — — — — — — — —

Daga Malton.

TACKSÄGELSE- OCH BÖNEÄMNEN

Tacksägelse för vad »Steninge-veckan» givit samt bön om att intrycken därifrån må vara förblivande och bära rik frukt, sid. 187 f.

Fröken Ida Söderberg, sid. 197.

Tacksägelse för mottagna välsignelser vid missionärsavskiljningen i Kristianstad samt bön att Gud må fullborda varje godhetens uppsåt hos våra vänner där, sid. 197.

Missionärerna, som äro på resor, sid. 198.

Tacksägelse för inkomna missionsmedel samt bön om att Gud må fylla Missionens behov, sid. 199.

Ida Söderberg.

Ida Söderberg, som vi härmed ha glädjen presentera för Sinims Lands läsare och som avskildes för Herrens verk i Kina vid högtiden i hennes hemstad den 15 aug., är född den 3 augusti 1897 i Kristianstad. Hon har där åtnjutit den omvårdnad, som ett gott hem giver, och fick efter avslutad folkskolebildning jämte en kurs i bokföring anställning i affär, där hon var anställd omkring sju år. Hennes arbete i affären under denna tid omfattade även bokföring och korrespondens.

I sin ansökan om att få utgå som missionär i S. M. K:s tjänst berättar hon, att hon sedan barndomen tillhört K. F. U. K. samt att hon i denna förening mottagit djupa kristliga intryck. Dessa intryck fördjupades tills det blev henne klart, att hon ej endast behövde Herren Jesus Kristus såsom vän och förtrogen utan först och främst såsom Frälsare från synd. Då hon på sin väg sålunda kom fram till Jesu Kristi kors, blev det en ny början i hennes liv, då hon fick mottaga den frid, hennes hjärta förut längtat efter.

Från den stunden har hos henne en längtan att få tjäna sin Frälsare gjort sig gällande. Inom K. F. U. K. i Kristianstad var ett varmt Kinaintresse rådande. Under studiet i missionsstudiekretsen leddes fröken Söderbergs första tankar till Kina, och från den tiden har tanken på att deltaga i missionsarbetet där aldrig lämnat henne. För två år sedan bereddes fröken Söderberg tillfälle att börja såsom elev vid Bibelinstitutet i Glasgow. Där har hon sedan genomgått en tvåårig kurs och har förutom de teoretiska studierna också deltagit i praktiskt kristligt arbete av olika slag.

Under tiden i Glasgow blev det henne allt mer och mer klart, att Guds väg för henne verkligen var utresa såsom missionär till Kina, tills hon slutligen blev fullt viss härom. Hon avslutar sin levnadsbeskrivning, som åtföljde ansökan, med följande ord: »Jag inser min litenhet inför kallets storhet, men då jag är fullt viss om, att Gud, då han kallar till en uppgift, också ger förmåga att utföra den, så ser jag frimodigt framåt och hoppas innerligt, att om jag blir antagen, få bliva till någon välsignelse i Kina.

Fröken Söderberg har redan börjat resan ut till Kina i sällskap med fröknarna Hultqvist och Flodberg. Samtidigt som vi till henne uttala ett varmt välkommen med i det direkta arbetet för S. M. K., anbefalla vi henne åt missionsvännernas kärleksfulla hågkomst i förbön med tacksägelse. *M. L.*

Missionärsavskiljning i Kristianstad.

Bland högtidsdagar, som vi inom S. M. K. under sommaren fått fira, intager missionärsavskiljningen i Kristianstad den 15 augusti ett framstående rum och giver oss rik anledning till tacksägelse.

Själva avskiljningen förrättades i samband med högmässogudstjänsten i stadens vackra kyrka. Troligen var det första gången, som en sådan högtid firades i Kristianstad. Den väckte alltså livligt intresse, som bl. a. tog sig uttryck uti, att templet nästan fylldes utav gudstjänstdeltagare.

Missionär *C. F. Blom* predikade över dagens högmässotext och prosten *M. Lundborg* förrättade altartjänsten. Vid själva avskiljningen höll missionsdirektor *E. Folke*

ett tal till fröken Söderberg. Prosten Lundborg stod vid missionsföreståndarens sida innanför altarringen och deltog, tydligen under djup rörelse, i den akt, varigenom en av hans konfirmander avskildes för helig tjänst därute i Kina. Pastor Olsson, direktör Hallencreutz, stadsmissionär Granlund, överingenjör Gerner, missionärerna C. F. Blom, Martin Lindén, Anna Eriksson samt fröken Anna Gauffin assisterade vid avskiljningen. Att församlingen i övrigt också verkligen deltog, fingo vi bevis för, genom det stora offer, c:a 475: — kr., som vid samma tillfälle frambars till det verk, Herren anförtrott S. M. K.

Efter kyrkkaffe och en stunds trevlig samvaro på K. F. U. K. samt gemensam middag fortsatte högtiden på eftermiddagen i Lutherska Missionshuset i Kristianstad. Vid detta möte talade missionsföreståndare E. Folke, fröken Anna Gauffin, missionär M. Lindén, den nyavskilda missionären fröken Ida Söderberg samt fröken Anna Eriksson, varjämte rätt många av deltagarna i mötet togo tillfället i akt att lämna minnesord till fröken Söderberg. Även vid detta möte frambars offer till Herren, och vi fingo glädjas inför hans ansikte.

Minnena från denna dag äro rika på uppmuntran för oss, som då besökte Kristianstad. De uppmuntra oss emedan de bevisa, att vi i Kristianstad av Gud fått en krets av vänner till vår mission, som med glädje och frimodighet taga del i missionsarbetet. Vi tro ock, att minnena från denna dag lämnat djupa intryck bland dessa våra vänner, och vår bön är, att frukt till Herrens namns förhärligande må mogna såsom ett resultat av detta möte. *M. L.*

FRÅN REDAKTION OCH EXPEDITION

Sinims Land

utkommer detta nummer något försenat, på grund av att vi ej i tid kunnat få meddelandena och illustrationerna från Steninge färdiga. Vi bedja om benäget överseende härför.

Till Kina framkommen missionär.

Vi hava haft glädjen att från missionär *Verner Wester* få mottaga meddelanden om att han och hans son Sven ankommo till Shanghai måndagen den 19 juli samt till Kikungshan lördagen den 31 i samma månad.

Värmen under resan hade varit nästan outhärdlig och Sven Wester hade haft påssjukan under sjöresan. Vid framkomsten till Shanghai skrev dock missionär Wester: »Herren har nådefullt bevarat oss från allt ont».

Missionens vänner önska säkert med oss frambära tacksägelse till Gud med anledning av dessa meddelanden samt ihågkomma missionär Wester och hans son i förbön.

Till Kina avresta missionärer.

Missionärerna, fröknarna *Judith Hullqvist, Berta Flodberg* samt *Ida Söderberg* avreste den 1 dennes till Genua för att därifrån med ångaren »Saarbrücken» medfölja till Kina.

Give Gud oss nåd att i våra böner ihågkomma både dessa vänner under deras långa resa och deras anhöriga, som också känna avskedets smärta och äro i behov av Guds nådefulla hjälp.

Samkväm.

anordnas, v. G., av Svenska Missionen i Kina i *Stadsmissionens festvåning måndagen den 13 dennes.* Vid detta samkväm hoppas vi få hälsa missionärsparet *Sandberg* välkomna till hemlandet, varjämte vi få säga farväl till missionärsparet *Blom* samt önska dem lycka på färden. Missionärsparet *Landin* vistas f. n. i Göteborg, varför vi troligen först vid något senare tillfälle få hälsa dem välkomna hem.

Vidare meddelande om samkvämet kommer att givas genom annons i Svenska Dagbladet, Svenska Morgonbladet samt Stockholms-Tidningen.

Utresande missionärer.

Såsom vi redan tidigare meddelat komma *missionär och fru Blom* att den 16 den-

nes avresa till England för att sedan utresa till Kina med Norddeutscher Lloyds motorfartyg Fulda, som beräknas avgå från Hamburg den 13 nästkommande nov. Även dessa vänner anbefallas på det varmaste åt missionsvännernas hågkomst i förbön.

Framme i Genua.

Just då vår tidning blivit färdig att tryckas, har underrättelse nått oss, att fröknarna Hultqvist, Flodberg och Söderberg efter en god resa framkommit till Genua.

REDOVISNING

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under aug. 1926.

Allmänna missionsmedel.

1212. K. M. A., till A. Forssbergs underh. 50: —
1213. K. M. A:s pensionsfond till d:o 75: —
1217. Undersåkers mfg 75: —
1218. Skärstads Södra Yngl. & Jungfrufören. 50: 40
1219. F. H., Duvbo, »tionde» 12: —
1220. K. och J. B., Tranås 100: —
1221. E. B., Sthlm 10: —
1222. »Annie» 10: —
1223. E. G., Vejbyslätt 70: —
1224. E. J., Boden, till J. Aspbergs underh. 100: —
1225. Missionsmedel från Mora, gm M. S. 10: —
1227. N., gm H. I., Algarås 5: —
1228. Offerkuvert gm d:o 3: —
1229. A. G—d, Djursholm 10: —
1230. Missionsmedel från Ölmstads Västra arbetsfören. 30: —
1232. Offergåvor vd Steningomötet, gm Y. M. 290: —
1233. H. R., gm I. R., Norrköping 100: —
1234. Hj. S., Uppsala 25: —
1235. H. J., gm C. W., Molala 10: —
1238. Kinavän, till Carl & Ethel Bloms utresa 300: —
1241. A., gm M. S., Visby 10: —
1242. E. L., Köpenhamn 2,000: —
1243. Rom. 8: 37-39 5: —
1244. »Ur Guds rika förråd» 20: —
1245. »Okänd vän» till S. M. K., gm C. A., Vadstena 10: —
1246. Drifseryds syfören. 65: —
1247. A. O., Norderön 50: —
1248. »Onämnd» 10: —
1249. E. S., Arnemark 12: —
1250. K. S. 15: —
1251. Barkeryds Arbetsfören. 200: —
1252. F. N., Sthlm, sparb.-medel 56: 67
1253. Ett litet tackoffer från M. H. 20: —
1254. M. R., Agunnaryd 40: —
1255. J. J., Hädinge 10: —
1256. »Onämnd, Ps. 23: 1» 50: —
1257. Vänner i Hassle till Hildur Andersons underh., gm S. A. 75: —
1258. Ch. A., Vadstena 3: 52
1259. Till S. M. K. från: Nye 250: —, Mamrelund 10: —, Boda 75: —, Korsberga 50: —, Hvetlanda sparb.-medel 240: —, Holsby d:o 43: 15, Näsby 14 mars minne och sparb.-medel 240: —, Nye sparb.-medel 90: —, Bäckseda d:o 27: —, Fiflekull 100: —, Hvetlanda offerkoll. 46: 02, S. K., Nye, till missionärernas utresor 25: —.
Till C. och E. Bloms underh.: Skede 50: —, Ulriksdal 40: —, Mamrelund 50: —, Naglarp 100: —, Hjältaryd 50: —, Slättåkra 40: —, Korsberga 100: —, Hvetlanda 150: —, Holsby 100: —, Bäckseda 50: —.
Till M. Lindéns underh.: Ulriksdal 30: —, Naglarp 50: —, Korsberga 50: —, Holsby 50: —.
Till J. Hultqvists underh.: Ulriksdal 30: —, Holsby, koll. vid kretsm. 42: 40, Naglarp 50: —, Boda, koll. vid kretsm. 40: —, Mörteryd d:o 51: —, Mörteryd 150: —, Ödshult, koll. vid kretsm. 6: 30, Skede, koll. v. Bloms besök 10: — 2,485: 87
1260. »Onämnd» 10: —
1263. N. S., Skellefteå, till E. Sjöströms underh. 20: —
1264. A. L., d:o, till d:o 10: —
1265. A. B., d:o, veckoslantar till d:o 5: —
1266. M. G. Ö., d:o 3: —
1267. »Han gömde mig under sin hands skugga», Es. 49: 2 300: —
1268. K. E., G:a Uppsala 20: —
1269. »Tackoffer för välsignelserika Steningedagar», F. P., Björklinge 20: —
1272. »Ps. 83: 19», till R. Andersons underh. 200: —
1273. »Fil. 4: 19» 100: —
1274. O. Å., Spjutsbygd 20: —
1275. R. S., Jönköp, i st. för blommor på prosten Ottanders bår 10: —
1276. »Herren känner de sina» 36: 60
1278. E. N., Kristianstad, till Ida Söderbergs utresa 100: —
1279. E. A., Österkorsberga, sparb.-medel, gm J. C. 5: —
1280. S. P., d:o, gm d:o 2: —
1281. A. J., d:o, gm d:o 2: —
1282. »Ett löfte till Herren», gm L. R., Hvena 10: —
1284. G. B., Äppelviken 2: 75
1285. S. J., Lindesberg 11: 50
1286. Syfören. i Flisby 100: —
1287. Onämnd, del av tionde och försålda krukväxter 12: —
1288. Koll. i Broaryd, gm F. K. 38: —
1291. E. O., Göteb., »ett tackoffer till Herren» 500: —
1292. Ur koll. vid tre möten samt några extra gåvor vid Ida Söderbergs avskiljning, gm A. G. 600: —

Kronor 8.611: 31

S. M. K:s Pensionsfond.

1236. M. L., Äng 10: —
1261. »Onämnd» 10: —
1271. »Mal. 3: 3» 50: —

Kronor 70: —

Särskilda ändamål.

1214. S. T., Sthlm, för bibelkv. Wang Tia-si underh. 50: —
1215. H. L., till Esfer Berg, att anv. eff. gott. 10: —
1216. E. S., Sala, till manl. sem. 10: —
1226. P. E. W., Djursholm, till evang. Sung Hsi-lien underh. 75: —
1231. J. N., Kåfors, till Aug. Berg på 65-årsdagen, att anv. enl. överensk. 10: —
1237. Hofva kristl. Ungdomsfören., till en evang. underh. 100: —

1239.	E. A., Göteb., till O. och G. Carlén, att anv. eft. gottf.	100: —
1240.	Visby femöresföreu., till H. Linder, att anv. eft. gottf.	15: —
1262.	E. och E. E., Mariestad, blommor på högtidsdagar, till O. och G. Carlén, att anv. eft. gottf.	88: 75
1270.	A. J. S. och J. M. T., Sthlm, till Ilsi Hsing-yaos underh.	50: —
1277.	»Två systrars födelsedagsgåva», till Maria Nylin för verks. att anv. eft. gottf., gm S. L., Ystad	100: —
1283.	»En Kinavän», Malmköping, till V. Wester, att anv. eft. gottf.	16: 05
1289.	Söndagsskolb. i Broaryd, till J. Hultqvist, att anv. eft. gottf.	17: —
1290.	L. M. F., till driftkostnaderna för kv. sem. och Övningsskolan i Yüncheng	6,700: —
1293.	A. P., Storvreta, till öresskrifter	20: —
	Kronor	7,361: 80

Allmänna missionsmedel	8,611: 31
S. M. K:s Pensionsfond	70: —
Särskilda ändamål	7,361: 80

Summa under aug. månad 1926 Kr. 16,043: 11

Med varmt tack till varje givare!

»Den som förtröstar på Herren, honom om giver han nåd.» Ps. 32: 10.

Böcker till nedsatt pris.

Under *juli, augusti och september* månader försäljes en S. M. K:s bokserie till nedsatt pris.

I serien ingå följande böcker:

Ädelstenar i Mästarens Krona.
Genom Lidande till Seger.
Hudson Taylor, mannen som vågade.
Nya Begynnelser på den Gamla Grunden.
Missionärskallelsen samt
Svenska Missionen i Kina, dess uppkomst, utveckling och närvarande ställning.

Vanliga priset är kr. 5: 50, men hela serien säljes under dessa månader för kr. 2: 50.

Begagna tillfället! Rekvirera hos

Sv. Missionens i Kina Förlag,
Drottninggatan 55, Stockholm C.

Gamla Förbundets Sista Profetbudskap

Ett bibelstudium
av ***Nath. Högman.***

Om denna broschyr skrives i »Bilaga till Sanningsvittnet»:

»Detta posthuma arbete av den hemförlovade missionssekreteraren Nath. Högman utgör ett bibelstudium anderikt, välformat och klartänkt över »Gamla Förbundets sista profetbudskap». — Först behandlas profeten såsom Guds sändebud, sedan Den historiska bakgrunden, så Det andliga förfallet, Den stora anklagelsen, Den renande elden o. s. v.

Detta bibelstudium över profeten Malaki är synnerligen värdefullt, och vi äro förvissade om, att Nath. Högmans många vänner med glädje skola taga del av detta bibelstudium. Helt visst skall det så verka till välsignelse, och vår avlidne broder skall tala ännu, fastän han är död. Vi rekommendera broschyren på det varmaste. *Aug. B.*»

47 sidor. Pris kr. 0: 50.

Rekvireras från

Sv. Missionens i Kina Förlag,
Drottninggatan 55, Stockholm C.

Missionstidningen
SINIMS LAND,
utkommer 1926 i sin 31:ta årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina, ansvarig utgivare: *Erik Folke.* Redigerad under medverkan av ***Martin Lindén*** m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, samt missionsnotiser från när och fjärran.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal. kr. 0: 90, 1 månad kr. 0: 65.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 5-tal ex. men då intet friexemplar.

När mindre än 5 ex. tagas bör prenumeration ske på posten.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. Norr 224 73.**

INNEHÅLL:

Ill. — Kristuslivets oförgängliga kraft. — S. M. K:s Steningevecka. — Steninge säteri. — Något om vad Gud gav oss i Steninge. — Vad deltagarna ha att säga. — Tacksägelse- och Böneämnen. — Ida Söderberg. — Missionärsavskiljning i Kristianstad. — Från Red. och Exp. — Redovisning.

Svenska Tryckeriaktiebolaget, Stockholm, 1926.

N:r 15. ÅRG. 31. 5 OKTOBER 1926. PREN.-PRIS 2:25.

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

EN GUDSMÄNNISKA.

I Guds nådeshushållning med det fallna släktet intaga gudsmänniskorna en viktig plats. Ända ifrån fallets dag kunna vi följa deras historia. Den första, som vi möta av detta heliga släkte, är Abel, som också för sin gudshängivenhets skull blev ett blodsvittne och det första blodsvittnet, erinrande om vilken väg gudsmänniskorna skulle ha att vandra i syndens värld.

I korta drag tecknas sedan i den heliga Skrift Sems släkts historia, den släkt, inom vilken man tidigt »begynte åkalla Herrens namn». Höjdpunkten i gudsmänniskornas liv under den tiden nåddes, då Hanok, utan att se döden, fick flytta hem till Gud. Att beskriva Hanoks livshistoria åtgå endast några rader, men i det som säges om Hanok är karaktären av en gudsmänniskas liv på ett uttömmande sätt angivet. »Och Hanok vandrade i umgängelse med Gud», heter det, och vidare: »Sedan Hanok så hade vandrat i umgängelse med Gud, såg man honom icke mer, ty Gud tog honom bort.» Sålunda fick det släkte, som levde före floden, följa gudsmänniskans väg ända fram till det mål, som Gud satt för sitt folk, ända fram till himmelsfärden.

Den vägen var ej lätt att vandra, ty vid »Guds söners» sida växte upp ett släkte, besjälat av Kains ande, ett släkte, som visserligen hjälpte till att utveckla en blomstrande kultur, men som gick allt längre bort ifrån Herrens ansikte, ett släkte, som i likhet med Lamek hängav sig åt sinnlighet och som frambragte »väldige män», vilka reste sig i trots emot levande Gud.

Efter floden fortsätter gudsmänniskans historia i Noaks släkt främst ibland Sems efterkommande. I 1 Mos.

11 kap. läsa vi namnen på bärarne av det gudomliga arvet ända fram till Abraham. För att det heliga släktet ej skulle uppslukas av det alltmer tillväxande världsväsendets väldiga ström, vars hotfulla kraft tar sig det våldsammaste uttrycket i Nimrods rike, begynnelsen till det världsvälde, som vid tidernas ände skall skapas av antikrist själv, utvalde nu Gud åt sig ett särskilt folk, Abrahams efterkommande, Israels barn.

Ibland dessa kunna vi följa det heliga släktet led efter led. Isak, Jakob, Moses, Aron, Josua, domarna, Samuel, David och de olika profetgestalterna, som framträda i Juda och Israels rike ända fram till eldsprofeten Elias, Tisbiten, vi känna dem alla. Under denna period i Guds rikes historia var det förnämligast i profetskolorna, ledda av de store gudsmännen, som den heliga elden hölls brinnande. Och Herren lät det teokratiska rikets, Israels folks, institutioner få vara det medel, som skulle befrämja fostran av gudsmänniskorna.

Så nå vi då fram till avslutningen av ännu ett skede i Guds rike. Det var den dag, då vagnen med de brinnande hästarna mötte de båda gudsmännen Elia och Elisa i öknen, och Elia utan död gick in i härligheten. Så hölls även under den tiden, en av de mörkaste tiderna i förbundsfolkets historia, det levande hoppet vid liv.

En ny tid inträdde, då Herren på ett något olika sätt ledde och fostrade sin kvarleva först under den period, som föregick fångenskapen i Babel, under vilken de väldiga profetgestalterna, en Jesajas, en Jeremia verkade och med dem de mindre profeterna, vilkas vittnesbörd vi ännu äga och därefter under och efter fångenskapens tid ända fram till Malaki och Johannes döparen. Under alla dessa århundraden lät Herren sitt folk äga bestånd, visserligen som en ringa och oansenlig kvarleva, men dock såsom ett levande släkte, som generation efter generation vittnade om sin Gud. På sådana vägar blev tiden beredd och mogen för gudsmänniskans Jesu Kristi kommande i världen. Med hans kommande var höjdpunkten av gudslivets utveckling i världen uppnådd. Även den perioden slutade med en himmelsfärd, Jesu Kristi himmelsfärd.

Under det nya förbundets tid, församlingens tid, fortsätter Herren på samma sätt att åt sig uttaga och fostra ett folk, som skall fortsätta den heliga historien ända tills tiden är kommen för fulländningen. Alltfort utgöres detta folk av en ringa kvarleva, en kvarleva i kraft av en utkorelse, som har skett av nåd enligt aposteln Pauli ord i Rom. 11: 5. Denna kvarleva är denna tidens gudsmänniskor. De äro uttagna ibland alla folk för att utgöra Lammets förstlingsskara, hans brud på den stora dag, då Lammets bröllopshögtid har kommit. De göra sig redo att möta sin brudgum. De skola hälsa honom med jubel, då han låter sig se. För att denna heliga kvarleva i kraft av utkorelsen av nåd skall fostras och vinna sin fullkomning, har Herren låtit vissa yttre ordningar uppstå och äga bestånd. Men dessa, såväl de världsliga som de andliga, äro ej självändamål i och för

sig, de skola alla tjäna det stora och heliga syftet att gudsmänniskorna må bliva fullkomnade. Då den stunden kommit, då skall den stora himmelsfärden äga rum, den, om vilken aposteln skriver: »Vi skola bliva bortryckta på skyar upp i luften Herren till mötes och så skola vi alltid få vara hos Herren.»

E. Folke.

✝

Agnes Forssberg.

Fröken Agnes Forssberg, som nu kallats att bryta upp för att vara med Herren, föddes den 19 maj 1861. Hon ankom första gången till Kina den 20 okt. 1896. Den 10 okt. 1920 lämnade hon för sista gången arbetsfältet i Kina och har sedan dess vistats i hemlandet, hindrad från att vända åter genom sjukdom. Den 20 sistlidne sept. befriades hon från sitt långa och svåra lidande. Vid jordfästningen, som förrättades i Duvbo kyrka den 25 sept. talade pastor *J. Th. Sandberg* såsom representant för kamratkretsen. Hans ord giva oss en bild av vad hon varit för oss i Svenska Missionen i Kina, varför pastor Sandbergs tal införes här i sammandrag:

»Den rättfärdige skall vara i evig åminnelse.» Ps. 112: 6.

Då vi så här äro samlade för att följa en kär vän till den sista vilan, så tränga sig ju många minnen starkt på oss. Likväl är det väl så, att alla dessa minnen snart skola förblekna, ja även minnena av dem, som stått oss närmast i livet.

Det är en allmän önskan hos oss människor att kunna få leva kvar i minnet hos de våra, att ej bliva glömda. Mången låter därför göra sin gravvård, medan han ännu lever, och förser den med passande minnesord, så att han ej må bli glömd; andra resa minnesmärken åt sig i form av donationer, eller låta sin kvarlåtenskap gå till institutioner, som skola åt eftervärlden bevara deras minne. Men även om deras namn så bli nämnda, blir det dock snart endast ett namn utan stor betydelse och utan minne av den döde själv.

Det finnes en väg på vilken vi kunna resa oss en minnesvård som aldrig skall förstöras, och lämna efter oss ett minne, som aldrig skall glömmas. Det är att nedlägga vårt livs arbete på, icke att bygga vår egen byggnad, utan att arbeta med på byggandet av Guds stora tempelbyggnad, vars byggmästare och skapare Gud själv är. Den som av honom fått den stora nåden att bli en Guds medarbetare, att få hjälpa till med att uttaga och infoga levande stenar i detta hus, han har därmed gjort sig ett namn, som skall vara i evig åminnelse, skulle än både hans namn och verk glömmas härnere på jorden; ty om den säger Herren själv: »De förståndiga skola då lysa, såsom fästet lyser, och de som hava fört de många till rättfärdighet såsom stjärnor, alltid och evinnerligen.» Dan. 12: 3.

Under nära ett fjärdedels sekel fick vår kära hänsovna syster vara med om uppförandet av denna tempelbyggnad därute i Kina, och jag känner det såsom en särskild stor förmån att vid detta tillfälle få representera kamratkretsen därute på fältet, och draga oss till minnes några drag ur detta hennes arbete.

Vi minnas hennes *kärlek* till arbetet.

Den hade sin grund i kärlek till Mästaren själv, och därför kunde hon även älska Kinas kvinnor och barn, även om hon där mötte mycket, som icke var älskvärt. Med kärleken var också parad ett stort mått av *oegennytta*, som likaväl tog sig uttryck i tjänster mot kamrater som i uppoffringar för dem, bland vilka hon arbetade. Sällan tänkte hon på sig själv, men alltid på andra, och där det fanns något tillfälle till att glädja och uppmuntra någon, så var det för henne en naturlig sak, att ett sådant tillfälle skulle utnyttjas.

Vi minnas hennes stora *tro* på Gud och på hans rikes seger. Aldrig visade hon någon modlöshet eller försagdhet. Verket var ju Guds, och inte kunde hans sak förlora i striden. Hon kunde därför alltid vara vid gott mod, och därigenom uppmuntra även andra, som kunde vara mera böjda för att låta svårigheterna förskräcka.

Vi minnas hennes stora *tålamod* och *fördragsamhet* i arbetet. Nog var det prövsamt många gånger både bland vanartiga skolbarn och okunniga fördomsfulla kvinnor. Hur mycket av all Guds nåd behövs det ej för att detta av naturen så oanvändbara material, skall kunna bli passande stenar i Guds hus, medlemmar i den levande Gudens församling!

Vi minnas till sist hennes stora *arbetsglädje*. Det är alltid uppfriskande och vederkvickande att träffa personer med arbetsglädje, och en sådan var vår syster. Hon hörde ej till dem, som gå motvilligt till uppgifterna, även om dessa ibland voro svåra och tunga. Hon var som en frisk vårfläkt, vare sig hon kom in i en större kamratkrets eller gick i det dagliga arbetet. Man kände sig upplivad och vederkvickt efter att ha varit i hennes sällskap.

Nu har Herren kallat henne till högre tjänst. (Sv Ps. 672: 1—4.) *J. Th. Sbg.*

Vid jordfästningen var en stor skara vänner samlad, först på Missionshemmet, där missionsföreståndare *E. Folke* talade, och sedan vid jordfästningen i Duvbo kyrka och vid graven. Jordfästningen förrättades av kyrkoherde *Berlin*. Fröken *Greta Lindgren* sjöng en solosång och en kör bidrog också till att högtiden blev så stämningsrik och välsignelsefull som den blev.

En vacker blomstergård hade ägnats den avlidna. Bland kransarna märktes sådana från K. F. U. K:s centralförening, K. M. A. och Svenska Missionen i Kina samt från anhöriga och vänner. Till Missionen ha bidrag också insänts i stället för blommor, bl. a. från K. F. U. K. i Göteborg, som även sänt en skriftlig hälsning, som lästes vid graven.

Minnet av högtiden vid Agnes Forssbergs bår utgör en värdig avslutning på minnen vi äga av vår hemförlovade syster. Ej minst på grund av den insats som gjordes från hennes trogna vänner inom K. F. U. K. och K. M. A. blev dagen genom Guds nåd en högtidsdag, en skön avslutning på ett välsignelserikt liv. *M. L.*

Välkommen — Farväl.

Måndagen den 13 sept. voro S. M. K:s vänner i Stockholm samlade till ett välkomst- och avskedssamkväm. En stor skara hade samlats och deltog med varmt intresse i mötet, vilket anordnats för att hälsa missionärsparet Sandberg välkomna till Sverige och för att säga farväl till missionärsparet Blom.

Mötet leddes av Kommitténs ordförande, överste *H. Dillner*, som också hälsade de närvarande välkomna och öppnade mötet med ett kort anförande. Efter överste Dillner talade missionär *Carl F. Blom*. Han lämnade såsom minnesord 2 Kor. 4: 5: »Vi predika ju icke oss själva, utan Kristus Jesus såsom Herre, och oss såsom tjänare åt eder, för Jesu skull.» Han betonade därvid, att detta, att predika sig själv såsom tjänare, var vad missionärsparet Blom velat ha såsom ögonmärke under den tid, de varit i hemlandet. De ha önskat att tjäna de vänner, bland vilka de fått gå ut och in och från vilka de fått röna så mycken kärlek och mottaga så

mycken hjälp och stöd. De ha också velat tjäna Herrens verk därute i Kina genom att deltaga i tjänandet här hemma. Att tjäna är också vad de nu hoppas få göra därute i Kina, tjäna genom att upphöja Herren Jesus Kristus, hans namn och hans kors, upphöja honom så att han får bli *Herren* och de *tjänare,* även om det ibland skulle leda till att tjänaren inte får eller kan göra allt, vad han vill. Missionär Blom bad också de närvarande om förbön, att nåd och visdom må givas dem därute under dessa svåra tider, så att de kunna se, vad de få göra, urskilja tillfällena och använda desamma. Han betonade även, att det inte bara är människor, som vi sålunda få tjäna, utan att alltsammans är för Jesu skull, och att det viktigaste därför är att vara Jesus Kristus till behag och att tjäna honom.

Efter missionär Blom talade fru *Ethel Blom.* Hon erinrade om ett ord i den 121 psalmen, som kommit hennes tankar och blivit hennes viloplats nästan varje gång det varit viktiga händelser i hennes liv. Detta ord var: »Jag lyfter mina ögon upp till bergen: varifrån skall min hjälp komma? Min hjälp kommer från Herren, som har gjort himmel och jord.» Hon påminde om att förhållandena därute i Kina förändrats så hastigt, att man knappast hunnit följa med utvecklingen, särskilt i arbetet bland de unga. Därför är det också många svårigheter, som möta, men vi veta, varifrån vi kunna få hjälp under alla förhållanden. Vår hjälp kommer från Herren. Samtidigt som hon ville tacka honom för hjälp, kände hon också behov av att tacka vänner, som stå bedjande och stödjande i arbetet. Hon bad alltså att få framföra ett varmt tack till missionsvännerna både i Stockholm och på andra platser i Sverige, och så lämnade hon även till dem detta ord: Vår hjälp kommer från Herren, som har gjort himmel och jord.

Efter en gemensam bönestund fick så pastor *J. Th. Sandberg* ordet. Han läste Matt. 13: 3—8 och Jak. 5: 7. Han erinrade om att vi, som voro samlade, voro en skara av Guds såningsmän, en skara, som fått ett särskilt uppdrag, ett bestämt fält, som det gäller att bestå. Han betonade också, att vi ha särskild anledning att vända våra blickar upp till Herren och på nytt tacka honom för det uppdrag, han givit oss, och för det fält, vi fått utav honom, och att vi på samma gång behöva av honom utbedja oss ny nåd, ny kärlek och ny trohet i detta arbete. Han påvisade genom exempel därutifrån, huru Herrens ord bär frukt, även om det ibland händer, såsom vi se i liknelsen, att lovande fält bli till missräkning. Det händer dock också, att till synes hårda och otillgängliga hjärtan bära rik frukt och därigenom bereda oss överraskningar och uppmuntran. Han framhöll slutligen såsom ett ämne för bön vikten av att Herren nu sänder ett vårregn, på det att skörden därute må kunna mogna och skördas in i Herrens lada.

Sist talade fru *Sekine Sandberg.* Hon framhöll, att vi ha så mycket att tacka och lova Gud för, och erinrade om ett ord, som ofta varit i hennes tankar: »Om din nåd, o Herre, vill jag evigt sjunga!» Missionsvännernas trofasta kärlek hade givit rik anledning att lovsjunga Herren, som i sin nåd verkat denna trohet och kärlek hos dem. Våra kinesiska syskon därute hade också givit rik anledning till att lovsjunga Herrens nåd. Såsom exempel härpå skildrade fru Sandberg hur det varit, då de sagt farväl till de infödda kristna därute. Hon stannade därvid särskilt vid bilden utav sin kära gamla bibelkvinna, som stått vid hennes sida under 34 år. Slutligen framförde hon också en hälsning från en gammal diakon i Yüncheng, som vid avskedet sagt till henne: »När fru Sandberg kommer hem till Sverige, så hälsa våra syskon där ifrån *detta nödens land,* men tala också om för dem, att *denna tidens lidanden äro att akta för intet* mot den härlighet, som på oss kommer att uppenbaras.»

Efter en stunds sällskaplig samvaro i samband med gemensam tesupé avslutade missionär *M. Lindén* mötet med några få ord och bön. Dessförinnan hade dock direktör *E. Skoglund* flera gånger glatt oss med sin sång. Samkvämet hade varit rikt

på välsignelse och med tacksamma hjärtan vände vi åter därifrån. Vi tackade Herren för den välsignelserika början på höstens offentliga verksamhet, som han med detta möte låtit oss göra. *M. L.*

Vi tillönska missionär Tjäder Guds rikaste välsignelse under kommande dagar. Må han också alltfort få vara innesluten i missionsvännernas kärleksfulla hågkomst i förbön! *M. L.*

Henrik Tjäder 60 år.

Den 3:dje dennes fyllde missionär *Henrik Tjäder* 60 år, och eftersom vi av utrymmesskäl ej kunde införa hans bild i förra numret av vår tidning införa vi den istället nu och frambära, fastän något sent, våra varmaste lyckönskningar.

Ännu ej fyllda 22 år avskiljdes Henrik Tjäder den 10 maj 1888 till S. M. K:s missionär. Han var den förste manlige missionär, som utsändes av den efter missionär Folkes ankomst till Kina bildade Kommittén för Svenska Missionen i Kina, och avskiljningen förrättades på S. M. K:s första årsmöte.

Det är alltså en lång tid missionär Tjäder fått ha sitt arbete förlagt till Kina, där han ännu vistas. Hans kroppskrafter ha varit goda, och han har med ungdomlig hänförelse givit sig åt sin uppgift. För det direkta evangelisationsarbetet har han visat sig äga särskilda förutsättningar, men han har också visat livligt intresse för andra grenar av missionsverksamheten, såsom t. ex. arbetet i våra missionsskolor.

Verner Wester 50 år.

Ännu en av våra missionärer firar under innevarande månad en högtidsdag nämligen missionär *Verner Wester,* som den 20 dennes fyller 50 år.

Missionär Wester har sedan 1903 haft sin huvudsakliga verksamhet förlagd till Kina. Han har där, förutom arbetet i församling och skolor, gjort en mera synlig insats i missionsarbetet i det att honom anförtrotts ledningen av byggnadsarbetet vid uppförandet av kapellen i Puchow och Chiehchow. Även i hemlandet har han varit verksam, ej blott under sina resor under semestertider i hemlandet, utan särskilt åren 1918 och 1919, då han och hans år 1923 hemförlovade maka under den svåra kristiden hade vården om Barnens Hem på Duvbo.

Det har varit en svår lidandesväg som vår broder och vän haft att vandra och som han nu får se tillbaka på. Ej mindre än 6 gravar har han fått gräva åt sina kära i det land där han tjänat sin Herre och Frälsare. Vi tro dock, att även detta svåra fått bidraga till att han fått se mera

av Herrens härlighet, och att han därför känner sig kunna se tillbaka på flydda år med tacksamhet till Gud, som nådefullt burit sin tjänare genom prövningar och strider.

För högtidsdagen, såväl som för kommande år tillönska vi missionär Wester allt gott från vår Gud. Blive framtiden ljus, rik på välsignelse och blive 50-åringen i fortsättningen till stor välsignelse.

M. L.

FRÅN REDAKTION OCH EXPEDITION

Utresande missionärer.

Missionärsparet *Blom* avreste från Stockholm den 16 sept. med tåget till Göteborg. En stor skara vänner hade samlats för att säga dem farväl och tillönska dem en god resa. Enligt mottaget meddelande var också resan över Nordsjön till England mycket god.

Må missionens och deras vänner alltfort följa dem med kärlekens intresse och förbön.

»Kinakretsen» i Göteborg

hade inbjudit till höstens första möte med samkväm på »Libanons» lokaler fredagen den 17 sept. Därvid hade kretsens ordförande, kyrkoherde *C. G. Klingner*, glädjen hälsa välkomna ej blott missionärsparet Landin jämte deras son, utan även de nu till Kina via England återvändande missionärerna Carl och Ethel Blom samt missionärsparet Gjelseth från Chingchow i n. Kina, vilka tillfälligt uppehöllo sig i Göteborg.

I sin hälsning till missionärerna och de tillstädeskomna missionsvännerna anknöt sig ordföranden till maningsordet i 2 Kor. 6: 16: »Frukta icke, ty flera äro de som äro med oss än de som äro med dem.» — Missionär *Carl F. Blom* skildrade i ett kort anförande en Herrens tjänares ställning och kallelse i denna värld, enligt 2 Kor. 3.

Efter en stunds tepaus och mera personlig samvaro tecknade fil. kand. missionär *D. Landin* i ett kort föredrag bilden av den nuvarande kristna församlingen i Kina. Missionär *Alfr. Gjelseth* gav uttryck för sin och sin hustrus glädje över att få deltaga i detta kinasamkväm samt framhöll bl. a., att missionsarbetets framgång ytterst beror på den levande Guden själv, som stadfäster det predikade ordet med åtföljande tecken.

Även fruarna Blom och Landin gåvo i korta anföranden uttryck åt de känslor, den tro och förhoppning, med vilka våra missionärer, hemma såväl som ute på missionsfälten, söka träda i sin Mästares fotspår.

En kollekt till S. M. K. upptogs och befanns utgöra inemot 60 kr.

Detta av en god, stärkande missionsande burna kinamöte avslutades med några varmhjärtade ord samt bön av kretsens v. ordförande, läraren *Albin Karlsson*.

B.»

I Örebro

kommer v. G., ett möte för S. M. K. att anordnas *söndagen den 14 nov.* Missionär *Richard Anderson* och fru *Hildur Anderson* hoppas då kunna vara med där, och vi bedja att härmed få anbefalla dem och detta möte åt missionsvännernas hågkomst i förbön.

Försäljning

anordnas av syföreningarna för S. M. K. tisdagen den 23 nästkommande nov. Mera detaljerat meddelande härom lämnas i nästa nummer av Sinims Land.

»Hans Stjärna i Östern»

är under tryckning och kan rekvireras från Sv. Missionens i Kina Exp., Drottninggr. 55, Stockholm. Vi utgiva i år denna kalender häft., kart. och klotb. och priserna bliva resp. kr. 1: 75; 2: 25; 3: 25. Då minst 5 ex. rekvireras lämnas 25 % rabatt. Ej fraktfritt.

FRÅN MISSIONÄRERNA

»Över djupen bär jag dig.»

Det är med stor tacksamhet till Herren Gud jag sänder denna hälsning till alla våra trogna vänner, kända och okända! Tacksamhet till Gud att han så nådefullt bevarade oss båda, Sven och mig, ensamma resenärer, på den långa färden. Tacksamhet ock till många vänner för uthållig förbön, som i rikt mått besvarats!

Det är nu över två månader sedan vi bjödo farväl till anhöriga och vänner i Nerike och Småland, några av vilka vi inte. mänskligt att döma, kunna hoppas träffa mera här i livet. Tack gode Gud att vi dock ha ett säkert återseende att se fram emot.

Uppbrottet från de våra i Mönsterås, där Sven tillbringat att par mycket lyckliga år och nu stod blomstersmyckad av ett par kära skol- och lekkamrater, resan genom våra sydländska bygder i högsommarskrud; allt är oförglömmeligt. Likaså en eftermiddag i Karlskrona hos släktingar med besök hos missionens ombud fröken Andrén samt i den storartade skogsparken, där näktergalen och andra bevingade sångare sökte överrösta varandra, några timmar följande dag hos släktingar i det enastående fagra Ronneby. I Kristianstad, där vi hade tre kvarts timmes uppehåll, mötte ledamoten i vår kommitté, fröken Gauffin, och tog oss till ett dukat kaffe- och smörgåsbord, mycket välkommet. I Malmö mötte kära vänner, som så kärleksfullt drogo försorg om — och hjälpte oss till rätta vid tåget nästa

Bild från Shanghai, sjöresans mål.

morgon. Till Er alla älskade vänner ett innerligt tack för allt! »Vad I haven gjort mot en av dessa minsta...»

Så var då sista avskedet över. Om några timmar sågo vi sista skymten av fosterlandet försvinna i fjärran, och vi voro ett par små ensamma främlingar i främmande land. Dock även här var Herren oss till mötes i vänner, visserligen okända, som mötte och gjorde sitt allra bästa för oss i Berlin. Efter ytterligare 27 timmars god järnvägsresa i växlande natur genom Tyskland, Österrike och Italien, med ytterst lättvindiga pass- och tullvisitationer, anlände vi till Genua, där motorskeppet »Fulda» redan väntade. Färden med detta gick ju den gamla vanliga vägen, så ofta beskriven.

Förutom en svensk missionär till fanns ingen mera ombord, som fruktade Gud. Det var en märklig samling passagerare, representerande ej mindre än ett trettiotal nationaliteter, en rikhaltig samling av olika hudfärg, språk, seder och dräkter. Resan var jämförelsevis god med undantag av den gruvliga värmen, ända upp till 47 gr. Cel. i skuggan på däck. Tiden för monsonvindarna var inne, och vi fingo ock känning av dem. Vid en krängning av båten störtade en äldre fru utför en trappa och slog sig så illa att hon efter några dagars oerhörda plågor avled. Ett par dagar senare inträffade ytterligare ett dödsfall, i det att överkocken utan ens något föregående illamående störtade ner död under sitt arbete.

Efter 40 dagars resa anlände vi till Shanghai den 19 juli. Här omhändertogos vi som vanligt på Kina Inlandsmissionens hem. Det är en stor förmån att vara förenad med dessa vänner. För att passa lämplig båt till Hankow samt expresståg vidare därifrån drog det om, så att vi ej kommo hit förrän i den friska svala morgongryningen den 31. Hur innerligt glada voro vi ej och tacksamma till vår Fader i himmelen för beskärd resenåd, för att än en gång ha fått erfara sanningen av ovanstående avskedsord hemifrån: »Över djupen bär jag dig».

Kikungshan i augusti 1926.

G. V. Wester.

»Ett innerligt tack!

Kära vänner!

Då jag nu överlämnat min tillfälliga uppgift vid Sinans Barnhem åt Maria Pettersson samt kommit upp hit för att vila i sommar, så känner jag det som en kär plikt att först av allt få framföra mitt innerliga tack för allt, vad som kommit oss till del under de 14 månader, som jag fått vara på barnhemmet. Det är många både kända och okända vänner, som genom förböner, kärlek och offervillighet stått oss bi i vårt arbete, därför ville jag så här gemensamt tacka eder alla.

Julklapparna kommo till Sinan på själva julafton kl. nära 1 midd. Kl. ½ 5 skulle alla samlas för att få julklappar, så det var omöjligt att hålla reda på från vilka vänner somliga saker voro. Därför har jag till min ledsnad ej kunnat tacka vännerna personligt. Men om de som sände oss de stora tygstyckena sett barnen i sina nya kläder — och sett min glädje vid tillklippning och syning — så hade ni för-

Flickor från Barnhemmet i Sinan på utflykt.
Foto M. Nicholson.

stått vår tacksamhet. Och allt annat var ju också till stor glädje och gagn.

Under den tid som gått, sedan jag kom till Sinan, ha vi haft svårigheter av skilda slag. Rövare, kolera, smittkoppor, krig, myteri, laglöshet, på grund av att soldater och mandarin hade flytt för sina liv, antikristlig och antiutländsk agitation — det ena så följande på det andra, att man knappast hade slut på ett elände förrän ett annat kom. Och mitt i alla dessa faror och trångmål ha vi blivit skonade. En skolflicka, barnhemsbarn, dog i kolera, en mindre vetande gosse dog i smittkopporna. Men det var ju liksom ett ännu större under, att Herren tillstadde så svåra sjukdomar komma ibland vår stora familj och ändå ej flera drabbades av dessa sjukdomar, trots att runt om oss döden tog så många liv. Och när staden plundrades i mars, så sluppo vi undan. Mat fanns ej att köpa på flera dagar, men Herren hade givit oss medel, så vi hade kunnat köpa in förråd — och sluppo plundring. Vid tanken på all den nåd, som vi fått erfara, så känns det så tydligt att det är de mångas förböner, som burit igenom under denna tid. Jag har fått brev, som talat om, att t. ex. en vän under gudstjänsten hemma plötsligt kände så stark maning att bedja för mig, att hon måste böja sig ned och ropa till Herren för oss. Så har Herren manat sina trogna därhemma till förbön, och därför ha vi härute kommit igenom alla svårigheter så som vi gjort. O, vänner, det är ej förgäves att bedja för missionen och dess arbetare, tro aldrig det. Somliga skriva ibland: »Jag kan endast bedja för eder därute». Kära vän, det är ej »endast» — det är det största. Hur skulle vi kunna uthärda i kampen mot ondskans andemakter och alla yttre svårigheter, om vi ej hade edra förböner, som bära oss igenom?

En stor glädje ha vi fått under året genom att några kommit över på Herrens sida, dels några skolflickor, dels ett par familjer samt enskilda. Somliga av dem ha nu kommit helt över efter att ha hört evangelium i många år. »Den ene sår och den andre skördar.» Bedjen för dessa »barn i Kristus», att de må växa i nåden och vår Herres Jesu Kristi kunskap!

Med innerlig tacksamhet för allt vad vi fått under året som gått genom våra medarbetare vid trossen. Herren välsigne eder alla! *Ingeborg Ackzell.*

»Jag vill sjunga till Herrens ära.»

Ps. 27: 5, 6.

Sinanhsien, den 4 juli 1926.

Kontrasterna emellan i dag och för 26 år sedan äro stora. Idag har jag suttit med på tre gudstjänster i frid och ro. En god predikan om det sanna ljuset hölls av en f. d. Yünchengelev, lärare vid en av China Inlandmissionens skolor. Den ovan angivna daton 1900 voro vi i Boxarnas händer, renskrapade på allt, hemlösa, husvilla och jagade som villebråd. Vem kunde tänka, att Herren skulle låta bete oss sin frälsning och på ett så härligt sätt. I dag är jag ibland en stor skara vänner och barn under lugna förhållanden. Huru kunna vi annat än med David säga: »Jag vill lovsäga honom».

I går reste Ingeborg Ackzell till Shui-iu för att vila litet efter allt släp hon haft här under det gångna året. Flera sånger sjöngos före tågets avgång av både barn och äldre såsom ett tacksamhetens och kärlekens uttryck för känslor föranledda av den hjälp och välsignelse hon fått vara för dem. I morgon reser, vill Gud, Minnie Nicholson till Kikung. Sommaren går dock snart. Bara en liten tid och vi få samlas i frid till höstens arbete.

Den 13:de. Tiden går med svindlande fart. Våra systrar ha båda anlänt till bestämmelseorten. Här har regnat litet i dag och det lugnar väl något, eljest är folket mycket rädda för hungersnöd igen. Genom kriget äro skatterna oerhört dyra. För tillfället är här lugnt. En av Laoyang-rens rövare är major här. De ha varit mycket hyggliga mot oss och ha lämnat våra grönsaker i fred till och med. Det brukar eljest vara vanligt, att de förse sig med sådant.

Jag ville bara låta Eder veta, att vi leva

»Friska Blomman», en av flickorna i barnhemmet.

Foto M. Nicholson.

och må väl. Hjärtliga hälsningar till missionsvännerna. Till barnhemmet har kommit en misshandlad liten gosse om fem år. Hoppas att Herren skall låta honom finna vänlighet i stället för stryk, och att hans sår må läkas. Jag kommer så väl ihåg när tvåårige Sinfeng kastades i floden, för att hennes bröder skulle kunna få mera mat. Matfrågan har alltid varit svår i Kina. Hennes bröder drunknade sedan den ene i en brunn, den andre i floden. Herren hämnas barnens orättvisa lidande.

Det är flera, som vilja köpa biblar och sångböcker. — Herren välsigne sitt ord.

I hast

Eder *Maria Pettersson.*

»Det är allt för oss.»

Ett par av oss voro bjudna på kinesisk middag. Byn, dit vi skulle, låg ett stycke utanför staden. På avstånd sågo vi gamla mor Feng med sin dotterson Sien-teh ivrigt vinka till oss. Lille Sien-tehs hand slöts snart i vår, och sedan vi hälsat följdes vi åt till deras lilla enkla hem. Barnets mor stod i porten och hälsade oss välkomna. Hennes man var också hemma. Allt var rent och prydligt. Vi bjödos in till deras lilla rum och upp på kangen, där te serverades. Gamla bekanta som vi voro, kom samtalet snart i full gång.

Gamla mor hade i yngre dagar som barnjungfru kommit till stationen, då hon ännu var hedning. Nu är hon och hennes husfolk troende. Dottern har tjänat i evangelium i många år. Nu är hon hemma på grund av klenhet.

Vi bjödos på en riktigt god kinesisk mid-

Två kinesbarn.

Foto Olga Svensson.

dag, och våra matpinnar voro flitigt i bruk. På väggen hängde en tavla, som föreställde Jesus och den blinde mannen. Sien-teh kröp bort och pekade på Jesus. Hans mor sade: »Berätta för oss om den blinde!» Sien-teh är endast tre och ett halvt år gammal. Hans knubbiga händer fördes upp till den blinde, i det han sade: »Han blind, såg ingenting. Då kom Jesus, och den blinde ropade på honom, för han ville se allting, och Jesus kunde hjälpa. De sade till Jesus, att den blinde var född blind. Jesus sade, att han ej var blind, därför att hans far hade syndat, och icke därför att hans mor hade syndat, och icke därför att den blinde hade syndat, utan för att Guds namn skulle bliva förhärligat.» — Då han sade detta, lyfte han så ivrigt upp sina händer och tillade: »Jesus rörde vid hans ögon, och då fick han sin syn.» — »Vad såg han?» frågade modern. — »Jo, bröd, sockerburken, alla människor och Jesus. Han tackade Jesus så mycket, ty han var så glad, att Jesus lät honom få se.»

Må Herren bevara Sien-teh, så att han får nåd att förhärliga sin Gud och Frälsare i livet! Efter en liten stilla stund, skildes vi från våra vänner.

*

Det var en stjärnklar afton, vi sutto några tillsammans på stationen och blickade upp mot himmelen. Vid min sida satt en 37-årig änka med sin lille minste, En-han, fyra år gammal. Samtalet kom in på himmelens härlighet. Den lilla mamman talade om för sin gosse, vad som väntar oss däruppe, där far är. »Hur ser kronan ut, mor? Kan jag spela på harpa där? Blir den vita dräkten alltid min?» sporde den lille. Och mor berättade så ömt och kärleksfullt för sin älskling om livets klara flod. »Vattnet är klart och behöver inte kokas först som här, utan man kan dricka det som det är.» — »Mamma, stjäl jag icke, om jag tar och dricker därav utan att fråga?» — »Nej, mitt barn, det är *allt för oss*. Gud har berett all denna glädje för dem, som älska och tjäna honom», var moderns svar.

En-han satt stilla och såg upp emot stjärnhimmelen. »Får jag allt detta», sade han sakta och tankfullt. Så kröp han upp i mors knä, lutade sitt huvud till hennes bröst och var så glad och trygg.

Huru minnes jag icke denna lilla mor för många år sedan, då hon kom till missionsstationen vid sin moders hand. Båda voro då hedningar. Men ljuset gick upp för deras själ. Mormor har nu länge varit i Guds paradis. En-han har tre syskon, som också älska Gud. De två äldsta äro döpta. Lilla mor är fattig på jordiska ting men rik för evigheten.

Lyckliga de barn, som ha en sådan mor, som leder de sina in på fridens stig och riktar deras blick icke allenast till Guds underbart sköna himmel utan till Morgonstjärnan Jesus, barnens vän.

»Lilla barn, lyft ock ditt öga
Upp där stjärnan mot dig ler,
Och där Jesus från det höga
Ner i kärlek till dig ser.

Älska Jesus, sprid hans lära,
Lev och verka till hans pris;
Och hans änglar skola bära
Dig till himlens paradis.»

Dagny Bergling.

För våra små missionsvänner.

Först vill jag hjärtligt tacka dem av eder, som varit så rara och skrivit till mig, sedan jag i fjol sände er en hälsning i Sinims Land. Vet ni, jag har t. o. m. fått råd, hur jag skulle göra för att hindra de stygga sparvarna att förstöra bladen på våra rosenbuskar.

Men jag vet ej, vad orsaken kan vara till att de i vår varit så snälla, så att jag ej behövt använda de straff- och skrämselåtgärder, som tillråddes mig att använda.

Så vill jag hälsa eder alla så hjärtligt från våra skolbarn här i Kina. Särskilt kan jag tala om, att lilla Ai-teh, som en del av Eder särskilt bedja för och hälsa till i sina brev, har fått hjälp, så att hon även denna termin kunnat gå i Tungchowfu flickskola och »växer till i ålder och nåd både för Gud och människor».

Hon och de andra flickorna där synas under sista året hava dragits närmare Herren Jesus. Det var mycket svårt för oss att skiljas från varandra, då jag i mars lämnade dem för att upptaga arbete i Pucheng, en dagsresa från Tungchow. Men Gud har glatt mitt hjärta och hjälpt i allt, så att jag trivs mycket bra även här.

Här är jag ej ensam i arbetet, såsom jag en tid var i Tungchow. Missionär och fru Linder äro också bosatta här och ha arbetat här i många år. Vi ha gosskolan, kapellet och missionärsbostaden jämte flickskolan och kindergarten (småbarnsskolan) skilda åt, dock ej långt från varandra, då däremot allt är nästan helt sammanhängande i Tungchow. Vi ha också söndagsskola, sex klasser för kvinnor och flickor. Skolflickorna i högsta klassen få också hjälpa till med undervisningen i de lägre klasserna samt leda en del morgon- och aftonböner i skolan. De äro församlingsmedlemmar och älska Herren, därför äro de glada att få göra något för honom liksom ni, små vänner därhemma, också äro, om ni verkligen älska Herren Jesus. Varje morgon, cirka en halv timme före den gemensamma morgonbönen, samlas alla flickorna till en stilla stund i skolsalen, då de läsa sin bibel och bedja. Stundom äro även kvinnorna och jag med. Det är stunder av helig stillhet inför Herren Jesus. Det var efter att vid ett tillfälle ha hört en av våra lärare i gosskolan här meddela, huru eleverna under hans studietid i Yüncheng brukade göra, som flickorna här kommo överens om att avskilja en stund på morgonen till bibelläsning och bön för att så komma in i denna heliga vana. Detta kommer, om de fortsätta, att medföra mycken välsignelse och göra dem till starka kristna.

Varje söndagsmorgon samlas vi i olika rum till bönemöten, då nästan alla högt deltaga i bönen. Dessa bönestunder påminna mig om en del liknande bland barn därhemma i Sverige, som givit sina hjärtan åt Jesus och ville leva helt för honom.

Älska ni, kära små vänner, eder bibel, och umgås ni i bön med Herren Jesus? Vet ni, när jag tänker på, hur *viktigt* det är att läsa bibeln och leva i verkligt barnsligt böneumgänge med Jesus för att kunna bli riktigt lyckliga både här på jorden och en gång i himmelen, då kan jag ej annat än uppmana er att besluta er för att flitigt läsa bibeln och bedja.

Skulle ni inte vilja förena eder med barnen härute och åtminstone varje dag läsa ett helt eller halvt kapitel i bibeln? Därför att jag känner, att det är så viktigt, har jag tänkt att lova eder, att när jag får ett brev från någon av er, som meddelar, att han eller hon läst ut hela bibeln, både gamla och nya testamentet (efter att ha börjat i sommar), skall jag sända en kinessak som ett litet premium. Äro ni

På lekplanen vid gosskolan i Pucheng. Vem äter fortast?
Foto M. Linder.

med om det? Ni komma att få *mycken välsignelse* därav.

Men nu måste jag avsluta mitt brev med att tillönska eder en riktigt lycklig och god sommarvila. Hoppas ni flera gånger skriver brev till Eder tillgivna

Tant Hanna Wang.

Gamla »Farmor Iang».

Tidningens läsare ha visst vid flera tillfällen fått läsa något om denna vår gamla, rara vän i Hsiao-I-trakten, cirka fyra mil från staden Pucheng.

Vid senaste stormöte där hade undertecknad åter tillfälle att träffa henne, ty hon var också med bland den stora skaran av mötesdeltagare. Ville nu med dessa rader frambära hennes hjärtliga hälsning till de missionärer därhemma, som känna henne, såväl som till missionsvännerna, som hon ofta tackar Gud och beder för. Jag önskade ni kunde se hennes av Jesu frid strålande ansikte. Hennes *ögon* stråla ej mer, ty hon är nu nästan helt blind, den 84-åriga gamla, och hörseln är ej heller särdeles god. Då man sitter henne nära och talar sakta, så hör hon dock, vad man säger.

Hur glad hon blev över att träffa oss utlännigar, kan jag ej beskriva . Hon brukar säga, att hon älskar oss mer än sitt eget husfolk, och hon gråter av glädje, då hon får träffa någon av oss. Hon är nu helt beroende av att någon håller hennes hand och leder henne, när hon går, samt lär henne sånger och bibelverser.

Jag försökte att lära henne några versar under de korta stunder jag hade tid sitta hos henne mellan mötena, och det värmde en in i hjärtegrunden att se, hur hon fröjdades över den sanning, som bibelversarna innehöllo. Inte kunde hon lära sig alla på en gång. Men hon uppmanade sonsonen, som hon hade vid sin sida, att också lära sig genom att säga efter mig för att sedan kunna hjälpa och påminna henne, då hon glömde något.

O, hur ivrigt hon lyssnade och sökte lära sig versarna. En morgon, då jag kröp upp till henne på »kangen» (deras sov- och sittplats), utspann sig följande samtal mellan oss: »Gamla mor Iang», sade jag, för att göra henne uppmärksam på att jag åter hade en liten stund för henne. — »Åh, fröken, kommer ni nu», jublade hon och tog mina händer och slöt dem ömt in uti sina. — »Nu kan jag den där bibelversen», sade hon glatt. »Hör på mig nu, jag har läst den flera gånger i natt, så nu kan jag den nog.» Och så läste hon: »Jag är den gode herden», o. s. v. När hon kom till orden: »Ingen kan rycka dem ur min hand», höll hon upp sin egen hand och slöt den hårt för att visa, att så gör Jesus: Han sluter oss in uti sin hand, såsom hade han där en dyrbar skatt, som ingen får bortröva. »O, den versen är verkligen dyrbar», sade hon.

Så satt hon tyst en stund, tills hon på sitt karaktäristiska sätt ropade på mig och med sin milda, kärleksfulla röst frågade: »Fröken, ha ni missionärer det ni behöva, så att ni ej nödgas ha det för svårt här i landet?» — »Ja, vår himmelske Fader ger oss, vad vi behöva», svarade jag, »ty han glömmer inte bort sina barn, så att ni kan lugnt 'släppa ner hjärtat'» (ett mycket vanligt uttryck för meningen: var ej orolig). — »Tänk vilken stor kärlek ni ha, som kunna lämna hem och kära och komma hit ut till oss», fortsatte hon. Men jag förklarade för henne, att ej vår egen kärlek utan Jesu kärlek drivit oss därtill. — »Ja, ni ha kommit för att visa oss himlavägen. Hur skulle vi annars kunna gå den? Åh, jag älskar er och det inte litet heller», sade hon. Ja, hon uppskattar frälsningen, mor Iang.

Innan jag lämnade henne, frågade hon plötsligt: »Fröken, vad kostar en orgel? Vi skulle behöva en i Hsiao-I.» — »Ja, den enklaste kostar nog flera tiotal dollar», svarade jag. — »Åh, äro de så dyra», sade hon. »Jag trodde, att man kunde få en för 2—3 dollar.» — »Nej, det får man nog endast ett munspel för», svarade jag skrattande.

Ja, denna gamla trossyster är en glädje och tröst för oss i många hänseenden. Gud give oss många sådana som hon i Kina!

Hanna Wang.

REDOVISNING

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under sept. 1926.

Allmänna missionsmedel.

1294. »Herrens del» 100: —
1295. K. M. A., till A. Forssbergs underh 50: —
1296. K. M. A:s pensionsfond till d:o 75: —
1298. Missionsm. från O—a, gm M. S., Mora 16: —
1299. Koll. i Rya, gm E. A. 13: —
1300. Gåvor i Lindesberg & fr. E. A. 17: —
1301. »Ur Guds rika förråd» 10: —
1302. »Annie» 10: —
1303. »Onämnd» 10: —
1304. Resebidrag, gm E. K., Nässjö 10: —
1305. N. R., Ystad 25: —
1306. Koll. vid kaffefesten, gm d:o 36: —
1307. D:o vid d:o a K. F. U. K., gm d:o 30: —
1308. Offer på möte i Askim 29/8 vid D. Landins besök 5: —
1309. E. J. Boden, t. J. Aspbergs underh. 100: —
1310. Koll. å Luth. Missionskapellet, Lund, vid A. Erikssons besök 37: 67
1311. Boda S:a missionsförsaml. 37: —
1314. Koll. i Trälleborg, gm M. J. 20: —
1315. K. E., gm M. S., Visby 10: —
1316. »Tackoffer 4/9» 10: —
1317. »Gunnar», t. C. & E. Bloms utresa 100: —
1318. L. L., Uppsala 50: —
1319. A. L., offerkuvert, gm A. B., Skellefteå 10: —
1320. N. S., till E. Sjöströms underh. gm d:o 10: —
1321. N. N., till d:o gm d:o 10: —
1322. A. B., veckostantar, gm d:o 5: —
1323. »Ps. 23, tackoffer på 50-årsdagen», gm d:o 100: —
1325. Skierydskretsens Ungd.-förening 75: —
1327. »Onämnd» 25: —
1328. I. F., Malmö 15: —
1329. D. S., Trädet 10: —
1330. H. L., Sthlm 190: —
1331. R. E. H., Ursviken, tackoffer, gm A. B., Skellefteå 30: —
1332. L. Ö., Älvsbyn 5: —
1333. M. Ö., Innervik 10: —
1335. »Herrens del» 100: —
1336. A. W., Gbg 10: —
1337. D. U. F., Önnestad, skördefestmedel 150: —
1339. Efter avlidna fru Louise Lindholm, Sthlm, enl. gåvobrev 5,000: —
1340. »Ett tackoffer, Ps. 50: 15» 500: —
1341. »E. och L. H., Sthlm, tackoffer» 30: —
1342. Till Ida Söderbergs underh. gm K. F. U. K., Kristianstad 230: —
1343. E. R., Kneippbaden 10: —
1344. »Onämnd, tionde» 20: —
1345. S. J., Eksjö, Ps. 116: — 80: —
1346. E. C., Stensjön, till Judith Hultqvists underh. 50: —
1347. »Tack för Steningemötet» 10: —
1349. Älvsjö missionsförsamling, koll. vid C. Bloms föredrag 8/9 12: 50
1350. »En Herrens tjänarinna» 1,000: —
1352. A. och E. C., Slättevalla, gm C. W. C., Leksberg 10: —
1353. Koll. i Öskeviksby, gm E. A. 20: —
1354. »E. H:s sparbanksbok» 1,305: 92
1355. »Två missionsvänner», Filipstad 50: —
1356. Tabors missionsförsamling, Sandseryd 140 —
1357. M. N., Sthlm, till Alice Palmérs underh. 100: —
1358. Till Ida Söderbergs underh., gm A. G., Kristianstad 25: —
1359. Koll. i Figeholm d. 14/9 vid A. Erikssons besök 6: 50
1360. Koll. i Jakobs kyrka, Sthlm, d. 17/9 161: 73
1365. I. A., Norrköping 50: —
1366. Korsvägens mfg 15: —
1367. A. D—n, Sala 100: —
1368. C. J., Järnboås, gm L. J. 10: —
1369. »Tackoffer 22 sept.» 50: —
1372. J. B., Sthlm 100: —
1373. L. Ö., Innervik 5: —
1374. T. S., Strängnäs 50: —
1375. Sågkvarns Jungfruförening 85: —
1376. E. J., Jkpg 100: —
1377. Koll. i Krisfdala 12/9 vid Anna Erikssons besök 8: 81
1379. »n, 1 Kor. 15: 57, 58» 30: —
1380. »Apg. 2: 26, för gravplats på Duvbo kyrkogård» 300: —
1381. »Jer. 31: 3 för R. Andersons underhall» 200: —
1382. »En sparbössa, Ps. 145: 2» 44: 47
1385. »I. J., Gbg» 20: —
1386. Vänner i Ölmstad, gm O. L., Brötjemark 59: 07
1388. »Ett löfte» 10: —
1389. E. och J. R., »eft tack för minnet av Agnes Forssberg» 20: —
1390. »Ett tack för Herrens välsignelse och trofasta ledning under gångna 50 år» 1,000: —
1391. S. J., Örebro 500: —
1392. Kinagrupppen inom K. F. U. K., Gbg, i st. för blommor till Agnes Forssbergs bår 20: —
1396. »Vinst på en obligation» 500: —
1397. Ch. D. T., Sthlm 100: —
1399. J. A. J., Brooklyn 125: —
1400. Koll. i Fagerhult, gm G. L., Kristdala 3: 99
1401. D:o i Gersebo, gm O. W. 3: 50
1402. D:o i d:o, gm G. N. 5: —
1403. Överskott a rosemedel 8: —
1404. Onämnd, »Ps. 23: 1» 14: 50
1405. Syföreningen för S. M. K. i Malmö försäljning d. 10/5 1925 1,404: 33
1406. »Syföreningsbössan», gm J. S., Malmö 347: 50
1407. Ränta å insatta medel, gm d:o 11: 85
1410. E. B., i st. för blommor på Agnes Forssbergs bår 5: —
1411. A. G., Billingsfors 25: —
1412. K. F. U. K., Kristianstad, till Ida Söderbergs underh. 195: —
1414. E. H., Uppsala 15: —
1415. Med tack till Gud. »I st. för blommor till A. Forssbergs bår» 77: —
1416. »Blanka pengar och ettöringar i Herrens Jesu välsignade namn», av O. och H. K., Lund 9: 26
1417. I. J., Kollinge, »i st. för krans på fru D. Thygesens grav» 10: —
1418. G. och A. M. A., Lund, »förtjäna pengar i trädgård» 10: —

Kr. 15,935: 60

S. M. K:s Pensionsfond.

1312. »Ett tackoffer d. 7/6 1926» 100: —
1313. »Onämnd» 22: —
1383. 2 Mos. 35: 5 50: —
1387. K. W., Lidingö 100: —

Kr. 272: —

Särskilda ändamål.

1297. Vänner i Hova, till Anna Janzon, att anv. enl. överensk. gm H. B. 65: —
1324. Ps. 52: 11, till Hilma Tjäder, att användas enl. överensk. 50: —
1326. »Pauls sparbössa», till barnh. i Sinan, gm H. L., Älgaras 9: —
1334. »En missionsvän», till M. Ringberg, att anv. eft. gottf., gm B. L., Alem 300: —
1338. »Mormors minne», till bibelkv. verks. i Puchow 25: —

1348.	Onämnd, till Judith Hultqvist, att anv. enl. överensk.	50: —
1351.	»En Herrens tjänarinna», till något behovs fyllande på Tungkwans missionsstation	200: —
1361.	»Matilda:, till M. Pettersson, att anv. efl. gottf., gm H. L., Älgarås	10: —
1362.	I. och W. L., Sjötorp, till O. Carlén, till d:o	25: —
1363.	I. A., Norrköping, till Martin Bergling till d:o	20: —
1364.	S. P., d:o till d:o	10: —
1370.	A. D., Kristdala, till fru Hilma Tjäder, till hennes bibelkvinna, eft. överensk.	32: —
1371.	Koll. vid Anna Erikssons möte i Malghultskog, till Minnie Nilcholson, att anv. eft. gottf., gm A. D.	5: 50
1378.	Till Maria Nylin, till »Vårvinds» underh. i Nanking	200: —
1384.	O. A. J., Norrköping, till M. Ringberg, att anv. eft. gottf.	50: —
1393.	S. J., Örebro, för evang. Shen Iu-fang	250: —
1394.	D:o för en skolgosses underh. 95:—; E. S. d:o, 5: —	100: —
1395.	D:o för gatukapellet i Hancheng	100: —
1398.	Hednavännernas Allians, för deras tre evangelisters underh.	300: —
1408.	J. E. S., Malmö, till »vår gosse hos Axel Hahne»	100: —
1409.	D:o, d:o, till »vår gosse hos Maria Pettersson»	100: —
1413.	Kinavänner i Skelleftea, för Anjo's underh., gm S. N.	150: —
		Kr. 2,151: 50

Allmänna missionsmedel	**15,935: 60**
S. M. K:s Pensionsfond	**272: —**
Särskilda ändamål	**2,151: 50**
Summa under sept. månad 1926	**Kr. 18,359: 10**

Med varmt tack till varje givare!

»Du övergiver icke dem som söka dig, Herre.»
Ps. 9: 11.

Missionstidningen

SINIMS LAND,

utkommer 1926 i sin 31:ta årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina, ansvarig utgivare: *Erik Folke*. Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, samt missionsnotiser från när och fjärran.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal. kr. 0: 90, 1 månad kr. 0: 65.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 5-tal ex. men då intet friexemplar.

När mindre än 5 ex. tagas bör prenumeration ske på posten.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

HANS STJÄRNA I ÖSTERN

23:dje ÅRG.

är under tryckning och kan rekvireras från Svenska Missionens i Kina exp., Drottninggatan 55, Stockholm. Ur kalenderns rika och omväxlande innehåll må omnämnas:

»Så älskade Gud», julbetraktelse av kyrkoherde, teol. d:r F. Öberg, »Guds ord förbliver evinnerligen» av missionär August Berg, »Kinas sorg» av missionär C. F. Blom, »Guds vägar» av missionsdirektor E. Folke. Dessutom innehåller kalendern bidrag av fröken Anna Eriksson, fru Dagny Bergling, fru Gerda Carlén, fru Sekine Sandberg, fru Hildur Anderson samt fröken Lisa Blom. Kalendern blir rikt illustrerad och tryckes på prima papper. Pris 1: 75 häft., 2: 25 kart., 3: 25 kloth. Då minst 5 ex. rekv. lämnas 25 % rabatt. Ej fraktfritt.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. Norr 224 73.**

INNEHÅLL:

En gudsmänniska. — Agnes Forssberg. — Välkommen. — Farväl. — Henrik Tjäder 60 år. — Verner Wester 50 år. — Från Red. och Exp. — Från missionärerna. — Redovisning.

Svenska Tryckeriaktiebolaget, Stockholm, 1926.

N:r 16. ÅRG. 31. 20 OKTOBER 1926. PREN.-PRIS 2:25.

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

PSALM.

(Översatt från engelskan.)

Hur skall jag min Frälsare kunna lovsjunga,
så trofast och full utav nåd outsäglig,
så mäktig att hjälpa, så villig att frälsa
de fattiga hjärtan, som tro uppå honom.

Hur lycklig är den, som din kärlek fått röna,
det folk, som i dig all sin glädje har funnit.
Det är deras fröjd att inför dig få vandra
och tala om dig, som har nåd dem bevisat.

I dig deras glädje skall alltid förbliva,
i dig sin rättfärdighet skola de äga,
i tron uppå dig, på det blod, som du gjutit,
de stå inför Gud med förtröstan i själen.

I dig de blott äga sin fröjd och sin ära,
och jag även bidar att skåda den dagen,
då själen förnyas, får liv från de döda,
den frälsningens dag, som skall liv åt mig giva.

Ty Jesus, min Herre, mig nu skall försvara,
jag tror på hans ord, och jag vill där förbliva.
När nåd jag har funnit, han allt skall mig giva,
min konung och Frälsare nytt allt skall göra.

Ja, Herre, din salighet skall jag få äga,
din allmakt allt mera jag skall lära känna;
min sorg och mitt trångmål i fröjd skall förbytas,
och med dina trogna din fröjd skall jag dela.

GERDA WALLGREN.

(A Collection of Hymns) utg. av Rev. *John Wesley.*

Välkomstsamkvämet den 5 oktober.

Den 5 innevarande oktober samlades åter en skara av S. M. K:s vänner till glädjefest på Stadsmissionens lokal vid Stortorget i Stockholm. Det var missionärsparet *David och Karin Landin*, som nu skulle välkomnas hem och som även skulle framföra hälsningar från de våra därute.

Samkvämet leddes av missionsföreståndare *E. Folke*, som inledningsvis talade med utgångspunkt från Jes. 22: 20—25 och i samband härmed hälsade de närvarande, särskilt missionär och fru Landin, välkomna till samkvämet.

*

Fru *Karin Landin* talade sedan och yttrade därvid i huvudsak följande:

»Det är gott att tacka Herren och att lovsjunga ditt namn, du den Högste.» Ps. 92: 1.

När jag tänker på de erfarenheter, som jag gjort under åren, sedan vi sist voro samlade här, och jag var uti Eder krets, då kan jag inte annat än med psalmisten utbrista i lovsång, ty underbar och trofast har Herren varit i sin nåd under alla dessa år, både under ljusa och mörka dagar.

Under de ljusa dagarna, då Herren vidgat synen för sina underbara gärningar och låtit mig skåda in i hans djupa tankar, och då jag fått nåd att vara vittne till segrar i människohjärtan därute, har jag haft anledning till lovsång, »ty du gläder mig, Herre, med dina gärningar; jag vill jubla över dina händers verk.» Och när de mörka stunderna ha kommit, ty sådana komma ju ibland, fienden lämnar oss icke ostörda, då äga de följande verserna, vilka tala om att hava mycket bekymmer i sitt hjärta och erfara Guds tröst, sin tillämpning. Så har både under Taborerfarenheterna och under vandringen genom trånga dalar Herren trofast och nådefullt varit min hjälp.

Det var med en underbar visshet om att vara på Herrens viljas väg, som jag första gången anträdde min färd till Kina. Det var som om en underbar kraft drivit mig framåt, ja, det var som om hjärtat skulle sprängas, och jag tänkte: kanske leder icke någon väg tillbaka igen.

Troligen är det så för de allra flesta av oss unga missionärer, då vi anträda vår första färd ut emot det främmande landet. Den starka kraft, som driver oss, den hjälper oss att med frimodighet gå åstad. Gud har ju också på ett så forcerat sätt arbetat på oss under förberedelsetiden, då banden skola lossas och rötterna ryckas upp.

Det är under ett forcerat tempo, som vi drivas ut till den gärning, som Herren kallat oss till, men hur är det, när vi så nå målet? En förunderlig förändring inträder för oss. Tempot saktas, och en reaktion i hela vår varelse vill liksom infinna sig, då vi möta allt det oväntade därute. Hur mycket vi veta på förhand, vad vi än ha fått höra, och vad vi än föreställt oss, så går det ändå inte att föreställa sig vad det verkligen är, att möta hedendomen i allt sitt mörker och på samma gång känna den svaghet, som bemäktigar sig oss, när vi känna att språket fattas oss, att vi icke förstå många av de förhållanden som omge oss och ställas inför oanade frestelser som möta. Då gäller det att i ensamhet med Herren kämpa bönekampen och kasta sig på de löften, som förut ha lyst så klart under vår väg ditut.

Kära syskon, varför påminner jag om dessa erfarenheter, när de nu ligga bakom mig, och jag med jubel kan prisa Herren för att han fört igenom? Det är emedan jag liksom känt, att Gud vill lägga på våra hjärtan, att särskilt mycket bedja för de unga vittnena därute, särskilt under deras första tid där. Bedjen mycket för dessa våra unga sändebud, ty kampen är hård och ensamhetskänslan överväldigande många gånger.

Så småningom kommer Herren i sin nåd och lättar på de första årens mödor, trångmål och prövningar. Han låter i trofasthet den ena dörren öppnas efter den andra, ger oss den ena möjligheten att tjäna efter den andra.

Stort och härligt är det att få stå med som ett ringa redskap i verket, vare sig det gäller att bringa det första budskapet om frälsningen till en själ, som ingenting vetat därom, och så med Herrens hjälp leda den steg för steg till kunskap om Guds vilja eller det gäller att leda de kristna allt djupare in i Herrens nåd och komma med tröstens ord till de sjuka och bedrövade. Kanske framträder storheten härav allra tydligast, när det gäller att få vara ett vittne om, hur Herren även på dödsbädden i det sista vinner härliga segrar därute, varpå många exempel kunna anföras.

Det är förunderligt, när jag tänker på, att det är så många, som under dessa 6—7 år, jag varit i Kina, flyttat över till den andra världen. Dessa, de vänta oss alla däruppe. De skola en gang välkomna oss däruppe, och jag tycker, det skall bli så underbart saligt, att en gång tillsammans med alla dessa, som Herren fått samla in, få prisa honom för nåd och trofasthet, då han fört oss fram ända till målet.

Till sist så skulle jag också vilja vädja till Eder alla att komma ihåg oss i förbön, att Herren må giva oss både andliga och kroppsliga krafter, ja allt vad vi behöva, att vi, när Herrens tid är inne, måtte få vända åter till detta folk, som har blivit oss så kärt, och till de uppgifter, som Herren kallat oss att utföra. Bedjen för oss därom! Och bedjen för de många kära, som vi ha lämnat där borta i Kina och till vilka våra hjärtan ofta längta, som äro i behov av så mycken förbön, alla dessa, som ständigt äro omgivna av det hedniska mörkret, och vilka måste kämpa en intensiv kamp för att vinna seger. Bedjen även att Herren måtte giva en riktigt genomgripande väckelse över hela vårt fält, över alla våra församlingar, ty allt eftersom tiden lider, så känna vi, att vi behöva mer och mer av seger ifrån höjden, mer och mer av kraft från Guds ande, för att vi skola kunna bliva ljus, som genom Herrens nåd få hjälpa till att draga själar ut ur mörkret in i ljuset. »Bedjen och i skolen få», säger Herren. Låt oss bedja!

Nästa talare var missionär *D. Landin*, och huvudinnehållet i hans tal var som följer:

Då det är första gången, som jag nu möter vännerna här, känner jag det som min första plikt att framföra en hälsning från missionärerna därute. Strax innan vi lämnade Yüncheng, voro vi samlade till konferens, och jag tror, jag vågar säga, att denna konferens mer än andra lämnade djupa intryck i allas hjärtan.

Foto: Lisa Gustafsson.

Missionär och fru Landin samt deras son Daniel.

Men jag ville också framföra en hälsning från den stora kinesiska församlingen. Jag tror, att den hälsningen framförallt innehåller *ett tack* för all den kärlek, som de varit föremål för under så många år, en kärlek, som har visat sig i offer av personliga krafter och penninge-

medel, som årligen utsänts, och ett tack också, för att Ni ha omfattat den lilla svaga församlingen med Eder bön. De skulle säkert helst vilja sända en representant ur sin egen krets, och denne skulle bättre än jag kunna framföra hälsningen. Jag tror dock, att en sådan representant från Kinas eget folk först skulle skildra för Eder, *den ringa begynnelsens dag,* då Guds församling i Kina började att byggas. Jag tror också, att han skulle säga oss *hur församlingen utvecklats,* hur vi fått se dessa små skaror växa till församlingar, i vilka Gud får utvälja och tillsätta äldste, diakoner och diakonissor för sitt verk, och hur han genom dessa för sitt verk framåt. Jag tror att han också skulle tala något om *hur missionens skolor år efter år ökas* och berätta att Gud bland dessa ungdomsskaror får utvälja, dana och fostra män och kvinnor, som kunna träda in i arbetet; avlösa de gamla och trötta eller ga in i nya öppna dörrar. Jag tror, att han också skulle tala om, *huru Gud under dessa tider får gå fram genom nöd och trångmål* därute och bland detta av rövarskaror och vilda soldathorder härjade och pinade folk får uttaga många själar för sitt rike. Han skulle också kunna skildra något av *stormliderna* i Kina. Det har varit och det är stormtider, och vi veta inte, hur länge vi ännu få vänta på lugna tider där. Då stormtider gå fram, då skövlas ofta mången vacker plantering. Fallfrukten är dock ofta förut maskstungen eller på annat sätt skadad. Även i Herrens plantering i Kina har stormen förorsakat »fallfrukt», men den frukt, som »blast ner» har så att säga varit »maskstungen» förut. I stort sett kan man säga, att församlingen bestått provet och vuxit sig stark genom denna prövning. Församlingen såväl som missionen har bestått provet därute genom Guds nåd, men också genom Edra förböner och liksom trädet rotas fastare genom stormen, så tror jag, jag vågar säga, att församlingen därute har rotats allt fastare. Den har förts till ett mera innerligt liv i förening med Herren Jesus Kristus.

En representant därutifrån skulle säkert sluta sin hälsning med en maning till att än starkare och ivrigare bedja för missionen i Kina. Jag tror, att missionen därute behöver hemlandsvännernas böner nu kanske mer än någonsin förut.

Jag ville också till denna hälsning foga en liten personlig tanke, och jag vill foga den till ett Herrens ord i Matt. 10. »I haven fått för intet; så given ock för intet.»

Da vi komma hem från missionsfältet och ha varit där flera år, sa är det sa många känslor, som tränga sig på oss. Men det är en, som har blivit särskilt stark hos mig, och det är, att jag känner, *hur stora förmåner vårt svenska folk har framför Kina.* Det har aldrig varit sa klart för mig, som sedan jag kom hem denna gång. Men av den som har fått mycket, av honom skall mycket varda utkrävt.

Till slut ber jag att fa berätta en liten händelse från vår hemresa. Vi hade kommit till Chengchow. Pa kvällen gick jag med till järnvägsstationen för att ordna med vara reseffekter. När jag kom dit, var det en skara unga man som stodo där. När de fingo se mig, frågade de mig de i Kina vanliga frågorna. Da det sedan var min tur att fraga dem, började jag fraga och tala med dem om frälsningen i Jesus Kristus.

Sedan jag talat till dem en stund maste jag in för att tala med stationsinspektoren. Om en stund kommo de unga männen efter dit och ropade: *»Skynda Eder, vi vilja höra mera om Jesusläran!»* Detta var i en stor stad, där det fanns flera missioner, och likväl funnos många, som icke hade hört evangelium. — »Skynda eder, vi vilja höra mera om Jesusläran.» — Ja, det gäller *att skynda* ut för att giva Kinas folk evangelium. Jag fruktar, att ateismen och otron redan fått tillsluta många ungas hjärtan för Kristus i Kina. Jag har genom mitt arbete i statens skolor kommit i beröring med många sådana unga. Da nu antikristliga rörelser komma i gang, bli kanske hjärtana ännu mera tillbommade. Skynda er ut, innan det blir försent! Det kan bli försent att räcka en hungrande bröd. Det kan bli försent att föra evangelium till Kinas folk. Det gäller därför att

FRÅN MISSIONÄRERNA

Flickan i svinstian.

— Nu går det inte att lappa rocken mera, och inte har jag något att lappa den med heller.

— Hur är det med täcket då? Vi ha strax vintern här och måste få sängkläderna i ordning.

— Ja, vi ha gammal vadd, men ytan hänger inte ihop längre. Kanske jag kan skarva ihop lapparna till foder, men till yta måste husbonden köpa.

— Precis som om jag hade något att köpa för. Nej, vi måste sälja de minsta flickorna. På det viset bli de försörjda, och vi få också litet pengar att röra oss med till husbehov.

Det var far och mor i ett litet kinesiskt hem, som taltes vid på det viset, och så gick fadern ut till en gumma för att be henne styra om, att de fingo köpare för sina två små flickor. Snart nog kom gumman till föräldrarna och berättade, att det fanns ett par andra fattiga familjer i byn, som gärna ville skaffa sig billiga sonhustrur genom att köpa dem som små och sedan själva föda upp dem, tills de voro giftasvuxna.

— Men de ha inga pengar, sade gumman, utan kunna bara ge Er en rulle bomullstyg per styck för flickorna.

— Ja, det kan nu inte hjälpas, tyckte föräldrarna, det var bomullstyg, vi behövde.

Efter litet prat och köpslående blev det avgjort, och så fingo de två små byta hem.

*

Något år senare kom en missionär till byn. Hon samlade kvinnor och barn omkring sig och var vänlig mot alla, även mot en liten, smutsig flicka, som ingen annan ville ha något att göra med. Snart

Foto: Lisa Gustafsson.

»Ett litet kinesiskt hem.»

---

med större kraft, större energi, mera uthållighet, mera hängivenhet sända ut personer och medel för verket i Kina och också att bedja mera för Guds verk därute. Skynda Eder att komma ut! Vi vilja höra mera om Jesusläran.

*

Efter gemensam bön och tésupe avslöts samkvämet med bön av missionär *C. J. Bergqvist*. Länge ringde dock i våra öron det rop, till vilket vi fått lyssna och vilket vi nu vilja sända som ett eko från vårt samkväm: »Skynda Eder att komma ut! Vi vilja höra mera om Jesusläran!»

M. L.

följde den lilla efter missionären precis som en liten hund, hörde på när hon talade, sag på när hon åt, men hade själv ingenting att säga. Mot kvällen försvann hon, och missionären såg henne ej i något av de hem, som hon besökte. En dag tilltalade hon flickan, som traskade bakom henne.

— Vad heter du?

— Jag heter Lingtse, kom det i en liten, pipig röst.

— Skall du inte gå hem och äta?

— Jag får ingenting, förrän alla de andra ha ätit, om det blir något över.

— Om det inte blir något över, vad gör du då?

— Då äter jag hos grisen.

— Var ligger du om nätterna?

— Jag ligger hos grisen, men jag kryper vanligen inte in, förrän han har gått och lagt sig, för annars skall han kliva över mig, när han går till sitt rede och då händer det att han trampar på mig.

— Varför ligger du inte längre in?

— Det får jag inte, för där är varmast, och där skall grisen ligga.

Det var inte underligt, om missionärens hjärta rördes till medlidande med den lilla, underliga varelsen, som knappast var en människa i somliga avseenden, men så klok och kvick i andra. Hon ställde om att flickans ägare, som skulle bli hennes svärföräldrar, blevo tillfrågade, om det inte kunde gå för sig, att den lilla följde med henne till staden och fick gå i skolan där. Jo, det kunde gå för sig, om missionären bekostade maten själv, ty de hade inte råd att kosta något på en flickas skolgång. Hade det varit en pojke, så kanske...

*

Ett par andra missionärer skulle resa hem på besök i fäderneslandet. De hälsade på i skolan för att säga farväl före hemresan, och gingo också omkring bland flickorna. Där var en liten en, som inte lekte med de andra, utan satt och klappade och slätade på en blommig näsduk, som hon just tvättat ren och fin.

— Vem är den där lilla, frågade en av de besökande.

— Det är lilla Lingtse, som bodde hos grisen, svarade lärarinnan. Nu vill hon vara så fin och ordentlig, och hon är så flitig. Det är bara skada, att hon skall tillbaka till det där hedniska, osnygga hemmet, när hon nu fått lära sig något bättre.

Så fingo de hemresande höra den lilla

Kinesisk familj. *Foto: Carl F. Blom.*

flickans historia och undrade, om de skulle kunna göra något för att hjälpa henne ur sin ställning som slavinna hos dem, som köpt henne av de fattiga föräldrarna. Detta kunde dock ej ske på annat sätt, än att föräldrarna köpte henne tillbaka, och det hade de inte råd till.

*

Hemma i Sverige talade en av de hemresta missionärerna på ett barnmissionsföreningsmöte om flickskolorna i Kina, och huru väl de behövdes. Som ett exempel på, hur en flicka i Kina kan ha det i hemmet, och huru skolan förvandlar hennes liv, berättade hon om Lingtse och bad de små barnen bedja, att hon måtte bli satt fri från det hedniska hemmet för all framtid. En annan missionär satt och hörde på, och när han sedan predikade på ett annat ställe samma kväll, berättade han om Lingtse och hennes sorgliga, lilla liv. Där satt en snäll farbror och hörde på, och han kunde inte nöja sig med att bara höra, utan efter mötet gick han till missionären och frågade:

— Går det inte att få flickan fri?

— Jo, kanske, om vi kunna hjälpa föräldrarna, så att de kunna lämna igen den där rullen bomullstyg, som de fingo för den lilla, och allt vad fosterföräldrarna anse sig ha kostat på henne sedan, samt gottgöra skillnaden i pris mellan denna och en ny svärdotter.

— Det skall jag göra, sade den snälle farbrodern. Blir det här nog? och så tog han fram ett par stora sedlar.

Det trodde missionären det skulle bli, och så skickades pengarna till Kina, och där räckte de inte bara att friköpa Lingtse utan hennes lilla syster också. Föräldrarna voro nu kristna och så glada att ha fått sina barn igen, och att de uppfostrades till att älska Herren Jesus.

*

Många år efteråt voro de två missionärerna, som fingo se Lingtse, när de skulle resa hem, än en gång på besök på den stationen. Då var det en ung hustru där, en liten kinesisk mamma, som var så snäll mot sin egen lilla »va-va», som de kalla småttingarna, och mot flickorna i skolan.

— Detta är Lingtse, sade lärarinnan, och de blevo så glada, att de verkligen fått vara med om att hjälpa henne, och att Gud på sådana underliga vägar fört henne fram till arbete i hans rike.

Det lönar sig att låta barnen komma till Jesus.

Carl F. Blom.

Försäljning

anordnas av syföreningarna för Svenska Missionen i Kina tisdagen den 23 nov. i K. F. U. K:s lokal, Brunnsgatan 3.

Gåvor, även in natura, mottagas tacksamt under nedanstående adresser och på *S. M. K:s exp.*, Drottninggatan 55.

Doktorinnan *Maria Berg*, Hantverkaregatan 28.

Fröken *Emma Beskow*, Kammakareg. 6, 1 tr., ö. g.

Fröknarna *M.* och *N. Cavalli*, Östermalmsgatan 23, 4 tr.

Fru *Bell Fries*, Solläppan, Saltsjö-Storängen.

Fru *Hanna Hallström*, Bragevägen 8.

Fru *Elin Holmgren*, Fjellstedtska skolan, Uppsala.

Fru *Mina Johansson*, Linnégatan 26, 3 tr.

Fröken *Tekla Lilljeqvist*, Malmskillnadsgatan 31, 1 tr.

Fru *Olga Magnusson*, Duvbo, Sundbyberg.

Fru *Beda Redell*, Upplandsgatan 28.

Fröken *Louise Schön*, Lützengat. 5, 3 tr.

Fröken *S. Storckenfeldt*, Engelbrektsgatan 6 a, 2 tr.

Fröken *Thyra Sandstedt*, Östermalmsgatan 63.

Överstinnan *Louisa Tottie*, Saltsjö-Storängen.

Fru *Karin Wennerström*, Lidingön.

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

Hans Stjärna i Östern

23:dje årgången.

Innehåller:

Flykten till Egypten. Ill.

Evangelium.
Av K. N—s.

Så älskade Gud.
Av teol. d:r F. Öberg.

Guds ord förbliver evinnerligen.
Av missionär Aug. Berg.

Kinas sorg.
Av missionär C. F. Blom.

Guds vägar
Av missionsdirektor E. Folke.

Några drag ur bibelkvinnan Koh I-hsiens liv.
Av fröken Anna Eriksson.

Ståndaktighet och seger.
Av fru Dagny Bergling.

Besökelsetider.
Av fru Gerda Carlén.

Mitt senaste besök i Hsiahsien.
Av fru Sekiue Sandberg.

Ko Jong-uang, rövare — evangelist.
Av fru Hildur Andersson.

Hemförlovade missionärer.

Sändebud till Sinims Land.

Guds underbara gärningar.
Av fröken Lisa Blom.

Kalendern, som är rikt illustrerad, innehåller även författarnas fotografier jämte upplysningar om S. M. K. samt karta över missionsfältet i Kina och kan rekvireras från Sv. Missionens i Kina förlag.

Pris häft. 1: 75, kart. 2: 25, klotb. 3: 25. 5 ex. 25 % rabatt. Ej fraktfritt.

Gamla Förbundets Sista Profetbudskap

Ett bibelstudium
av *Nath. Högman.*

Om denna broschyr skrives i »Bilaga till Sanningsvittnet»:

»Detta posthuma arbete av den hemförlovade missionssekreteraren Nath. Högman utgör ett bibelstudium anderikt, välformat och klartänkt över »Gamla Förbundets sista profetbudskap». — Först behandlas profeten såsom Guds sändebud, sedan Den historiska bakgrunden, så Det andliga förfallet, Den stora anklagelsen, Den renande elden o. s. v.

Detta bibelstudium över profeten Malaki är synnerligen värdefullt, och vi äro förvissade om, att Nath. Högmans många vänner med glädje skola taga del av detta bibelstudium. Helt visst skall det så verka till välsignelse, och vår avlidne broder skall tala ännu, fastän han är död. Vi rekommendera broschyren på det varmaste. *Aug. B.*»

47 sidor. Pris kr. 0: 50.

Rekvireras från
Sv. Missionens i Kina Förlag,
Drottninggatan 55, Stockholm C.

Missionstidningen
SINIMS LAND,
utkommer 1926 i sin 31:ta årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina, ansvarig utgivare: *Erik Folke.* Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, samt missionsnotiser från när och fjärran.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal. kr. 0: 90, 1 månad kr. 0: 65.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 5-tal ex. men då intet friexemplar.

När mindre än 5 ex. tagas bör prenumeration ske på posten.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. Norr 224 73.**

INNEHÅLL:

Plasm. — Välkomstsamkvämet den 5 oktober. — Från Missionärerna. — Försäljning. Meddelanden.

Svenska Tryckeriaktiebolaget, Stockholm, 1926.

N:r 17. ÅRG. 31. 5 NOVEMBER 1926. PREN.-PRIS 2:25.

MISSIONSTIDNINGEN

SINIMS LAND

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

EN GUDSMÄNNISKA.

II.

Gud har låtit sitt välsignade heliga namn knytas vid ordet människa. Därmed har han velat säga oss, att människan tillhör honom och att han tillhör människan. Den människa, som ställer sig till Guds förfogande, skall finna, att Gud också ger sig själv åt henne. Det svaga och ringa kärlet och den store, mäktige och rike Herren ingå den innerligaste förening med varandra. Så skapas gudsmänniskan.

Aposteln säger oss, att Herren så lagat, att en gudsmänniska »kan bliva fullt färdig» (2 Tim. 3: 14—17). Hur skall då detta ske? Av Herrens ord lära vi, att det kan ske endast och allenast på offervägen. Tredje Moseboks första kapitel lär oss detta. I det kapitlet ha vi nämligen lagen om brännoffret, det offer, som på ett förebildligt sätt framställer människans hängivande åt Gud. Brännoffret kallas därför det uppstigande offret. Men det benämnes också heloffer, ett namn, som säger oss, att det är här fråga om en hel och full överlåtelse. I Rom. 12: 1 talar aposteln om detta överlåtande, då han säger: Så förmanar jag nu eder, mina bröder, vid Guds barmhärtighet att frambära edra kroppar till ett levande, heligt och Gud behagligt offer — eder andliga tempeltjänst. Genom en sådan offergärning skall, säger Herren, insikt i Guds vilja och förmåga att pröva, vad som är gott och välbehagligt och fullkomligt, givas. Stanna vi så inför brännoffrets betydelse märka vi först, att Herren talade till sitt folk om brännoffret först sedan han i uppenbarelsetältet tagit sin boning mitt ibland sitt folk. Det var ej Herren höljd i moln, dunder, tordön och basunljud, det var ej heller från det avstängda berget, vilket ingen vågade beträda, om han hade sitt liv kärt, som Herren nu talade till sitt folk. Nu var det i den milda, stilla susningen, hans röst förnams, nu hade han

kommit nära sitt folk, han var mitt ibland dem.

Och hans första ord till oss är detta: »Om någon vill». Vägen att bli en gudsmänniska går genom viljan. Det beror ej här på förståndet, ej heller på känslan. Förståndsbegåvningen är så olika hos människorna, känslolivet likaså. Varken förstånd eller känsla skall vara avgörande, då det gäller att danas till en gudsmänniska. Gud ser här till viljan. Och vill någon av hela sitt hjärta bliva en verklig gudsmänniska, är vägen öppen för en sådan själ ända fram till altaret, det altare, där heloffren frambäras.

Detta altare är helgat genom Jesu offer. Det var vår Frälsare, som öppnade vägen dit, det var han som köpte åt oss rätten att frambära oss själva som ett offer på altaret. Det var han, som gjorde, att altarets eld för oss ej blir en förtärande, förstörande eld utan en reningens eld.

Där vid altaret finner den själ, som vill bli färdig som en verklig gudsmänniska, sig stå inför Herrens ansikte. Där väntar Herren oss. Där vill han ha sitt möte med oss. Där vill han vara ensam med oss. Där är den fördolda plats, om vilken Jesus talar i sin bergspredikan. Ingen kan bli en färdig gudsmänniska därute i livets oro och jäkt. Men i stillheten, i det fördolda, där Herren får oss ensamma med sig, där sker det.

De, som framburo sitt brännoffer, skulle lägga sin hand på brännoffrets huvud, och sålunda skulle det bliva välbehagligt, och försoning bringas för dem. Den offrande skulle genom denna handling lära sig inse, att överlåtelse åt Gud kunde ske endast genom att vila på en annan. Ej på egen grund kunde han komma. Ingen kan bli en gudsmänniska genom att lita till egen kraft och förmåga. Uttrycket: »Han skall lägga sin hand på brännofferdjurets huvud» betyder egentligen: Han skall vila tungt med sin hand etc... Detta är ett ljuvligt evangelium för de elända, för sådana, som känna sin svaghet, sin brist och sin syndfullhet, för sådana, som själva känna sig nedtyngda och hjälplösa. Vila då tungt på Guds Lamm, och du skall få känna sötman av försoningens nåd och av Guds kärleks välbehag.

Den själ, som så förstår att helt vila på vårt offerlamm Jesus, han skall finna, att gudsmänniskan hos honom får kraft att växa och fullkomnas.

Men för att detta skall ske, fordras, att den gamla människan överlämnas åt en ständig död. Ingen fullkomlig gudsmänniska kan födas och utvecklas utan död. Det måste ske ett målmedvetet dödande av alla »de lemmar, som höra jorden till» (Kol. 3: 5). Den offrande i Israel hade att själv verkställa offerdjurets dödande och det skulle ske »inför Herrens ansikte». Gudsmänniskan skall göra detsamma efter ordet i Rom. 8: 13, där det heter: »Om I döden kroppens gärningar med Anden, skolen I leva.» Såsom en frukt av Jesu egen död och med Andens hjälp, skall vår gamla människas död ske. Och sker den så, blir den döden ej en död till död utan en död till liv.

Ehuru brännoffret ej var ett försoningsoffer, hade dock även där blodet

stor betydelse. Och märk, att blodet aldrig överläts åt den offrande själv att frambära. Endast prästerna hade rätt att utföra blodsbestänkningen. Genom att frambära blodet och stänka det runt omkring på altaret, gjorde prästen för den offrandes räkning detta gällande inför Gud. Därmed visas hän på den underbara stund, då Jesus, vår överstepräst, sedan han utan vank offrat sig åt Gud, inträdde i den himmelska helgedomen för att där vid dess altare göra sitt blod gällande för oss. Det heter i Skriften, att han med sitt eget blod skulle helga folket (Ebr. 13: 12). På blodets grund kan sålunda en syndare nå fram till att bliva en helig människa, en gudsmänniska.

När offerdjuret var lagt på altaret, överlämnades det åt elden. Det var förordnat, att offerdjuret skulle först styckas, innan det lades på altaret. Styckningen avsåg tydligen, att underlätta eldens inträngande till och verkan på offrets alla olika kroppsdelar. »Var och en måse med eld saltas», säger Herren Jesus. Ingen blir en gudsmänniska utan att elden, Andens renande eld, får utföra sitt verk, och Gud vill med denna eld intränga i vår innersta varelse, i alla dess mest fördolda gömslen. En underbar nåd är det, att Herren själv sköter elden. »Han skall själv sätta sig ned och smälta silvret och rena det; han skall rena Levi söner och luttra dem såsom guld och silver, och sedan skola de frambära åt Herren offergåvor i rättfärdighet.»

Så handlar Herren med de sina, på det att gudsmänniskan hos oss må bli fullt färdig.

Var morgon skulle prästen bortskaffa askan från altaret och på samma gång friska upp elden. Elden fick nämligen aldrig slockna. Var morgon skall brännoffret förnyas. Var morgon möter vår trofaste överstepräst oss vid sitt altare för att sändigt på nytt taga emot oss. Må vi ej draga oss undan honom, då han vid sitt altare vill dana oss till gudsmänniskor.

Och så skåda vi i hoppet hän emot den tid, då Herren skall mottaga sina gudsmänniskor i sin härlighet, då när han skall förhärligas i sina heliga och visa sig underbar i alla dem, som tro. Välsignad vare Gud för det saliga hoppet. Och till dess vi se det fullbordat, vila vi vid det ordet: Trofast är han, som kallat eder, han skall ock väl fullborda det. Erik Folke.

Hanna Falk.

Fröken Hanna Falk var en av dessa utvalda, som sprida solsken omkring sig vart de gå. Hon var ock en moder i Is-

rael. Väl förtrogen med sin Gud och hans vägar kunde hon hjälpa andra i livets strid. Hennes brev genomandades alltid den »Kristi vällukt inför Gud», som för många blev till en »livslukt till liv».

För S. M. K. har fröken Falk varit en rik källa till välsignelse. Hennes missionskärlek var av det äkta slaget, som aldrig förtröttas. Kinamissionen älskade hon alltifrån Hudson Taylors första besök i Sverige år 1889. Senare kom hon i beröring med S. M. K:s egna missionärer varav tre voro från hennes egen hemtrakt. I hennes efterlämnade anteckningar läsa vi: »1896 började lilla 'Senapskornet' mycket litet och fattigt. Men »Herren förser» och förmår, där vi ingenting förmå. Mycken nöd har jag haft, det ser jag nu. Men det var Herrens väg, och jag vill innerligen tacka Honom därför. Gud vare pris. Kinamissionen har blivit dyrbar för många.»

I hennes kvarlämnade anteckningar över »Senapskornets» försäljningar läsa vi: »1896 sept. 25. Försäljning, som underbart inbringade 97 kronor. *Herren skall* hava äran för allt», och året därpå sept. 14: »Huru rik är ej min käre himmelske Fader. I år ännu större skörd än förra året. *Han är allsmäktig.* Inbringade 136 kr.» 1898 sept. 8: »Vad kan icke vår *Gud göra.* Herre gack ut ifrån mig, ty jag är en syndig människa. Gud gav 215 kr., Äran, äran den skall Jesus ha uppå jorden och i himlarna. Halleluja!» 1899 sept. 1: »Har varit mycket orolig. Men din sak, o Herre är det. Tag det i *dina* händer och välsigna det. Icke mycket folk. Gud gav ända 141 kr.

Måhända är detta sista senapskornet. Men din vilja, o Gud, gör jag gärna. Du kan giva kraft, där ingen kraft finnes. Du skall ock hava äran för allt.»

Detta blev dock ej den sista försäljningen, som var vän fick medverka till. Ännu i tolv år fick hon vara med om att på detta sätt tjäna Herrens verk. Från dessa sista år åter några anteckningar.

År 1902 heter det: »Trots nästan störtregn hela dagen kom dock åtta vänner från Örebro. Det såg mörkt ut, men Herren är även i mörkret. Han allena äran för allt. Mitt hjärta fick vila stilla vid löftet: Jag är det. Han gav underbart 155 kr. Tack dyre Fader och Frälsare för allt!»

Ett annat år, då det såg omöjligt ut med avseende på försäljningen skriver hon: »En dag tog Herren hela bördan ifrån mig. Ack, huru stort! Jag intet, Herren allt. Han välsignade underbart 190 kr.»

1904. »Han kan välsigna det lilla, göra stora ting av intet. Han stärkte min tro genom att förlåta min otro. Hans under med de få bröden och fiskarna ingav mig mod och min själ fick kraft. Trots min otro är han densamme ändå, ändå. Tack för att Du varje gang så underbart hulpit i min stora svaghet och givit den kraft jag behövt.»

En annan gång skriver hon: »Alla vännerna i syföreningen glada och gåvo långt utöver vad vi kunde begära eller ens tänka. Ja, det föreföll mig som i de första församlingarna: »De heligas sammanskott». Herren gav 232 kr.»

På ett ställe utbrister hon: »Tack dyre Jesus, att jag fick vara med så usel jag är. —

Herren hjälper, hjälper alla som förtrösta på hans namn.»

Vid den sista försäljningen år 1911 den 11 okt. skriver hon: »Det var en ljuvlig afton. Herren är stor i sina gärningar. Jag orkade inte hjälpa till men fick ändå vara med. Alla voro så kärleksfulla och glada. Av intet kan Herren göra mycket. Han är densamme, som då han delade ut bröd och fisk. Missionen i Kina fick 288 kr. Ära vare Gud!»

Så långt ur minnesboken.

De summor, som sålunda år efter år flöto in för Guds verk fördelades på flera missioner. Fröken Falk var en av dessa, vars hjärta var vidgat. Hennes kärlek kände inga snäva gränser.

Den 25 okt. kom hembudet till vår älskade, vördade och saknade vän. Den långa pilgrimsfärden på över 96 år var ändad, och hon fick »inträda i högtidsskaran på Sions berg». Om hennes sista stunder skriver en av hennes nära anhöriga.

»Vår älskade är *hemma*. Så ljuvligt och varligt bars hon in i den efterlängtade vilan, att intet dödskval kom vid henne. Hon hade bävat så för själva övergången — och så bar var Jesus sitt trötta barn hem. I lördags afton sade hon: »Det blir en outsäglig glädje — jag känner, att alla mina synder —». Mer orkade hon ej säga, men ett himmelskt leende strålade fram. Jag glömmer det aldrig. O, vad jag tackar Gud, att han riktigt lät henne få en försmak av den himmelska saligheten! Söndagen var full av oro. Än ville hon sitta i sin stol, än ligga på soffan eller sängen. O, det var så svårt, så svårt! Den stackars pinade trötta kroppen! — Hela sista dagen låg hon stilla, nästan oavlåtligt med slutna ögon, och kl. halv sju på aftonen lossades jordebanden.»

E. F.

FRÅN REDAKTION och EXPEDITION

Förhållandena i Kina.

Två av artiklarna i brevavdelningen »Svåra förhållanden i Kina» och »En äventyrlig resa» giva en god inblick i de förhållanden, vilka råda i Kina. I övrigt kunna vi under tacksamhet till Gud meddela, att några direkt oroande underrättelser angående våra missionärer ej ingått. Flera av dem voro dock så sent som den 8 oktober kvar på Kikungshan, och visste ej då huru snart vägen skulle kunna öppnas, så att de blevo i stånd att återvända till sina respektive arbetsfält.

En av dessa sålunda instängda på Kikungshan, missionär Hugo Linder, skriver bl. a. i ett privat meddelande: »Vår sommartillflykt blev förvandlad till krigsskådesplats, innan vi hunno härifrån. Dock ledo vi ingen skada. Järnvägen är dock blockerad av trupper, så att inga utsikter f. n. finnas att kunna komma hem till Shensi. Detta är ganska nedslående, även av det skäl, att vi inte ha med oss varma kläder. Jag har tills helt nyligen stått i korrespondens med våra medarbetare. De ha skolor och tältpredikan i gång, och vi söka hjälpa dem genom dagliga bönemöten.»

Förlovning

är tillkännagiven mellan missionär *Carl Johan Bergqvist* och S. M. K:s missionärskandidat, seminarielärarinnan fröken *Elsie Rudvall*, Jönköping. Vi bedja att till dem båda få framföra en varm lyckönskan!

Försäljningen den 23 nov.

Om försäljningen, som anordnas av syföreningarna för S. M. K. tisdagen den 23 nov., lämnas utförligare meddelande på annan plats i detta nummer. Även här bedja vi emellertid få erinra därom och anbefalla försäljningen åt missionsvännernas hågkomst i förbön.

Missionsresor och möten.

Missionär *J. Th. Sandberg* befinner sig f. n. i Småland, och har där haft tillfällen till att taga del i olika möten. Missionär *David Landin* har just avslutat en

Foto M. Lindén.

Missionsdirektor E. Folke vid sitt skrivbord på S. M. K:s Exp.

På resa under orostider i Kina.

Det var den 1 mars. Tiden för vårt uppbrott från fältet var inne. Inbördeskriget hade pågått en tid och gjort vägen till kusten oviss och risktylld. Vi hade gått och undrat, om det skulle bli möjligt för oss att medelst järnvägen komma igenom, så att vi i tid för batens avgång kunde hinna till Shanghai.

Underrättelser per telegraf och utskickade sändebud syntes ge vid handen, att möjlighet förefunnes att komma fram. Packmulor hade därför hyrts, som skulle föra oss till Gula floden och Honanprovinsens gräns. Söder om floden hoppades vi kunna komma med något tag, som skulle föra oss vidare mot kusten.

Aftonen före vår tilltänkta avresa gingo vi för att säga farväl till general Feng, som hade hand om försvaret av södra delen av vår provins. Han hade under många år visat sig vara en god vän både till oss och missionen.

Då jag sade, att vi morgonen därpå ämnade resa till järnvägen, blev han mycket ivrig och förklarade, att han ej kunde tillåta något sådant. Han ansag ställningen söder om floden alltför farlig och ville, att vi skulle uppskjuta resan eller ock välja en annan väg.

Som det var omöjligt att beräkna, hur snart kriget skulle sluta, och då den andra möjliga vägen skulle taga lång tid i anspråk, ansågo vi det ej klokt att uppskjuta resan. Vi ändrade därför våra planer, hyrde tre små vagnar till Taiyuanfu, Shansiprovinsens huvudstad, och begavo oss nästa morgon iväg med denna stad såsom närmaste mål. I stället för att resa söder- och österut har nu vår väg rätt mot norr.

Vi följde bilvägen, där förra året regelbunden busstrafik uppehållits. Nu fanns dock ej en enda bil eller buss. De flesta av dessa sades vara sönderkörda, och för övrigt kunde ingen bensin anskaffas. I trots av att Kina kan berömma sig av både järn-

---

längre, mycket uppmuntrande resa till olika delar av landet anordnad av Sveriges Lärares Missionsförening och K. F. U. M. Kandidat *Gustav A. Östberg* har också varit och är även f. n. på resa.

Missionsföreståndare *Erik Folke* hoppas att under november kunna besöka Göteborg, Borås och Skellefteå, på vilka platser större möten v. G. komma att anordnas. Missionär *Martin Lindén* hoppas också att under månaden kunna göra en resa till Kristdala samt sedan inom Östra Härads Kristliga Ungdomsförbund i Småland.

Hans Stjärna i Östern.

S. M. K:s illustrerade missionskalender har nu utkommmit. Vi anbefalla denna åt missionsvännernas hågkomst och bedja att få på det varmaste tacka dem som hava gjort eller komma att göra en insats för dess spridning.

Sinims Land.

Även om vår missionstidning Sinims Land bedja vi få påminna. Året närmar sig snart sitt slut. Tiden då prenumerantsamlarna göra sina livligaste ansträngningar närmar sig.

Prenumerantsamlarnas uppgift är ofta långt ifrån lätt. Vi bedja därför att till dem alla få uttala ett varmt tack för deras uppoffrande arbete. På samma gang vilja vi också bedja dem att icke förtröttas. Deras uppgift är av långt större betydelse än de kunna tro. Herren skall ock själv löna dem för deras kärlek och självuppoffring. Provnummer erhållas på begäran gratis och portofritt från vår Exp. vägar och bilvägar, voro vi nu, då det

gällde att komma fram, hänvisade till det gamla Kinas trafikmedel, vagnar dragna i sakta skritt av mulasnor.

Vägen mellan Yüncheng och Taiyuanfu är omkring 55 svenska mil, och resan tog oss 10 dagar. Flere missionsstationer tillhörande Kina Inland-missionen passerades. Gärna skulle vi ha velat stanna och se något av missionsarbetet, men tiden medgav inga uppehåll, och vi måste skynda.

Vi hade hoppats, att från Taiyuanfu kunna komma nordost med järnvägen till Peking och Tientsin, men här mötte oss en ny missräkning. Även på denna sträcka rasade kriget, och det var omöjligt att komma fram. Ingenting annat återstod än att fortsätta ytterligare omkring 40 svenska mil åt norr för att över Tatungfu och Kalgan nå Peking. Ett högt bergpass skiljer Taiyuanfu från Tatungfu. Vägen är därför ganska besvärlig, och resan tar minst åtta dagar. Det var därför med stor tacksamhet, vi mottogo anbudet från en engelsk missionär att få låna hans Fordbil för denna sträcka. Vårt resgods sändes iväg på packmulor, varefter vi tillbringade några dagar med att studera de olika grenarna av det missionsarbete som här bedrives, att hälsa på gamla kamrater i striden och att lära känna många nya missionärer.

Det var över 20 år, sedan vi sist besökte denna stad, där under boxarupproret mer än 40 Herrens vittnen fingo lida martyrdöden. Arbetet har sedan dess gått kraftigt framåt. Nu verka där ett 20-tal missionärer, huvudsakligen tillhörande Engelska baptistmissionen. Även en kraftig K. F. U. M.-verksamhet bedrives, ledd av utländsk sekreterare. En rymlig, ljus och vacker kyrka hade nyligen uppförts till minne av de i staden fallna martyrerna, vilkas namn alla voro inristade på två stora minnestavlor. Kyrkan hade till stor del bekostats av den infödda församlingen, som nu ägde densamma och förestod gudstjänsterna därstädes. En egendomlighet vid gudstjänsterna var, att alla kvinnorna hade sina platser på läktarna, under det att männen sutto nere i kyrkan.

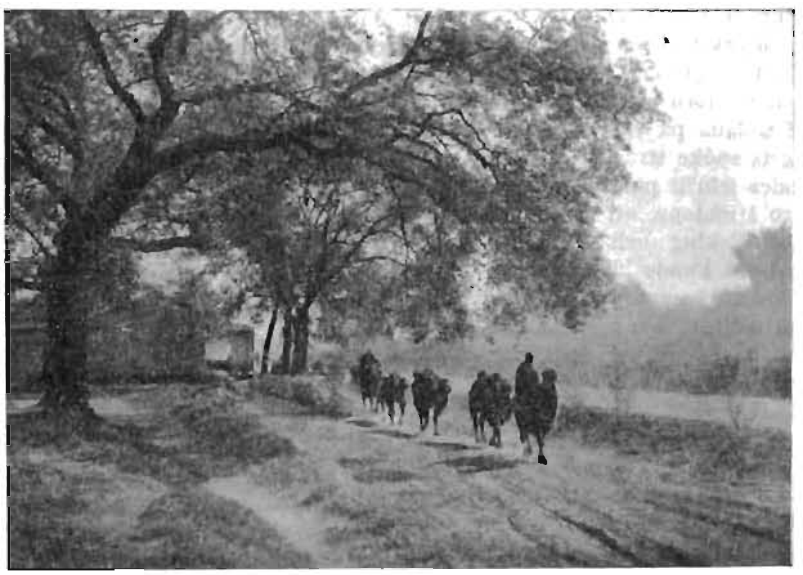

Kinesisk väg.

Vår biltur till Tatungfu var synnerligen angenäm. Efter att på e. m. ha rest 8 à 10 mil, stannade vi över natten på en myc-

ket vackert belägen missionsstation, där vi mottogos med all tänkbar gästfrihet.

Nästa dag fortsattes färden. Bilvägen, en militärväg, var god, och vid fyratiden på e. m. voro vi framme i Tatungfu. Denna stad är huvudpunkten på Helgelseförbundets missionsfält, som ligger mellan tvenne armar av den stora kinesiska muren. Vi hade under vägen passerat den södra armen, vilken liksom en jättelik drake från längesen svunna tider slingrar sig fram på bergstopparne.

I Tatungfu mottogos vi av missionär och fru Hallin, och i deras trevna, gästfria hem tillbringade vi i väntan på vårt resgods några mycket sköna dagar. Det var intressant att se arbetet här i dess olika grenar samt jämföra erfarenheter och resultat med sådana på vårt eget fält

Men krigets spöke sträckte sig även hit. Det arbetades febrilt på stadens mur, och rykten voro i omlopp, att järnvägsförbindelsen med Peking och Tientsin vilken stund som helst kunde bli avbruten. Det gällde därför att komma fram till Tientsin så fort som möjligt, och så snart som vårt resgods anlänt, begavo vi oss i väg. Sent på kvällen den 22 mars gick tåget från Tatungfu, först i nordlig riktning till Kalgan, som vi passerade efter midnatt, och sedan åt sydost mot Peking.

Vi hade hoppats komma direkt till Tientsin, men då vi på e. m. den 23 kommo till en station utanför Peking, fingo vi veta, att tåget ej kunde gå längre. Den stora järnvägsknuten Fengtai, som vi måste igenom, var belamrad med militärtåg, så att vi ej kunde komma in. Vi förstodo, att vi voro ute i sista ögonblicket. Det gällde att på något sätt komma fram till Tientsin, innan vi av kriget blevo alldeles innestängda.

Vårt resgods var polletterat till Fengtai, varför vi ansågo det bäst att söka komma fram dit. Den enda möjligheten härtill var att hyra rickshaw. Då det var omkring två sv. mil och vägen var svår, måste vi ha sådana med två män för varje. Efter något ackorderande lyckades vi få tre stycken å 4 kr. Och så bar det iväg med en man som drog och den andre bakom för att skjuta på. Vi startade i god språngmarsch, men snart blev vägen så usel, att vi fingo vara nöjda, om de kunde gå, och ofta måste vi själva gå för att kunna komma igenom sumpmarkerna.

Vid solnedgången voro vi dock framme, och nu gällde det att finna logi över natten. Vi togo in i ett väntrum på järnvägsstationen, och så begav jag mig ut för att söka reda på ett värdshus. Jag fick en pojke att gå med och visa mig vägen och besåg flera av vad som sades vara de bästa »hotellen». De voro dock så smutsiga och litet inbjudande, att det kändes omöjligt att taga in där, helst som vi ej hade sängkläder med oss utan skulle vara hänvisade att använda sådana från »hotellet».

Det hade sagts oss, att här funnos utländska missionärer, och jag tänkte uppsöka någon av dem, men vid närmare efterfrågan befanns det, att det endast var en utländsk föreståndarinna för en skara kinesiska nunnor. »Finns det inte någon K. F. U. M. här i staden», frågade jag min vägvisare. »Jo, da, det gör det.» »Ja, då gå vi dit och se vad de ha att bjuda på». Jag vet dock ej, vem som blev mest förvånad, jag eller de unga männen, då vårt K. F. U. M. befanns vara en större skola, och jag tog de studerande för att vara K. F. U. M.-are. (Jag fick sedan höra, att de voro mycket främlingsfientliga.) Här var tydligen ingenting annat att göra än att slå sig till ro i järnvägens väntrum och avvakta, vad morgondagen kunde föra med sig.

Vi hade slagit oss ner och börjat göra oss i ordning för natten, då dörren öppnades och en uniformklädd utlänning steg in. Han såg rätt så bister ut. Jag förstod, att han var anställd vid järnvägen, och undrade, om han tänkte förbjuda oss att ta väntrummet i besittning såsom nattlogi.

»Jag har kommit hit för att se om ni äro respektabla människor», började han, under det han betraktade oss och våra saker. Vi presenterade oss och förklarade vår ställning, och varför vi voro här.

»Ja, se, mina flickor voro ute och fingo

se en ensam utländsk dam gå omkring här på stationen, och så måste jag förstås gå och se efter, vad slags folk det var. Ja, flickorna äro nog här utanför dörren, och det är väl bäst, att de själva få avgöra frågan.»

I detsamma öppnades dörren, och tvänne statliga unga damer kommo in och började helt förlägna be om ursäkt för pappans oartighet. Det blev ny presentation med försök att finna någon anknytningspunkt för närmare bekantskap oss emellan. Sedan det konstaterats, att vi voro bekanta och goda vänner med familjen Green i Huailu, och att en av de unga damerna varit förlovad med Greens äldste son (nu död), var vår respektabilitet tillfullo ådagalagd, och alla dörrar till hjärtan och hem slogos upp på vid gavel. I trots av att familjen var stor och utrummet knappt, kunde vi dock ej få stanna där vi voro utan måste följa med till deras hem, en vacker utländsk villa, som låg ett stycke därifrån. I hemmet mottogos vi på det mest älskvärda sätt av fru i huset och ytterligare tvenne döttrar. Deras älskvärdhet och uppoffring rörde oss mycket, ty för att kunna härbärgera oss måste de tydligen själva tränga ihop sig betydligt.

För oss var vistelsen här av stort värde. Mr. Shellum var järnvägsingeniör, anställd i Peking-Mukden-järnvägens tjänst, och hade sasom sådan en klar överblick över situationen. Vi fingo nu veta, att kriget rasat svårt omkring Tientsin, att två stridande styrkor nu stodo mellan Tientsin och Peking, att ställningen i Fengtai var mycket osäker, och att det vilken stund som helst kunde bli nödvändigt att resa därifrån. Med undantag av två eller tre järnvägstjänstemän hade utlänningarna redan lämnat staden, ävensom många kineser. Utsikterna att kunna komma fram till Tientsin voro ej stora. Det sista telefonmeddelandet på kvällen var, att intet tåg var att förvänta den följande dagen, och vi gingo till vila, ovissa. — vad morgondagen skulle föra med sig.

En kärra lik den som oftast användes av våra missionärer på deras resor.

Så mycket mera angenämt överraskade blevo vi därför, då vi nästa morgon kommo ned till frukostbordet och fingo veta, att ett nytt telefonmeddelande just kommit från trafikchefen, och att ett tåg redan avgått från Peking och strax skulle vara i Fengtai. Ett försök skulle göras att komma igenom de stridande linjerna till Tientsin. Lyckades man ej häri, skulle tåget gå tillbaka till Peking. Det bestämdes, att i sådant fall skulle vi och kanske även Shellums familj medfölja till Peking.

Så snart frukosten avslutats, begavo vi oss alla till stationen, där tåget redan väntade. Vi blevo här presenterade för trafikchefen, även han engelsman, som personligen skulle föra tåget till Tientsin. Ej nog därmed, utan några minuter före avsände han ett militärtåg, bemannat med engelska soldater, för att se, om banan vore klar, och förhindra, att vi bleve överrumplade. Ingenting särskilt inträffade, och efter någon timmes uppehåll vid stridslinjen och atskilligt parlamenterande släpptes vi igenom och voro om några timmar i Tientsin. Detta blev det sista tåget mellan Peking och Tientsin på omkring en hel månad. Innerligt tacksamma voro vi till Herren, som så nåderikt fört oss igenom.

J. Th. Sandberg.

Svåra förhållanden i Kina.

Som en illustration till de svåra förhållanden som nu råda i Kina sändes härmed en kopia av ett brev från mrs Davies till de tvenne kvinnliga missionärer, som äro stationerade på samma station, men som ännu icke hunnit anlända dit, avstängda som de varit på grund av det pågående kriget.

Chow Kia Kow är en av Kina Inlandsmissionens äldre stationer, belägen i provinsen Honan. Brevet, som är daterat den 22 sistlidne september, lyder:

Mina kära systrar.

Det är en ledsam händelse jag har att omtala, och jag tackar Gud att Ni icke voro här. Tusentals av rövare kommo in i staden den 17:e och stannade kvar tills i dag morse. Hela staden är nedbränd med undantag av Ert hus på andra sidan floden. Vårt och de övriga systrarnas hus äro nedbrända, och intet har räddats med undantag av vara liv. Min käre make har tagits tillfånga, och jag vet ej var han är. De förskräckligaste händelser jag någonsin hört omtalas ha ägt rum. Alla vara skollflickor togos tillfånga, men nu ha många av dem kommit tillbaka. Vi sakna dock fortfarande nio.

Kokerskan i skolan dödades utanför vår port. Doktor Ho slögs och brändes, tills han tvingades att betala pänningar. Det synes som om icke ett enda hus i staden hade undgått dessa grymma människors våldsverkan. Alla små gossar saknas, många män, flera av de kristna. Dessa fem dagar hava varit att förlikna vid en enda lång mara. Under två och en halv dag höllo vi oss gömda i missionsstationens lilla arbetsrum bakom vår byggnad.

Fienderna letade efter oss men kunde ej finna oss och under tiden brändes de övriga av våra hus ned. Min man togs tillfånga första dagen, men frigavs sedan för att återigen bliva tagen till fånga. Bedjen att han icke må få det alltför svårt, och att han snart må bliva frigiven.*

Miss Poppins och jag ha ej mera än vad vi gå och stå i, vi ha nödgats låna kläder av Doktor Ho's familj, ty det började regna och bliva kallt. Jag vet ej vad vi skola taga oss till. Vi måste vänta tills någon kommer till vår hjälp. Vi ha inga pänningar, allt har gått sin kos och detsamma tycks vara förhållandet med litet var. Kanhända kunna vi finna några under ruinerna.

Tacka Gud att Ni sparats att gå igenom vad vi måst genomgå. Bedjen att vi snart må kunna lämna denna plats och att min käre make snart må bliva frigiven.

Med mycken kärlek, Eder i djup sorg och bedrövelse tillgivna

E. Davies.

* Enligt senare underrättelser har Mr Davies blivit frigiven.

En äventyrlig resa.

Helt ofrivilligt och oväntat kom jag att få göra en äventyrlig resa hit till Hankow, som jag skall meddela litet om.

Som bekant sjuknade rektor Eriksson på resa från Kuling och fick av sitt ressällskap lämnas på sjukhus i Hankow. Meningen var, att han sedan skulle komma till Kikungshan till skolans början. Som vi emellertid fingo höra, att han tillfrisknat fortare än man vågat vänta, och det ansågs lämpligt, att han komme till skolan litet i förväg och eftersom vi fingo höra att det på måndagen den 6 efter stora svårigheter lyckats anordna ett extratåg för affärsfolket som skulle resa från Kikung, beslöts, att jag också skulle resa till Hankow för att hämta rektor Eriksson och om möjligt samma kväll återvända med ett extratåg, som troddes skulle gå då.

Vi startade vid 10-tiden på måndags morgonen och voro omkring 150 utlänningar, stora och små, samt väl dubbelt så många kineser, mestadels tjänare åt de förra. Allt gick efter beräkning, åtminstone så långt sig göra lät i detta av krig och oro upptyllda land, tills vi kommo till en station Heng tien, endast 26 km. från Hankow.

Vi hade under dagen mött ett och annat militärtåg, men nu började de komma från Hankow i stort antal. Två hade redan gått förbi, sedan vi kommo till nämn-

da station, och tre voro på väg, så att vi måste vänta. Det dröjde ett par timmar och telefonen meddelade, att antalet kommande tåg växt till ätta!

Vi började undra, vad detta kunde betyda. Så kommo två jättetåg med endast ett par minuters mellanrum, fullpackade med soldater. Om en stund kom fyra långa, långa tåg utan något mellanrum. Dessa voro ännu mera fullpackade än de föregående. Då förstodo vi: Wu Pei-fuh måste hava blivit slagen. Här kom ju armén utan större vapen, kanoner m. m. utan sårade och fångar och — utan plundrat gods. Senare kommo flera tåg, fyra, som det syntes, i en enda ändlös rad. Det var en ohygglig syn. Alla, mellan 200—300, vagnarna voro så fullpackade utan och innan, att inte en bar fläck syntes. Soldaterna hängde t. o. m. fastklamrade på ytterväggarna liksom flugor på en vägg. De funnos också på taken, på plattformar, koppel, trappor och underreden under vagnarna; överallt var fullsatt av soldater. Alltså måste det ha blivit en oförberedd och oväntad reträtt.

Då det blev tomt på stationen ingen, fingo vi per telefon veta, att Hanyangkommendanten Liu förklarat sig *för* söderarmén sedan Wu hotat döda honom, emedan han ej tog del i striden.

Stinsen ringde upp Hankow, men fick till svar, att stinsen där flytt sin kos. Vad skulle vi nu göra? Fortsätta kunde vi inte, ty linjen var upptagen söderut av flera kommande trupptag. Stanna kunde vi inte, ty Wu kunde ju inte gärna underlåta att samla sig och söka göra motstånd, och då vore vi ju emellan de stridande. Alltså, endast en utväg — tillbaka.

Detta trodde vi möjligen skulle kunna gå utan att möta hinder, eftersom vi i så fall skulle fara i samma riktning som övriga tåg.

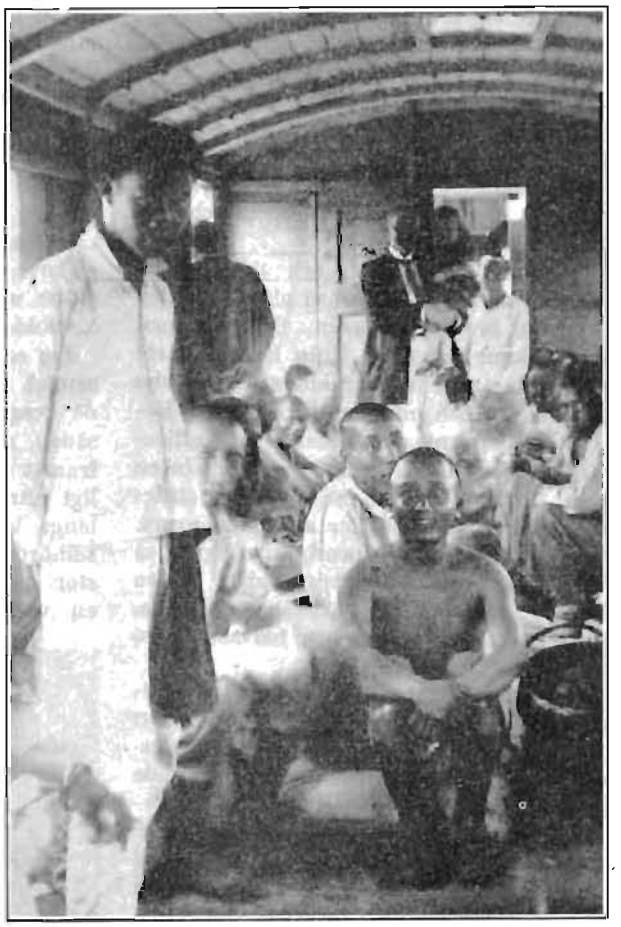

På järnvägsresa i Kina.

Lokomotivet kopplades för, och vi gåvo oss iväg. Ett stycke utanför växeln stannades tåget av stoppsignal från ett föregående tåg. En mycket svår sammanstötning hade ägt rum framför emellan ett par vilt framrusande tåg, som kört upp, det ena i det andra. Då vi skulle backa in på stationen igen för att ej bli påkörda ute på linjen av besinningslösa flyende, var denna redan full. Således stodo vi nu där i en ytterst farlig belägenhet, utan möjlighet att undkomma.

På den gruvligt varma dagen följde nu en gruvlig natt. Intet fanns att dricka, hett var det i vagnarna, över 50 irriterade småbarn funnos bland passagerarna, intet ly-

se fanns annat än om någon själv hade en ljusstump. Mygg från risäkrarna på båda sidor svärmade omkring oss, fruktan för att någon besinningslös dignitär skulle köra på oss grep oss. Wu's soldater från tågen söder om oss flydde förbi. Intet hindrade dem från att stiga på första vagnen, gå rätt igenom taget och utplundra oss.

Så ingick en ny dag, och tiden skred sakta fram, under det att vi plågades i den ohyggligt brännande solen. På morgonen kom Kikung-generalen Chin flyende förbi i bärstol, fram på förmiddagen kommo Wu Pei-fuh och hans familj till häst. Hela dagen strömmade soldater och officerare förbi, troligen omkring 50—60 tusen man. Tagen nedanför oss räckte en sträcka på fulla fem kilometer utan mellanrum. De små byarna intill voro övergivna, så att vi ej kunde köpa matvaror där. Vatten fingo vi själva hära därifrån och koka. Matsäckarna togo slut, och barnen blevo besvärliga.

På kvällen kom äntligen en undsättningsexpedition med fem ångslupar, ett par prammar och ett amerikanskt krigsskepp, allt från Hankow. Båtarna kunde komma oss så nära som på fem kilometers avstånd. Några bärare kommo med mat och dricka, och det blev jubel bland passagerarna. Barnen, som fått somna utan mat, väcktes och försågos med apelsiner, käx och mjölk m. m.

I dagningen nästa morgon begåvo sig damerna och barnen med kockar, »hagar» och sköterskor på väg till båtarna. Vi stannade, några av oss »löshästar», och väntade på flera bärare för resgodset, som nog uppgick till 700—800 kolli. Det tog ju timmar att få detta av tåget, buret fem kilometer och lastat på båtarna. Inte minst arbetsamt och tidsödande var det att betala allt detta. — På kvällen kommo vi dock lyckligt till Hankow.

Ja, nu ligger jag här och väntar* liksom rektor Eriksson. Kulingfolket har dess bättre ej kommit. Vi veta inte alls, när det kan bli möjligt att komma vidare. Det är ju troligt, att Wu kommer att göra motstånd längre upp. O, detta arma land!

Verner Wester.

* Enligt senare underrättelser ha missionär Wester och rektor Eriksson lyckats komma upp till Kikungshan. *Red.*

o

På pilgrimsfärd.

Då jag under hösten efter ett besök på en av våra utstationer återvände hem, mötte mig en man, som tilldrog sig mitt särskilda intresse.

Jag satt just på vagnen inbegripen i ett samtal med evangelisten, som medföljde, då denne helt plötsligt utropade: »Se, en sådan man där kommer.» Då jag såg framåt vägen fick jag syn på en egendomligt utrustad vandringsman. Utom den långa kåpan, vars snitt antydde att han tillhörde någon buddistsekt, bar han en stor gong-gong i den högra handen och en vackert utsirad stav i den vänstra.

Foto: N. Engbäck.
»En egendomligt utrustad vandringsman» sedd framifrån.

Över hans både axlar stucko fram tvenne små flaggor i olika färger.

Då jag senare betraktade hans rygg, syntes där ett litet skåp, konstnärligt utskuret i form av ett tempel, vari en liten avgud av trä tronade. Flaggorna voro hissade till dennes ära. Mannens hela yttre var ägnat att inge vördnad och respekt och en viss beslutsamhet, som nästan gränsade till asketism, vilade över det åldriga ansiktet.

Framkomna till mannen stannade vi för att inleda ett samtal. Vi fingo då veta, att han var en pilgrim på väg till berget Hengshan i provinsen Hunan för att tillbedja. Innan det målet nåddes, återstod ännu en vägsträcka på cirka 100 svenska mil, som skulle tillryggaläggas till fots. Redan hade den gamle visat ett kraftprov med att vandra ett trettiotal mil från provinsen Shansi, där han hade sin hemort och varest han tjänat som avgudapräst i ett tempel.

Foto: N. Engbäck.
»En egendomligt utrustad vandringsman» sedd bakifrån.

Hengshan utgör ett av de s. k. fem heliga bergen, till vilka i synnerhet taoistiska och buddhistiska pilgrimer årligen vandra i hundratal, ja, i tusental, i syfte att bringa gudarna sin offertjänst. En pilgrimsfärd till något av dessa heliga berg medför stora meriter och tillförsäkrar visshet om salighet efter döden. Ju längre och besvärligare vägen är, desto säkrare kan man vara att uppnå det önskade resultatet. I Shansi finnes också ett sådant berg, Wu t'ai shan, men den gamle sökte sig nu fram den vida längre vägen till Hunan för att riktigt tillförsäkra sig gudarnas vynnest. Någon gång händer det att en person i sin nitälskan under det att han företager en sådan vandring mäter vägens längd med sin kropp.

Efter en stunds samtal, varvid jag även fick löfte att taga mannens fotografi, skildes åter våra vägar. Han fortsatte sin tröstlöst enformiga vandring och jag reste vidare med en erfarenhet rikare och med sinnet fyllt av nya tankar.

Jag frågade evangelisten efter betydelsen av de föremål som mannen medförde, och fick då följande upplysning: Staven eller spiran var ett tecken på myndighet och makt och utvisade, att pilgrimen gått ästad å gudens vägnar och för att utföra hans uppdrag. Den gong-gong han bar i handen användes vid framkomsten till någon större plats för att genom slag därpå väcka folkets uppmärksamhet. Då mannen inför dessa förklarat syftet med sin resa, väntar han, att någon skall ge en slant. De pengar, som så samlas anses såsom offrade till den gud han bär på ryggen, men i verkligheten gå de i mannens egen ficka, och han har därigenom sitt levebröd under den månadslånga vandringen. Det är dock ej bara den vandrande pilgrimen som får nytta därav, utan tanken är, att den offrande själv därigenom blir lika viss om sin salighet som om han själv vandrade till det heliga berget. Den gamle mannen blir alltså i viss mening de andras ställföreträdare.

För mig står den aldrige pilgrimen som en gripande bild av hedningens längtan

och hopp, ett hopp som bleknar i döden. Den möda han utstår, det offer han bringar, ja, allt varpå han byggt sitt frälsningshopp skall en gång ramla i ruiner och han själv stå avklädd all förtjänst. Många äro hans likar. Skola de månne, »medan ännu är tid», få höra om det verk, som en gång för alla är fullbordat, om Honom, som gått en vida mödosammare väg än någon annan för att »föra oss till Gud», och som nu står inför Guds åsyn sasom vår ställföreträdare och överstepräst?

Låt oss söka svaret på den fragan i våra egna hjärtan och göra vad på oss beror att ej deras »blod en gång skall utkrävas av vår hand».

Nath. Engbäck.

TACKSÄGELSE- OCH BÖNEÄMNEN

Förhållandena i Kina, s. 229, 234 f.
Försäljningen den 23 nov.
Missionsresor och möten, s. 229.
Missionskalendern, Hans Stjärna i Östern, s. 230.
Missionärernas resor i Kina, s. 230 f.
De längtande bland hedningarna, s. 236.
Missionens ekonomiska behov, s. 238 f.

Försäljning

anordnas av syföreningarna för Svenska Missionen i Kina tisdagen den 23 nov. i K. F. U. K:s lokal, Brunnsgatan 3.

Gåvor, även in natura, mottagas tacksamt under nedanstående adresser och på *S. M. K:s exp.*, Drottninggatan 55.

Doktorinnan *Maria Berg*, Hantverkaregatan 28.

Fröken *Emma Beskow*, Kammakareg. 6, 1 tr., ö. g.

Fröknarna *M.* och *N. Cavalli*, Östermalmsgatan 23, 4 tr.

Fru *Bell Fries*, Solläppan, Saltsjö-Storängen.

Fru *Hanna Hallström*, Bragevägen 8.

Fru *Elin Holmgren*, Fjellstedtska skolan, Uppsala.

Fru *Mina Johansson*, Linnégatan 26, 3 tr.

Fröken *Tekla Lilljeqvist*, Malmskillnadsgatan 31, 1 tr.

Fru *Olga Magnusson*, Duvbo, Sundbyberg.

Fru *Beda Redell*, Upplandsgatan 28.

Fröken *Louise Schön*, Lützengat. 5, 3 tr.

Fröken *S. Storckenfeldt*, Engelbrektsgatan 6 a, 2 tr.

Fröken *Thyra Sandstedt*, Östermalmsgatan 63.

Överstinnan *Louisa Tottie*, Saltsjö-Storängen.

Fru *Karin Wennerström*, Lidingön.

REDOVISNING

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under okt. 1926.

Allmänna missionsmedel.

1419.	Kimstads syförening	100: —
1420.	En blomma på Agnes Forssbergs bår	2: —
1421.	»Herrens tionde»	55: —
1422.	»Tackoffer»	10: —
1424.	»Annie»	10: —
1425.	»Ur Guds rika förråd»	10: —
1426.	Insaml. i Sandens missionshus, Kristdala 26/9 till Minnie Nicholsons underh.	75: —
1427.	M. S., Jönköping	50: —
1428.	E. J., Boden, till J. Aspbergs underh.	100: —
1429.	»Onämnd»	15: —
1430.	M. N., Sthlm	100: —
1431.	F. H., Duvbo, »tionde»	12: —
1432.	C. N., Örebro, »tackoffer på Guldbröllopsdagen»	10: —
1433.	»I Jesu namn»	50: —
1434.	H. G., Gbg	12: —
1435.	E. L., Rödjenäs	10: —
1436.	H. och R. A., Hasslerör, »i st. för blommor på A. Forssbergs grav»	5: —
1437.	Missionsoffer vid symöte på Skattebo 27/9	115: —
1438.	K. F. U. M:s Mellersta distrikt, för Malte Ringbergs underh.	750: —
1439.	Missionsmedel fr. Ö., gm M. S., Mora	15: —
1441.	»Till missionen»	25: —
1442.	»Ps. 50: 15, offergåva»	40: —
1443.	»E. S., Nässundet»	25: —
1451.	N. H., Hörle	50: —
1452.	H. S., Uppsala	25:
1454.	Onämnd, gm D. B., Duvbo	10:
1455.	G. K., Björköby	15: —
1456.	Kinakretsen, Gbg, till Berta Floodbergs utresa	25: —

1457. C. G., Skellefteå, till Estrid Sjöströms underh. 100: —
1458. E. S., Kumla 100: —
1459. A., gm C. A., Vadstena 10: —
1461. Från L:a Alby söndagsskola 5: —
1462. E. R., Gistad 50: —
1464. »På årsdagen av en älskad makes lyckliga hemgång» 500: —
1465. Skärstads Östra Arbetsförening 125: —
1466. Kinasyfören., Lund, resterande auktionsmedel, i Herrens Jesu välsignade namn 43: —
1467. Offerkuvert från vänner i Köping, gm A. H. 20: 50
1468. Kinakretsen, Gbg, till Berta Flodbergs underh. 90: —
1469. L. M. F., till F. Prytz och M. Nylins underh. 900: —
1470. H. N., Örebro 10: —
1472. »En blomma på Agnes Forssbergs bår» 5: —
1473. »Ps. 23: 6» 14: 60
1474. Kinesernas Vänner, Värnamo 300: —
1475. Kollekter i K. F. U. M., Norrköping 41: 48, Finspong 20: 62, gm G. P. J. 62: 10
1476. Grebo Kr. Ungdf. till N. Engbäcks underh. 250: —
1477. M. O., Munkflohögen 20: —
1478. »Kinavän» 300: —
1479. I. H., Sthlm 50: —
1481. »En Herrens förvaltare», till Ang. Bergs underh., Ps. 65: 6, gm I. J., Lyckasgård 50: —
1482. »Onämnd, Sjötorp», gm C. W. C., Leksberg 50: —
1483. M. L., Bornholm, D. K., 10: — 9: 86
1484. J. A. H., Tollare Gård 2,125: —
1485. »Tackoffer. Ps. 87: 7 100: —
1486. Koll. på K. F. U. M., Gävle, gm G. S. 14: 10
1487. Kollekter i Härnösand, gm E. N. 70: —
1488. Koll. på K. F. U. M., Sundsvall, gm E. T. 30: 47
1489. H. S., Sthlm 10: —
1490. Koll. i Ulricehamn vid symöte för S. M. K., gm R. E. 50: —
1491. S. G., Ödhg. gm J. W. 70: —
1498. H. och O. N. 40: —
1499. E. B., Sthlm 10: —
1500. I. A., Norrköping 20: —
1501. O. Ö., Norrköping 20: —
1502. A. L., offerkuvert, gm A. B., Skellefteå 20: —
1503. N. S., till E. Sjöströms underh., gm d:o 10: —
1504. B. H., »en nypa mjöl», gm d:o 10: —
1505. C. U., Skebobruk 20: —
1506. Onämnd 20: —
1507. S. O., Sala, ur sparbössan 20: —
1508. A. D—n, Sala 50: —
1509. Koll. i Hagmuren 12: —
1510. O. och E. B., en blomma på A. Forssbergs bår 5: —
1511. Koll. i Edsbyn 25: —
1512. » i Boda N. mfg 10: 40
1513. » i » S. mfg 9: 60
1514. A. W., Korsnäs 100: —
1515. Koll. i Brötjärna 15: 50
1516. Mfg i Borlänge, resebidrag 50: —
1517. F. M., Ställberg 25: —
1518. Kollekt. 50: —
1519. Mor L., Boda 10: —
1520. Koll. i Bjursås 15: 60
1521. »För missionsäpplen från ett missionsäppelträd», gm K. B., Tranås 10: —
1522. E. A., Norrköping, »en offergåva» 80: —
1524. »Onämnd» 15: —
1525. K. W., Lidingön 500: —
1526. Onämnd, gm C. L., Mullsjö 15: —
1527. Koll. vid en arbetsförsälj., gm d:o 10: —
1528. Missionsvännerna i Hasle, till Hildur Andersons underh., gm S. A., Brodderud 75: —
1529. F. G. D., Lundsbrunn 20: —
1531. Björköby mfg 25: —
1532. E. W., Björköby 5: —
1533. Mal. 3: 3, till R. Andersons underh. 200: —
1535. B. och K. F. 200: —
1537. Ränta på en inteckning 600: —
1538. R. A., Uppsala 10: —
1539. »Herren förser» 85: —
1540. E. N., Vretstorp 100: —
1541. Koll. i Kestad, gm M. J., Kinnemalma 24: 34
1542. Ölmstads N. Arbetsfören. 75: —
1543. Ölmstads Mfg 75: —
1544. K. F. U. M:s uppsvenska distrikt, till Morris Berglings underh. 300: —

Kronor 10,248: 07

S. M. K:s Pensionsfond.

1495. A. J., gm M. B., Sthlm 10: —
1496. A. L., gm d:o 5: —
1534. Ps. 33: 20 50: —

Kronor 65: —

Särskilda ändamål.

1423. S. T., Sthlm, för bibelkv. Wang Tiao-si 50: —
1440. T. T. B. G., till M. Ringberg, för verks. i Pa-tu, gm A. A., Djursholms Ösby 300: —
1444. F. M., Mörby, till H. Linder, att anv. enl. överensk. 50: —
1445. T. B., Smedby, till I. Ackzell att anv. eft. gottf. 20: —
1446. E. D., d:o, för d:o 10: —
1447. K. F. U. K., Ljungby, till I. Ackzells verks. 25: —
1448. Kinasyföreningen, d:o, till d:o för barn- & kvinnoverks. 10: —
1449. E. S., d:o, till Aug. och Augusta Berg, till d:o 275: —
1450. N. H., Hörle, till Hugo Linder, att anv. eft. gottf. 10: —
1453. Till »Dorkas» underh. i Yüncheng, gm E. G., Asaka 25: —
1460. »Ur ett par systrars sparbössa», till barnh. i Sinan, gm C. A., Vadstena 15: —
1463. E. och M. P. T., Linköping, till inf. arbetares underh. i Kina 111: 25
1471. A. G., Visby, till M. Ringberg för arb. bland kvinnor och barn i Mienchih 50: —
1480. Koll. i Forshem, till N. Engbäck, för Yuin-tangs underh., gm J. J. 84: 01
1492. P. E. W., Djursholm, för evang. Sung Hsi-lien 50: —
1493. K. F. U. M:s missionskrets, Gbg, för K. F. U. M:s verks. i Yüncheng 350: —
1494. A. H., till Ester Berg för Kuei-lings underh. 30: —
1497. Libanons Missionskrets, Gbg, till underh. för evang. Li Seng-ho i Hoyang 130: —
1523. »D. M., till minne av d. 23/10 1921», till kvinnoskolverks. i Kina 10: —
1530. M. Ö., Stocksund, till Ester Berg, för bibelkv.-skolan i Hauchens 50: —
1535. Sparb.-medel från Sättra, Adelsö, till Barnhemmet i Sinan 135: 50

Kronor 1,790: 76

Allmänna missionsmedel	**10,248: 07**
S. M. K:s Pensionsfond	**65: —**
Särskilda ändamål	**1,790: 76**
Summa under okt. månad 1926 Kr.	**12,104: 83**

Med varmt tack till varje givare!

»Alla Guds löften äro ja i honom, därför ock amen genom honom, Gud till ära genom oss.»
2 Kor. 1: 20.

Hans Stjärna i Östern

23:dje årgången.

Innehåller:

Flykten till Egypten. Ill.

Evangelium.
Av K. N—s.

Så älskade Gud.
Av teol. d:r F. Öberg.

Guds ord förbliver evinnerligen.
Av missionär Aug. Berg.

Kinas sorg.
Av missionär C. F. Blom.

Guds vägar
Av missionsdirektor E. Folke.

Några drag ur bibelkvinnan Koh I-hsiens liv.
Av fröken Anna Eriksson.

Ståndaktighet och seger.
Av fru Dagny Bergling.

Besökelsetider.
Av fru Gerda Carlén.

Mitt senaste besök i Hsiahsien.
Av fru Sekine Sandberg.

Ko Jong-uang, rövare — evangelist.
Av fru Hildur Andersson.

Hemförlovade missionärer.

Sändebud till Sinims Land.

Guds underbara gärningar.
Av fröken Lisa Blom.

Kalendern, som är rikt illustrerad, innehåller även författarnas fotografier jämte upplysningar om S. M. K. samt karta över missionsfältet i Kina och kan rekvireras från Sv. Missionens i Kina förlag.

Pris häft. 1: 75, kart. 2: 25, klotb. 3: 25. 5 ex. 25 % rabatt. Ej fraktfritt.

Gamla Förbundets Sista Profetbudskap

Ett bibelstudium
av *Nath. Högman.*

Om denna broschyr skrives i »Bilaga till Sanningsvittnet»:

»Detta posthuma arbete av den hemförlovade missionssekreteraren Nath. Högman utgör ett bibelstudium anderikt, välformat och klartänkt över »Gamla Förbundets sista profetbudskap». — Först behandlas profeten såsom Guds sändebud, sedan Den historiska bakgrunden, så Det andliga förfallet, Den stora anklagelsen, Den renande elden o. s. v.

Detta bibelstudium över profeten Malaki är synnerligen värdefullt, och vi äro förvissade om, att Nath. Högmans många vänner med glädje skola taga del av detta bibelstudium. Helt visst skall det så verka till välsignelse, och vår avlidne broder skall tala ännu, fastän han är död. Vi rekommendera broschyren på det varmaste. *Aug. B.*»

47 sidor. Pris kr. 0: 50.

Rekvireras från

Sv. Missionens i Kina Förlag,
Drottninggatan 55, Stockholm C.

Missionstidningen

SINIMS LAND,

utkommer 1926 i sin 31:ta årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina, ansvarig utgivare: *Erik Folke.* Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, samt missionsnotiser från när och fjärran.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal. kr. 0: 90. 1 månad kr. 0: 65.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration a närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 5-tal ex. men då intet friexemplar.

När mindre än 5 ex. tagas bör prenumeration ske på posten.

Provexemplar erhallas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. Norr 224 73.**

INNEHÅLL:

En Gudsmänniska. — Hanna Falk. — Från Red. och Exp. — Från missionärerna. — Tacksägelse- och Böneämnen. — Försäljning. — Redovisning. — Meddelanden.

Svenska Tryckeriaktiebolaget, Stockholm, 1926.

N:r 18. ÅRG. 31. 20 NOVEMBER 1926. PREN.-PRIS 2: 25.

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

EN GUDSMÄNNISKA.

III.

Aposteln talar om att gudsmänniskan skall bliva väl skickad till allt gott verk, 2 Tim. 3: 17, och vägen därtill är, säger han, att hon låter sig av Guds ord undervisas, bestraffas, upprättas och fostras i rättfärdighet. Vi behöva bliva skriftmänniskor för att bliva gudsmänniskor. Särskilt i vår tid är det viktigt att akta på detta, ty nu är själafienden mer än vanligt verksam för att beröva oss Skriftens djupaste sanningar. Han vill också föra oss därhän, att vi förlora smaken för Guds ord. Endast genom att flitigt ösa ur Ordets rika källor, skola vi bliva gudsmänniskor, väl skickade till allt gott verk. På den vägen har tiderna igenom skapats en helig succession av gudsmänniskor. Vi finna dessa kanske mest i de undangömda kojorna. Deras namn höra ofta ej till de kända i denna världen, men de äro inskrivna i himmelen och stråla där med en oförgätlig glans. Deras livsverk må i människors ögon synas ringa, men i Guds ögon är det oförgängligt och dyrbart. Att gå den undangömda vägen med Gud är att skickliggöras till allt gott verk. Så hade Elia sin tid vid bäcken Kerit och i Sarepta, innan han kunde uppträda på Karmel. Huru svårt är det ej att få undangömda tider, att finna den ro, som endast stunderna i »det fördolda» giva. Och dock är detta absolut nödvändigt om eljest det av oss skall bliva några gudsmänniskor, väl skickade till allt gott verk.

En gudsmänniskas kallelsegärning är ej något, som hon själv tänkt ut eller som hon ingår uti därför, att hennes intresse blivit väckt därför. I Efes. 2: 10 heter det: »Hans verk äro vi, skapade i Kristus Jesus till goda gärningar, vilka Gud förut har berett för att vi skola vandra i dem.» Gudsmänniskan har blott en väg att gå, då det för henne gäller att finna sin livsuppgift, nämligen den väg Skriften här anvisar, d. ä. ingå i de

gärningar, som Gud förut berett för henne. Endast på den vägen skola vi finna den uppgift, som passar för oss, endast på den vägen skola vi lyckas i livet, lyckas i enlighet med Guds plan för vårt liv. Huru oändligt viktigt är det ej att här ej begå misstag. Herren talar i sitt Ord om döda gärningar (Ebr. 9: 14), och han säger oss, att vi kunna tjäna den levande Guden, endast då våra samveten genom Kristi blod blivit renade från döda gärningar. Det finnes rening ifrån döda gärningar! Välsignad vare Gud för den nåden. De gärningar, som ha evighetsvärde äro sådana, som aposteln talar om i Fil. 1: 11, nämligen rättfärdighetens frukt, som kommer genom Jesus Kristus Gud till ära och pris. Märk väl, det är från Herren själv våra gärningar skola komma till oss för att kunna kallas beredda gärningar. Vilket underbart evangelium! Att få ta emot vårt livs gärningar såsom en gåva av vår Fader. Sålunda kan vårt livsverk få något värde, som gäller inför Gud, och vi vinna det mål som tecknas för oss i Upp. 19: 7, 8: att få vara Lammets brud, klädd i den vita dräkten. Aposteln anmärker där: Det fina linnet är de heligas rättfärdighet, egentligen rättfärdigheter, d. v. s. summan av deras rättfärdiga handlingar. Denna klädnad är å den ena sidan Kristi tillräknade rättfärdighet, men å den andra sidan är den ock en frukt av denna rättfärdighet, utgestaltad i livet. Det är vår livsväv, som vi ständigt väva på och som, när den är färdig, en gång skall bli ett vittnesbörd om vad Gud gjort av vårt liv. Hur tröstefrikt är det ej att inför denna allvarliga sanning minnas, att våra gärningar få vara beredda gärningar, de få vara den rättfärdighetens frukt, som kommer genom Jesus Kristus, ej sådant som vi själva åstadkomma, utan sådant, som vår Fader anförtror oss att leva uti och som vi en gång, då halten av vårt liv skall prövas, skola vara iklädda.

Av liknelsen om bröllopsklädnaden i Matt. 22: 2—13 framgår tydligt samma sanning och detsamma säger oss aposteln i 1 Kor. 3: 10—15, tvenne mycket beaktansvärda ställen ifråga om vårt livsverk. Bröllopsklädnaden var alltid given åt gästerna. Trä, hö och strå kunna vi möjligen själva förskaffa, men guld, silver och ädla stenar ligga utom räckhåll för oss att själva framskaffa. De måste givas oss som en ren gåva.

För att närmare belysa, hur en gudsmänniska skall bliva väl skickad till allt gott verk, hänvisa vi till förordningen av spisoffret given i 3 Mos. 2 kap.

Spisoffret förebildar en gudsmänniskas vardagsliv. Guds beredda gärningar ligga på det enklaste vardagslivets plan. Det innersta livet med Gud och för Gud kan levas av den allra enklaste människa, och hennes liv och gärning kan få outsägligt högt värde inför Gud. Ingen är här för ringa eller enfaldig att vara med.

Om spisoffret gäller detsamma som i fråga om brännoffret: »När någon vill», heter det. Vill du i ditt vardagsliv leva för Gud eller väljer du att leva för dig själv. Vill du, så är Herren redo att taga emot ditt var-

dagsliv och göra det till ett evighetsliv. Hur värdefull blir ej ens livskallelse, då Herren lägger sina händer på den och välsignar den.

Spisoffret skulle bestå av fint mjöl. Är en människas livsuppgift lantmannens och är brödsäd och mjöl det resultat han kan frambringa av sitt arbete, så duger även det till offer på Herrens altare. Ja, det heter t. o. m.: Bland Herrens eldsoffer är det högheligt. Men låt oss märka, att endast det bästa får föras fram till altaret. Det skall vara f i n t mjöl.

Men det är ej nog med att föra fram frukten av vårt arbete åt Gud. För att denna skall bliva välbehaglig, måste därtill läggas Guds olja jämte rökelse och salt.

Rökelsen förebildar bön med tacksägelse och lov. All rökelse skulle förbrännas på altaret. Intet därav fick givas åt prästerna eller åt någon människa. Den tillhörde helt och hållet Herren. Vill ej Herren därmed lära oss, att all vår förtröstan skall vila på Herren, allt vårt pris och lov skall uppstiga till honom allena. Ingen ära får tilldelas människor.

Oljan förebildar Guds Ande. Vi märka särskilt, att spisoffret skulle behandlas så, att oljan kunde intränga uti det. Därmed vill Herren säga oss, att Guds helige Ande vill vara med i vårt vardagslivs alla detaljer, i alla dess ögonblick, att han därigenom måtte få giva åt det prägeln av ett andeligt liv. Aposteln säger oss, att Anden manar gott för oss med outsägliga suckar. Sådan är Guds Ande, som ger sig åt oss såsom vår hjälpare. Genom att vi bli ett med Guds Ande, som tagit sin boning i oss, kunna vi inträda i gemenskap med honom i bönens liv, och så bliva sådana som bedja i Anden. Därmed bliva vi också delaktiga med i vår Frälsares Jesu Kristi verksamhet såsom vår förebedjare inför Guds tron. Vilken nåd av Herren, att han vill ha oss med i sitt bedjande, att han vill giva oss sina böner, att vi få bedja dessa gemensamt med honom. Kan då bönhörelse utebliva?

Sett i det ljuset, kunna vi förstå det märkliga stället i Jakobs brev 5 kap. där vers 16 kan återgivas så: »Mycket förmår en rättfärdig mans bön, när den är verkad», d. v. s. när den är given av Guds Ande. Hur många varför skulle vi ej spara oss, om vi läte Herren inviga oss i sin bön och vi toge del med honom däri i stället för att, såsom nu ofta sker, komma med vårt eget hjärtas tankar och låta dem bilda innehållet i vår bön.

Till spisoffret skulle också läggas salt. Saltet står som uttryck för förbundet. Därför talar också Skriften om Guds förbundssalt. Saltet säger oss, att Guds förbund är en fast grund, som vi få stå på, och att Guds förbund aldrig kan fördärvas. I Guds saltförbund danas »saltmänniskor». »Haven salt uti eder», säger Skriften. En gudsmänniska skall vara en saltmänniska, som håller rökelsen brinnande och som är genomträngd av Andens olja.

För att så skall ske, säger oss lagen om spisoffret, måste vårt offer malas, brytas och stötas sönder. Guds utkorade barn måste genomgå lutt-

Litet småplock.

Hur mycket ni veta därhemma om förhållandena härute just nu är ju ej så gott för oss att förstå. Men de missionstidningar, vi få hitut, visa oss, att problemen just nu i Kina äro omtalade i missionstidningarna hemma. Och då är det kanske ej ur vägen att göra några citat från Kinas tidskrifter, särskilt »Chinese Recorder», som är en månadsskrift för Kinas missionsvärld.

Vad som särskilt är aktuellt f. n. är frågan om missionärernas och kinesiska medhjälparnes inbördes ställning. Den frågan är också brännande inom vår egen mission. Ett förslag har diskuterats enligt vilket de kinesiska medhjälparne skulle stå under den kinesiska församlingens styrelse i stället för såsom nu under missionens. Svårigheten är, att kinesiska församlingen ännu ej är mäktig att själv avlöna sina predikanter, och då skulle alltså missionen avlöna dem delvis men ändå ej ha bestämmanderätten över deras tid och arbete. Från kinesernas och även en del utländska missionärers sida framhålles, att gåvorna äro givna för Herrens verk, ej för missionen i och för sig.

Det säges också från visst håll, att missionärer, som sänts till Kina, skola placeras under kinesiska kyrkan (församlingen) på platsen, så att denna får bestämmanderätten över varje missionär. »Inom några få år borde vi slippa höra mera om *missioner* och endast få höra om *Kristi kyrka* i Kina, till vilken alla kristna i Kina måste sluta sig, antingen de äro kineser eller utlänningar.»

»Att komma till Kina som en missionär är ej längre en fråga, enbart om hemkyrkan vill sända ut missionärer eller om den enskilde är villig att komma ut, utan det är ock en fråga huruvida den kinesiska kyrkan vill ha missionären.»

Det betonas från somliga, att kinesiska kyrkan behöver och önskar missionärer, men att det är viktigare än någonsin, hurudana de missionärer äro, som komma ut. Fordringarna i andligt såväl som i alla andra hänseenden äro så stora, att man ej kan annat än utbrista: »Vem är härtill skicklig?» — Vi veta dock, att det ej beror på någon skicklighet, utan på Guds kraft, som oftast uppenbaras i svaghet. Men att alla dessa bildade kinesers uttalanden äro självrannsakande och nyttiga för oss missionärer, det är säkert.

I flera fall är det niliska kristna, som sålunda ha givit uttryck för önskningar samtidigt som de uttalat sin tacksamhet för vad missionärerna redan gjort. Det är nya tider och därför behövs nya metoder. Eller kanske äro de ej *nya*, utan snarare *de äldsta*, ty vi ha nog kommit långt från Pauli metoder.

Vad som mycket retar kineserna är nog de stora utländska hus, som missionerna ha i större städer. De ha där stora områden med skolor, sjukhus och kyrka, som verkar mycket storslaget. Särskilt ha de stora engelska och amerikanska missionerna sådana byggnader. Vi i vår mission ha ju i regel kineshus både till bostäder för missionärerna och lokaler för

---

ringselden (1 Petr. 4: 12). De hava att lida bedrövelser under allehanda prövningar för att en tro, som håller provet, måtte fostras fram i deras liv (1 Petr. 1: 6). Här möta vi lidandets mysterium, en gåta, som endast kan lösas inför Guds ansikte. Gudsmänniskans väg har i alla tider varit lidandesvägen. Krossad — välsignad, det är Guds väg med sina gudsmänniskor. Erik Folke.

gudstjänster och skolor m. m. — Man kan ju ej gärna föreställa sig att Paulus byggde upp stora byggnader för sig eller sitt arbete, och kineserna anse, att dessa ge ett intryck av att utlänningarna ämna göra sig bofasta i Kina för hundratals år framåt. Och det är ej det bästa för kinesiska kyrkan, mena de.

Frågan om skolornas ställning är också mycket brännande. Skall kristendomsundervisningen förbjudas i skolorna? Och skall missionens skolor fortsätta, även om all kristendomsundervisning är förbjuden?

Efter den stränga »föräldrastyrelse», enligt vilken de unga förenades i ett så gott som oupplösligt giftermålskontrakt vid 5—6 års ålder, ha vi nu kommit därhän, att de anse sig ha rätt till giftermål utan att ens fråga föräldrarna om lov. Det gäller dock som regel endast de unga, som uppfostrats i de högre skolorna, och som vilja vara »moderna». Nu säga de: Skall kristendomen tvingas på skolungdom, så blir det ej »övertygelsekristna», utan endast hycklare. Ingen kristen vill tillåta att föräldrar tvinga sitt barn till hednisk dyrkan, om barnet till de hedniska föräldrarna vill tro på Gud. Det följdriktiga blir då, att ej heller barn till de kristna skall tvingas till kristna ceremonier och gudstjänster, ty då blir det ej verklig religionsfrihet.

Så resonerar man. För oss missionärer uppstår då lätt den frågan: Skall missionens medel och arbetskrafter användas för att bibringa kinesisk ungdom *endast* sekulär undervisning? Skulle Paulus anse det mödan värt eller förenligt med hans uppgift?

Amerikanska missionärer, vilka huvudsakligen höra till »läraregruppen» inom missionärskåren, framhålla med stor entusiasm, att det beror ej på, vilka ämnen som undervisas uti, utan att allt beror på »personligheten». Här kan man visserligen delvis giva dem rätt, men så kommer den andra frågan för oss enfaldigare stackare: Huru skall personligheten och den kristna karaktären kunna rätt utvecklas?

Man kan bli riktigt vemodig vid läsandet av allt det underliga, som nu jämställes med eller ställes över det andliga arbetet på missionsfältet. Somliga av dessa »missionärer» förkunna, att det som kan frälsa Kina är den nya radikala metod, som de nu införa med jordbruksmaskiner och premierad boskap. Andra framhålla lika ivrigt, att det är skogsplanteringen, som skall göra det o. s. v. i den stilen. Allt är ju gott, om det bara får sin rätta plats. Men dessa »kulturens förkämpar» äro utsända av missionssällskap för att vara missionärer!

Det är det som är så vemodigt. Det är väl ingen som ej gläder sig över de rent materiella framsteg, som en kines kan göra genom den hjälp han får av missionärers råd och ledning, men att framställa detta som det nära nog viktigaste missionsarbetet, går ju ändå för långt.

Ja, problemen äro många, och man vet ej vad man skall tänka om en del frågor. Lyckligtvis äro vi långt ifrån de platser,

Fröken Ingeborg Ackzell samt en gammal kristen på S. M. K:s fält.
Foto Minnie Nicholson.

där frågorna äro som mest brännande, men att vi få upp en del »brännbara» frågor vid våra möten och i samtal med de kinesiska medhjälparna, visar i alla fall, att de följa tidningarnas uppsatser i dessa ämnen med stort intresse. Den dag, då missionären i de kristnas ögon var som en liten »gud», som skulle avgöra allt, emedan hans förstånd och omdöme ansågs så osvikligt, den dagen är slut. Och det är nog gott att »avgudarna» krossas även i detta fall. Måtte bara vi missionärer genom all den kritik som kommer oss till del, få nåd att inför Herren bekänna våra fel och brister samt utbedja oss nåd att bli sådana, som Herren vill hava oss. Vi behöva också förbön av våra vänner därhemma. Förhållandet mellan missionärer och de infödda medhjälparna kan lätt bli »spänt». Det behövs så litet i dessa tider, då den ständiga agitationen genom tidningar och skrifter alltid försöker få kineserna att se utlänningen såsom »kapitalist», »arbetsbas», »styresman» m. m., vilket allt kineserna ej tala att se hos en evangelii förkunnare. Bolsjevistiska agitationen bär frukt litet varstädes.

Detta är ej glädjebud. Men det kanske kan visa er, kära vänner därhemma, hur allvarligt läget är för oss missionärer f. n., och hur väl vi behöva förböner, så att vi rätt representera Herren Jesus Kristus bland detta folk.

Nu har jag skrivit en blandning av mina tankar och sådant, som jag läst. Men direkta citat äro svåra, ty de måste då bli så långa, om de skola kunna ge en verklig bild av ställningen.

Bedjen att vi må förstå tidstecknen och inse, vad som bör göras! I Krön. 12: 32.

Ingeborg Ackzell.

Några meddelanden från Ch'iang-peh.

Ännu är det inte mera än två församlingsmedlemmar i Chiang-peh nämligen Han Shi-ming och hans hustru. Han blev gripen av Gud, då han besökte predikotältet, som en tid var uppslaget där. Det dröjde inte länge, förrän han blev döpt. Varmhjärtad och ivrig måtte han varit, ty snart fick han sin hustru med också och lärde henne läsa sin bibel riktigt bra. Men han ville dela med sig av det goda han fått även utom hemmet. Ute på sin kringbyggda gård gjorde han med stråmattor ett litet rum, som han gav namnet »Li-pai-tang» (kapell), och där möte skulle hållas var söndag antingen lett av honom själv eller av någon evangelist från staden, då en sådan kunde komma.

De dagar fru Li och jag stannade i Ch'iang-peh bodde vi i hans hem. De ha egentligen endast ett litet rum, vilket kan användas vintertid, men där fingo fru Li och jag bo tillsammans med fru Han.

Vi hade ej kunnat bestämma något i förväg om vår resa, så vi kommo till dem helt oväntat en fredagsmiddag, då de voro mitt uppe i sitt arbete. Men de togo emot oss med sådan glädje och tycktes inte alls tänka på besväret, vi vållade, fastän vi hade rätt mycket huvudbry, innan vi kunde bereda en plats stor nog att slå upp min tältsäng på.

Denna villighet att uppoffra sig själva för vår skull kom till synes på många olika sätt under hela vår vistelse i deras hem. Det var också en glädje att se, hur ivrig Han Shi-ming var att använda varje tillfälle att tala om Gud. Det var väl knappast någon, som kom inom hans dörr, som inte fick något ord med sig. Några kvinnor i köpingen tycktes verkligen också gripna av evangelium.

Vi ha sedan inte kunnat besöka platsen mera för orons skull. Men må Herren få fullborda det verk han börjat. Ledsamt nog är det osämja mellan Han och en hans syster. Och detta har nog blivit till ett hinder för Guds verk på den platsen. Flera av de våra på stationen ha besökt honom och sökt åstadkomma förlikning, men hittills utan resultat. Vi ha varit mycket ledsna över detta och bedit mycket därför. Kanske har Herren tillåtit fienden att på detta sätt ansätta Han för att han skulle lära sig inse, vad han själv är i sin egen kraft. Må Herren i nåd hjälpa, så att Han Shi-ming inte alldeles kommer på fall genom detta!

Elna Lenell.

Litteratur.

På missionsresor bland judar. Av Philippus Gordon. Israelsmissionens Andelsförenings Bokförlag. Stockholm. Andra upplagan. 102 sid. Pris kr. 2: —.

Föreliggande bok har sedan många år varit utgången ur bokhandeln, och på mångas begäran har den nu utgivits i en ny upplaga.

Den innehåller skildringar från pastor Gordons missionsresor genom Siebenbürgen, Rumänien, Bulgarien, Galizien, Bukowina, Ungern, Egypten och Palestina. Boken bär, såsom det antydes i utgivarens förord, vittne om en frälsarekärlek, som är mäktig att elda till uthållig nitälskan för Israels frälsning. Den talar om motstånd och förföljelser mot de judekristna men ännu mera om villighet att, åtminstone i hemlighet, mottaga evangelium. I den ges också belysande glimtar från judarnas liv, såsom då det t. ex. berättas att några 12-åriga judegossar studerade talmud och där fingo lära sig, att om ett ägg värpes på en helgdag förbjuder Sammais skola att äta det, men Hillels tillåter det.

Må bokens utgivande i ny upplaga få bidraga till att Herrens egendomsfolk löses från såväl människostadgar som andra bojor, och må den nu hemförlovade pastor Gordon även genom denna bok få vara ett medel till att värma mangas hjärtan för det arbete, at vilket han med sådan hänförelse länge gav sin kraft. *M. L.*

Kaschgar. Av John Törnqvist. Svenska Missionsförbundets Förlag. Stockholm. 314 sidor. Pris häft. kr. 4: 75; inbunden kr. 6: 25.

Denna missionsbok, med skildringar från Öst-Turkestan och missionsarbetet där, bjuder på en mycket intressant och lärorik läsning. Den är också synnerligen rikt och väl illustrerad samt rekommenderas på det varmaste. *M. L.*

Den svenska söndagsskolans historia. Av G. Vallinder. Svenska Missionsförbundets Förlag. Stockholm. 161 sid. Pris kr. 2: 75.

Söndagsskolans vänner skola säkert glädjas åt denna den svenska söndagsskolans historia. Såsom namnet angiver, skildras däri söndagsskolans utveckling i stort i Sverige, alltså ej blott inom någon viss grupp eller något särskilt samfund. I den möter oss också fotografier av ett stort antal välkända och särskilt bemärkta svenska söndagsskolmän, vilket också bidrager till att man gärna vill ha denna bok i sin ägo. *M. L.*

Som Guds sändebud. Av J. H. Jowett. Sv. Missionsförbundets Förlag. Stockholm. 159 sid. Pris häft. kr. 2:50; inb. kr. 3:75.

Denna bok har av undertecknad blivit läst med en särskild känsla av tacksamhet till Gud för att de sanningar, vilka däri framhållas, blivit tillgängliga på svenska. Det är en bok full av gripande, välsignelserikt innehåll. I första hand är ju boken avsedd för Ordets förkunnare, men den rekommenderas på det varmaste åt alla Herrens vänner, ej minst de unga.

M. L.

Nåd utöver nåd. Av O. Olofsson. Svenska Missionsförbundets Förlag, Stockholm. 118 sid. Pris kr. 1: 60.

Innehåller korta betraktelser särskilt avsedda för sjuka och på annat sätt avsidestagna. Anmälaren hade nog väntat att i en sådan bok finna mera än vad som finnes däri av evangeliet om Jesus Kristus och honom korsfäst. Boken innehåller dock mycket, som säkert kommer att bliva till uppmuntran och välsignelse. *M. L.*

Bedjen för missionärerna!

Skriven till missionärerna!

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

Hans Stjärna i Östern

23:dje årgången.

Innehåller:

Flykten till Egypten. Ill.

Evangelium.
Av K. N—s.

Så älskade Gud.
Av teol. d:r F. Öberg.

Guds ord förbliver evinnerligen.
Av missionär Aug. Berg.

Kinas sorg.
Av missionär C. F. Blom.

Guds vägar
Av missionsdirektor E. Folke.

Några drag ur bibelkvinnan Koh I-hsiens liv.
Av fröken Anna Eriksson.

Ståndaktighet och seger.
Av fru Dagny Bergling.

Besökelsetider.
Av fru Gerda Carlén.

Mitt senaste besök i Hsiahsien.
Av fru Sekine Sandberg.

Ko Jong-uang, rövare — evangelist.
Av fru Hildur Andersson.

Hemförlovade missionärer.
Guds underbara gärningar.
Av fröken Lisa Blom.

Sändebud till Sinims Land.

Kalendern, som är rikt illustrerad, innehåller även författarnas fotografier jämte upplysningar om S. M. K. samt karta över missionsfältet i Kina och kan rekvireras från Sv. Missionens i Kina förlag.

Pris häft. 1: 75, kart. 2: 25. klotb. 3: 25. 5 ex. 25 % rabatt. Ej fraktfritt.

Framtidsutsikter

Studier i Uppenbarelseboken

av

Nath. Högman

har utkommit i *en 4:de upplaga.*

Innehåller förutom bibelstudierna författarens fotografi, en kort levnadsteckning samt förord av rektor Joh. Rinman, missionsdirektor E. Folke och författaren.

Pris per ex. kr. 1: 50. 25 % rabatt, då minst 5 ex. köpas från

Sv. Missionens i Kina Förlag,
Drottninggatan 55, Stockholm C.

Missionstidningen

SINIMS LAND,

utkommer 1926 i sin 31:ta årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina, ansvarig utgivare: *Erik Folke.* Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, samt missionsnotiser från när och fjärran.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal. kr. 0: 90, 1 månad kr. 0: 65.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 5-tal ex. men då intet friexemplar.

När mindre än 5 ex. tagas bör prenumeration ske på posten.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. Norr 224 73.**

INNEHÅLL:

En Gudsmänniska. — Från missionärerna. — Litteratur. — Meddelanden.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1926.

N:r 19. ÅRG. 31. 5 DECEMBER 1926. PREN.-PRIS 2:25.

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

Adventpsalm.

Bereden väg för Herran!
Berg sjunken, djup, stån opp!
Han kommer, han som fjärran
Var sedd för fädrens hopp:
Rättfärdighetens förste,
Av Davids hus den störste.
Välsignad vare han
Som kom i Herrens namn!

Guds folk, för dig han träder
En evig konung opp.
Strö palmer, bred ut kläder,
Sjung ditt uppfyllda hopp!
Guds löften äro sanna;
Nu ropa: Hosianna!
Välsignad vare han
Som kom i Herrens namn!

Gör dina portar vida
För Herrens härlighet!
Se, folken kring dig bida
Att nå din salighet.
Kring jordens länder alla
Skall denna lovsång skalla:
Välsignad vare han
Som kom i Herrens namn!

(Ps. 53, Sv. Psalmboken.)

UPPROP TILL ALLMÄN BÖN FÖR MISSIONEN.

Även i år vill Svenska Missionsrådet rikta en maning till Herrens lärjungar inom vårt folk att nästkommande Trettondag, var de samlas i kyrkor och bönehus, i hemmen och enskilt bära fram missionens världsfamnande gärning och särskilt den från vårt land utgående inför Gud under syndabekännelse i tacksägelse och förbön.

Under syndabekännelse: ty icke har det bibliska evangeliet om Jesus Kristus, den korsfäste och sannfärdeligen uppståndne, Världsfrälsaren, burits fram i den fullhet och rikedom, som både kunnat och bort ske, icke heller i den andekraft, som tvingat själarna att stanna inför detsamma spörjande, längtande, mottagande, jublande. Att så icke skett såsom det varit möjligt, därför bära icke blott missionärerna, utan den bakom dem stående levande församlingen, alla Herrens uppriktiga lärjungar, ansvar.

Icke heller ha vi rätt förstått och behjärtat, att vi alla blott äro förvaltare av det timliga goda, som varit oss givet — våra offergåvor ha i allmänhet förvisso icke varit verkliga offer. Skulle väl eljest de flesta, om icke alla, missionsorganisationer åter och åter föras in i ett sadant ekonomiskt nödläge, som nu så ofta är förhållandet?

Och till sist, denna svaghet i evangeliförkunnelsen och i kärlekens offergivande har sin grund i svaghet, förytligande och utåtvändhet i det kristliga livet, som är fruktansvärt hotande för själva missionsarbetets mekanisering och inriktande på utvärtes gärningar med undanskjutande av dess egentliga uppgift: en evangelisation i Ande och kraft.

Ja, vad anledning ha icke Herrens lärjungar i denna tid till syndabekännelse, när de gemensamt träda inför Gud såsom bärare av vår tids världsmission!

Men ock till *tacksägelse:* Ty trots all bristande trohet, sömnaktighet och svaghet i vårt kristliga liv har Herren dock icke förkastat oss som sina redskap — ännu har han tålamod med oss och vill använda oss för främjandet av sitt rikes sak. Alltfort har han utkorat redskap med större och mindre gåvor och sänt ut på sitt stora skördefält och trots ekonomisk nödtid dock låtit kärleken överflöda mången gång på ett sätt, som måst fylla oss med undrande glädje. Världsmissionens gärning har så icke stått stilla, utan trots alla anledningar till oro och försagdhet gått framåt. Islammissionen och Israelsmissionen ha ryckt den missionerande församlingen närmare, och de infödda hednakristna församlingarna ha visat tecken till växande ansvar både för sig själva och de folk, de tillhöra.

Ja, vem kan räkna alla de anledningar till tacksägelse, som Herrens lärjungar ha, när de se ut över världsmissionens gärning i närvarande tid!

Men icke blott till tacksägelse under syndabekännelse, utan ock *till bön:*

att den missionerande församlingen i denna allvarstid må bli rätt vaken inför tidens tecken, av vilka det mest hotande är en Kristusförkunnelse, som är blottad på sin bibliska halt och icke har till sitt klara i sikte fattade syfte: *själarnas* frälsning;

att den hemlighet, som ligger i Kristus såsom korsfäst och uppstånden måtte bli mera levande i alla, som på något sätt taga del i missionsgärningen: missionsledningarna, missionens vänner, missionärerna, de infödda lärarna och församlingsmedlemmarna, så att hatet till synden, självviskheten i alla dess former blir djupare, kampen mot synden mera energisk, kärleken till Guds vilja innerligare, åstundan att Kristus måtte varda förhärligad i och genom oss allt mera brinnande och det levande hoppet, både det personliga och församlingens, präglat av en mera fullviss frimodighet;

att den missionerande församlingen måtte rätt kunna lyssna till det rop, som i denna tid på grund av flera omständigheter med särskild styrka tränger till henne från Islams och Israels folkvärld;

att missionskyrkorna måtte bli mera

Hur man begraver en guvernör i Kina.

För någon tid sedan inträffade, att guvernören i Hupeh, Hsiao Yao-nan, helt hastigt avled. Hans residensstad var Wuchang, en gammal kinesisk stad, som grundlagts redan före Kristi tid.

Hans stoft begrovs under storartade högtidligheter. Hsiao var en ivrig buddist. Därför fick han sin grav nära det största och vackraste buddisttemplet, i närheten av Wuchang.

Fyra timmar efter den utsatta tiden satte sig det långa begravningståget i rörelse. Hela vägen var kantad av soldater med gevär och påskruvade bajonetter. En kolossal folkmängd följde liket — icke i samlad trupp utan i olika avdelningar med långa mellanrum.

Vid begravningen voro taoistiska, buddistiska och rent animistiska seder företrädda. Det var en blandning av den mest raffinerade konstnärliga smak och den mest primitiva vidskepelse.

Standaren av konstrikt broderat siden i utsökt läckra färger voro mycket dekorativa. Då sorgefärgen i Kina är vitt, voro de förnämsta standaren vita, försedda med text som skildrade den avlidnes goda gärningar. De voro skänkta av korporationer och enskilda vänner och buros av soldater. I processionen buros ock en mängd lustiga och vackra föremål formade som fåglar, blommor och fiskar, burna av smutsiga, trasiga gatpojkar, vilka voro mycket förtjusta över att få vara med. En hel serie modellerade miniatyrlandskap med tempel, broar, byggnader, människor och djur hörde ock med till processionen. Dessutom kom ännu en avdelning av pappersföremål: en stor ångbåt, automobiler i nästan naturlig storlek, en massa vackra kvinnofigurer, många ryttare, flere små hus, möbel, kappsäckar m. m. Allt detta för att brännas för att man skulle kunna vänta, att den avlidne i nästa värld varken skall behöva sakna hustrur eller moderna samfärdsmedel!

En intressant grupp i liktåget bar maten, som skulle offras: en gris, en get, en levande tupp, ett flertal bord täckta med fint broderade silkesdukar och med läckra rätter upplagda på flera små silverfat — ett spisoffer för guvernörens ande och för hans förfäders andar. Tre olika porträtt av den döde fördes med, två burna på grant sirade ställningar, det tredje (guvernören i europeisk dräkt och hög hatt) fördes i en elegant droska! Guvernörens sabel — ty han var en general — bars på en särskild bår. En väldig skara avgudapräster — alla i sina tarvliga grå kåpor deltogo i processionen. Alltsedan dödsfallet hade de i guvernörspalatset utfört själamässor, och nu skulle de ut till det tempel, där den döde skulle vila, för att fortsätta med sin mässläsning, åtminstone 49 dygn efter dödsfallet. Så är bruket i Kina.

I processionen deltog ock militär, 2,000 man till fots och häst. Därtill ett flertal musikkårer. En av dessa spelade en västerländsk sorgmarsch. En liten musikkår, som huvudsakligen spelade på flöjter och klarinetter, spelade en kinesisk, vemodig melodi. Omedelbart före kistan gingo de närmast sörjande, den avlidnes två brorssöner, under ett vitt tygtak och klädda i vitt. De stöddes kraftigt av en man vid vardera sidan; det skulle se ut, som om de på grund av sorgen ej kunde hålla sig uppe.

Själva kistan var magnifik, höljd i utsökt broderade sidenstycken, vilande på en 20 meter lång drake. Den bars av 64 man klädda i vita kläder. Efteråt kommo de sörjande i bärstolar, hästdroskor eller till

---

medvetna om betydelsen och nödvändigheten av gemenskapen med den levande församlingen i stort, särskilt i de folk, varifrån evangelium kommit till dem, och så bevaras från en isolering, som kan bli farlig för en sund utveckling; samt

att de nationella rörelserna överallt måtte så långt möjligt komma in under evangelii inflytande.

SVENSKA MISSIONSRÅDET.

fots. Alla voro klädda i vitt. Några voro klädda i simpelt hopsydda rockar av oblekt tyg och med ett vitt skynke om huvudet. Till dessa senare hörde en bondarmé på 1,000 man från den avlidnes hemtrakt. Man hade bekostat deras resa till staden och dessutom givit männen 10 silverdollar i betalning. På detta sätt ville man visa, huru omtyckt guvernören var bland befolkningen i hembygden.

Där sorgetåget drog fram, hade man nästan framför varje hus placerat ljus och rökelsestickor. På många ställen såg man placerat spisofferbordet. En musikkår spelade. Den ene efter den andre föll ned på en matta framför altaret, slog pannan mot jorden betygande sin sorg och frambärande en sista hälsning till den avlidne.

Senare på kvällen brändes alla de medförda pappersföremålen. En begravningsmåltid var tillredd för 1,000 personer. Gåvor delades ut åt fattiga. Man talade gott om guvernören. Man trodde han hade det bra. Självklart hörde han himmelen till.

Vid ett sådant tillfälle får man respekt för detta underliga folk. Ceremonierna

Interiör från ett templ.

ock bord försedda med mat i små skålar. Här och där stodo ock tiggare, som väntade på extra förplägnad. —

För att det långa tåget skulle kunna hålla ihop hade man *anlagt telefoner*, så att de olika avdelningarna kunde meddela sig med varandra. Framme vid templet voro dekorationerna underbart vackra. Nere vid vägen voro äreportar i vitt, violett och blått. Stämningen var högtidlig. På ett litet altare under ett av den avlidnes porträtt brunno flera ljus och rökelsestickor. Framför altaret hade man voro värdiga, dekorationerna underbara. Templet ute i det fria var praktfullt. Utsikten över slätten med det intressanta pagodatornet var mycket vackert. En religiös prägel vilade över det hela. Likgiltigheten för religionen var som bortblåst. Man skämdes icke för prästskaran, för offerbugningar, rökelser, avgudabelåten. Den kraftiga antireligiösa propagandan syntes ingenting ha verkat på dessa människor. Alla voro högst allvarliga. När man beskådade det hela, mindes man, vad Herren sade om fariseerna: Allt

FRÅN REDAKTION och EXPEDITION

Förhållandena i Kina.

Enligt brev från missionär Ringberg, dat. den 2 nov. kunna vi meddela, att de syskon, som varit avstängda på Kikung, väntades till Yüncheng den 3 nov. Det hade nämligen kommit telegrafiskt meddelande därom. Syskonen hade rest en omväg för att kunna komma upp till missionsfältet. Missionär Ringberg meddelar vidare, att den 21—25 okt. hölls stormöte i Loning, vilket tillhör Mienchihdistriktet, då 12 personer upptogos i församlingen. Han säger också, att »det är en paus i rövarnas framfart där just nu». Detta är ett stort tacksägelseämne både att syskonen kunnat komma tillbaka till sitt arbete och att trots all oro och nöd själar bli vunna för Guds rike.

Familjenytt.

Den 21 nov. skänkte Herren missionär och fru Landin en dotter. Vi bedja att få innesluta föräldrar och barn i missionsvännernas förbön.

Försäljningen

i Stockholm den 23 nov. inbragte netto 3,945 kr. Gud vare tack för all hans trofasthet!

Hans Stjärna i Östern

bedja vi att än en gång få påminna våra vänner om. Ännu återstår ganska mycket av upplagan.

---

gjordes för att bliva sedd av människor. Därför beprisades de ock av människor. Gud ärade man icke. Han prisade icke heller dem. — O, att kinesernas fruktan för döden måtte förbytas i den kristnes ljusa och hoppfulla tro. O, att de med en sant kristlig tro kunde förena det vackra i deras gamla kultur.

(Efter Erland Sihvonen i »Missionstidning för Finland»!)

FRÅN MISSIONÄRERNA

Vid höstterminens början.

Missionär *Morris Bergling* skriver bl. a. följande i ett privat brev, daterat *Yüncheng Sha.* den 11 sept. 1926.

På det hela taget har allt gått överraskande väl. Gud återgav mig ju så småningom mina krafter, ehuru först mot slutet av juli. Gott var det att få vara på Shui-iu, där jag alltid hade fröken Prytz att få upplysningar ifrån i frågor, som missionär Landin ej hunnit klargöra för mig.

Då jag kom hem hade eleverna infunnit sig nästan mangrant. Chin Sheng-tsai, som utan att vara döpt slog sig ned i seminarieklassen, ha vi måst sända hem, då han varken önskade eller ägde något hopp om att få intagas i församlingen. Han har i sommar fört ett mindre hedrande liv, stackars gosse. F. ö. tycks det vara en stillhet och ordning bland eleverna som jag ej förut sett. Kineserna erkänna nu allmänt sin oförmåga att styra sitt land. Högfärden från förra sommaren är utbytt mot en helt ny, undergiven stämning. Men jag tror också, att Gud som svar på mycken bön berett elevers och lärares hjärtan. Nu, då missionär Landin var borta från seminariet och vi även med

---

Sinims Land

sänder ånyo ut en prenumerationsanmälan. Vi äro så tacksamma till våra vänner, som år efter år gå in i den kärleksgärningen att sprida Sinims Land, och när vi nu anmäla den för nästa år, göra vi det under bön till Gud, att våra vänner alltfort vilja hjälpa oss.

Rättelse.

I Sinims Land nr 17 sid. 226 sista spalten nedersta raden står: »Ehuru brännoffret ej var ett försoningsoffer» — —. skall vara: »Ehuru brännoffret ej var ett försoningsoffer i egentlig mening» — —.

anledning härav fruktat svårigheter, har mycken förbön för detta arbete varit i verksamhet.

I går var fest för nyintagna K. F. U. M.-are i skolan. T. o. m. under teserveringen, då ju stämningen brukar vara hög med mycket tissel och tassel, var det allt så dämpat och värdigt. Inte en högljudd röst hördes. Missionär Aspberg talade på engelska över ämnet: »The Object of Life» (Livets syftemål).

Med många fridshälsningar och tack för förbön. *Morris Bergling.*

Foto C. J. Bergquist.

Utsikt från Yüncheng över Saltsjön.

En hälsning från "Svenska Kina."

Den, som i flera år varit i inland-Kina och största delen av åren vistats inom grå kinesmurar och som sen kommer till en plats sådan som Kikungshan, måste ofrivilligt utropa: »O, detta är ju som att komma till utlandet — till Sverige med ens!» — Höga, vackra berg resa sig i flera kedjor runt om, och de cirka 200—300 utländska husen på kullarna omgärdas av tallar, enbuskar samt olika slags lövträd.

Den 31 maj 1926 tyckte vi liksom att solen bestrålade allt detta skönare än annars samt att vit- och rödklövern samt prästkragarna och smultronen logo emot en på ett särskilt sätt för att påminna oss om vårt vackra Sverige, (ovannämnda växter ha vi, som icke förr varit häruppe, ej sett sedan vi kommo till Kina.)

Men det var ju icke underligt att allt »det svenska» bl. a. den blågula flaggan, som sakta vajade för vinden, skulle visa sig i sin skönaste dräkt den dagen. Det skulle ju bli svensk realskoleexamen, och därför syntes allt liksom vara i högtidsdräkt och feststämning.

Det var den andra examen i ordningen sedan sådan examensrätt givits åt svenska skolan i Kina. Denna gång var det fyra av »de stora systrarna», som skulle »i elden» nämligen Brita Wennborg, Evelyne Hill, Svea Anderzen och Margaret Linder, vilka sågo litet allvarligare och blekare ut än annars. Orsaken därtill var väl delvis tanken på att professor Westmans tre examensvittnen skulle vara närvarande vid de muntliga prov, som den dagen avlades, men delvis också tanken på att de, som så mycket hållit av varandra, snart skulle skiljas.

Det var ett sannskyldigt nöje att höra och se hur fint de klarade sina ämnen: Kristendom, historia, matematik, tyska,

engelska, biologi och franska. Eftersom alla fyra med glans togo sin examen var glädjen stor, när de efter avlagda prov välkomnades av sina vänner och några av sina närmaste. De bekransades och pryddes med de allra vackraste rosor och andra fina Kikungblommor, tills de hade rätt svårt att röra sig så fritt som de kanske önskat under alla de fotograferingar, som sedan följde. »Stackars flickor», hörde man utropas här och där, när man såg huru de plågades i solen under den tid de skulle stå framför de många kamerorna. De försäkrade dock modigt, att de visst inte voro trötta, när äntligen plågan var över och de fingo gå in till festmiddagen, som anordnats med anledning av högtiden.

Foto M. Linder.
Evelyne Hill, Margaret Linder, Svea Andersén, Brita Wennborg.

Efter middagen gingo alla »stora» upp till samlingsrummet, där kaffe serverades och vi fingo lyssna till vacker sång samt tal av både professor Westman, lärare, föräldrar och andra. Till sist uttalade en av »de fyra» i några korta ord deras tack till lärarne och föreståndarne för skolan för all kärlek de fått mottaga under de år som gått. Senare på kvällen samlades »de fyra» till bönemöte hos sin klassföreståndarinna, fröken Fredén, då innerliga tacksägelser framburos till Gud, åt vilken de alla invigt sina liv. »Må hans plan för dessa unga liv fullbordas! Må de få nåd att vandra i de gärningar, som förut beretts av Herren för dem, var och en», var nog en bön som uppsteg ur mångas hjärtan på denna deras högtidsdag.

Hanna Wang.

En intressant färd.

I sommar ha vi, min hustru och jag, haft glädjen få vila häruppe i Shui-iu. Det är nu 22 år sedan min hustru, jag och vår son (då blott sex år) bodde i jordgrottor i byn *Si-iao* under sommaren 1904, tillsammans med missionär Jakob Bölling. Byn är belägen en knapp svensk mil rätt söder om Shui-iu, ej långt från staden *Jui-cheng*. Vägen dit bär utför hela tiden.

Söndagsmorgonen den 15 aug. vandrade jag den vackra av cypresser och lövträd kransade gångstigen dit ned för att än en gång få predika ordet för byfolket i Si-iao. Under vandringen kunde jag ej låta bli att flera gånger vända mig om och skåda hän över de härliga skogklädda kullar där Sommarro i byn Shui-iu är beläget. Vilken stor nåd av Gud att han givit missionen ett så trevligt sommarhem, där den trötte missionsarbetaren kan finna vila och svalka några veckor under Kinas nära på tropiska hetta.

Strax innan målet för min färd uppnåddes, mötte jag en fryntlig äldre man med gråsprängt skägg, som jag frågade: »Vad är min äldre broders ärevördiga namn?» — »*Li*, känner ni inte mig», blev svaret, »och är inte ni missionär Ch'a (mitt kinesiska namn), och heter inte er son Paolo (d. ä. Paulus).» — »Jo, det är alldeles riktigt», genmälte jag, angenämt överraskad.

Detta samtal blev för mig som ett välkommen åter till den gamla platsen. Vid framkomsten frågade jag mig fram till byfogden, ävenledes med namnet Li. Han inbjöd mig till byskolan att sitta ned i lära-

rens rum och dricka té. Jag klargjorde mitt ärende sägande: »Jag har kommit direkt från vårt sommarställe för att få träffa mina gamla vänner här i dag. Min önskan är att ännu en gång få berätta för dem om den sanne Gudens stora kärlek till människorna i det Han sände dem Frälsaren, Herren Jesus Kristus, att lida och dö för deras synders skull. — — — Säg mig, vilken är den bästa platsen här i byn, där jag vid middagstiden skulle kunna få samla folket och tala till dem? Passar stora templet, och skulle ni, herr byfogde, vilja slå på stora järnklockan och ringa samman?» Svaret blev vänligt och jakande. Om en stund sändes några skolgossar att sopa templet och bära dit bänkar.

Rätt vad det var hördes klockans dova kallande toner. Ett 40-tal personer infunno sig så småningom och under mer än en timmes tid fick jag tala livets Ord för dem, inbjudande dem att komma och mottaga Jesu frälsning. De tre stora tecknen, vilka utläsas: *»Ming-sin-tu»*, hjärteförklaringsplanscherna, eller, kortare, *Hjärtetavlorna*, äro namnet på 9 olika planscher, vilka utgjorde mitt åskådningsmaterial. Dessa planscher äro 60×80 cm. stora och särskilt för tältverksamheten målade på tyg av en artist här i Shansi samt försedda med många belysande bibelställen. Ursprungligen voro de ritade av den framlidne lärde, tyske missionären E. Faber och äro oss till stor hjälp, då det gäller att för hedningarna förklara synden och nåden. Vi sälja även en liten skrift med samma namn.

Då mötet var slut säger bonden *Hsie*, vilken jag förr behandlat för en sjukdom: »Vill ni inte komma till mitt hem och äta ett mål *mien?»* — en rätt liknande makaroner. »Nej tack», var mitt svar, »jag har torrskaftning med mig och äter den för att vinna tid och kunna predika i e. m. för teaterbesökarna i byn Ts'ai-chia.»

Foto E. Berg.

Vattenfallet vid Sommarro.

Vid 4-tiden var jag framme i nämnda by och passerade förbi scenen, som var en manshög på pålar byggd plattform mitt på bygatan, där teatersällskapet som bäst gav sin föreställning. — Vid åsynen av utlänningen drogs en del åskådare med till en mera stilla plats ett stycke därifrån, där cymbalernas skrammel ej störde så mycket. Här utvecklades ånyo Hjärtetavlornas dukar, och predikan hölls en god stund för ett 30-tal uppmärksamt lyssnande åhörare. — — —

Solen närmade sig horisonten, och jag måste anträda den 10 li långa återfärden med den höga bergskedjan framför mig i fjärran. Stigen blev allt brantare och den vackra cypresskogen nära hemmet närmade sig blott långsamt. Ack, vad det var tröttsamt, och vad svetten rann! — Vid 7-tiden på aftonen uppnåddes äntligen vår egen dal strax nedom Sommarro där den klara bergsbäcken genomflyter en tillfälligt uppdämd 9×2 m. »badbassäng». Här erhöll den trötte fotgängaren ett uppfriskande bad.

Så nåddes så småningom sommarbostaden och vilan. I hjärtat härskade en djup känsla av ovärdighet och tacksamhet gent emot mitt livs Gud för alla hans både kroppsliga och andliga välsignelser och för den härliga kallelsen att få vara ett evangelii vittne bland hedningarna.

Henrik Tjäder.

Guds underbara frälsning.

Min kinesiske lärare och jag hade slutat vår läsning för i dag. Vi hade läst om huru underbart Gud ledde Josef till slutlig frälsning för hela hans familj. Detta ledde oss att tala om huru underbart Gud leder människor ut i ljuset.

»Vet ni», sade han, »huru Gud frälste mig?» — »Nej!» »Det var genom en motgång. Jag var rik, hade mycken jord, fina hus och flera mulor. Jag rökte dock opium, var ofta olycklig därför, och tänkte då: 'Ja, det är väl bara att fortsätta att röka en tid och sedan dö, så är allt slut. Visserligen är jag bara 46 år, men jag är ju svag som en gammal gubbe!'

En dag var min stora son ute och arbetade i åkerbruket och hade min största, vackraste mula med sig. — När han gick hem från arbetet, passerade han ett stup, — mulan föll ner där, ner i den djupa dalen, och slog ihjäl sig. — Denna händelse grämde mig så förskräckligt, att jag ledsnade vid jordbruket och skötte det sämre än någonsin förut.

Då kom en dag en av mina bekanta till mig och sade: Du har tröttnat på jordbruket, men du har ju pengar. Öppna en opiumbutik i närmaste köping, och om du sköter den bra, så kan du röka opium gratis! — Jag reste, öppnade butiken, gjorde affärer där i en månads tid, men kände mig inte belåten eller nöjd med något. Då klarade jag upp mina affärer och stängde butiken.

Just i de dagarna var det en stor marknad i staden Hancheng. Jag reste dit, stannade hela marknadstiden ut, mötte vänner, såg på teater och roade mig. Men snart var allt över, och jag var sysslolös igen. — Då sade någon: I den ena förstaden bor det utlänningar. Har du sett dem? — Nej, då måste jag bestämt gå och se huru de se ut.

Jag tog mig en promenad, kom till missionsstationen, steg in i gästrummet och blev mycket vänligt mottagen av församlingens äldste. Vi språkade en god stund, utan att jag såg någon utlänning, och så gick jag.

Utanför dörren såg jag ett anslag: Opicrökare avvänjas här! 'Det vore ju något för mig tänkte jag. Jag måste in och fråga igen. — Följden blev att jag anmälde mig till avvänjning, blev kvitt mitt krav så småningom, lärde känna den sanne Guden och Hans Son Herren Jesus; — och fick så frid i mitt hjärta.»

Så till sist säger den gamle läraren till mig: »Långt efter detta sade Er far en gång till mig: 'Gud lät Er vackra, stora mula slå ihjäl sig, för att Ni skulle finna frid', och det var verkligen sant.

Ej nog med det. Tänk så god Gud sedan varit mot mig, och så god hälsa jag haft sedan dess ända till nu, fastän jag nått mina 74 år. — Så uppå all lycka gav Gud mig ju en son för en månad sedan. Guds nåd och kärlek är verkligen underbar.»

Här slutade den gamles berättelse, som jag med glädje och tack till Gud tyst åhört.

Hoyang, She d. 16 juli 1926.

Martin Bergling.

Liu Joh-han.

I diakonen Lius hem var stor glädjefäst. Den yngste sonen hade fått en son; en sonson var född. Han hade fått det kära

bibliska namnet Johannes (= Joh-han) och var nu en månad gammal. Väggarne i stora salen voro prydda med fina bonader både av siden och annat material, med lyckönskningstexter, särskilt till gamle farfar, som nu fröjdades över en sonson. I dessa gratulationer hade även de utländska missionärerna, som arbetade inom distriktet, tagit del. Många förenade sig med farfadern i bön till Gud om välsignelse över den lille familjemedlemmen. Hoppet var nog, att han skulle bli en Jesu lärjunge likt Johannes, alltid fröjdande sig över Jesu kärlek, alltid älskad av vänner framför alla andra.

När jag först lärde känna Johannes var han ej ännu i skolåldern. Det var 1912. Församlingens predikolokal var då i diakonen Lius hem, och det var stormöte. Ofta gästade jag därefter i deras hem, ty jag blev församlingens vårdhavande missionär. Gossen var sa glad när jag kom och ville helst vara inne hos mig i det lilla rummet på första gården. Vi sjöngo och bådo tillsammans; när vi skildes tårades ofta hans ögon.

Vi finna honom sedan i en av missionens skolor i en grannstad. Senare i en av missionens större skolor. Han är emellertid ej då densamme. Det har börjat gå utför, och han flyttar snart till regeringens skola.

Vid den tiden fick gamle farfar i frid och stor glädje gå hem till Gud, sörjd och saknad av oss alla. Vid ett något senare tillfälle syntes det som om Herren fått tala till Johannes. Han bad att bli inskriven och mottagen såsom sökare. Kraft och kanske uppriktighet saknades dock, så vi fingo förgäves vänta på tecken till nytt uppspirande liv.

Efter några år blev han gift med en trevlig fast ej kristen flicka, från ett förmöget hem. Svärfadern erbjöd sig bekosta hans studier, om han ville fortsätta studera, men det ville han ej. Det gick i stället allt mer och mer utför med Johannes tills han en dag tog 60 mex. dollars från sin svager, vår församlingsälste Loh Teh-tao. Sedan blev Johannes soldat. I nuvarande kriget uppe i norr var han med. Han hade dock ej mod att skjuta ned fienderna, utan slapp bära vapen och fick tjäna på annat sätt.

En dag för några veckor sedan kom han till sitt föräldrahem i Non-uei, där hans hustru bor. Hans far var ej hemma. Johannes ville ha pengar och kläder, och hans mor, som hade hjärta för sin son, och som tror på Herren och tillhör församlingen, utrustade honom i stor hast så att han hann lämna hemmet innan fadern hann hem. Men se, vem möter han i en närgränsande by om ej far. Han tvingas vända åter till hemmet. Där blir det uppträde. Fadern bannar modern emedan hon hjälpt sonen med pengar m. m. då han ej vill stanna hemma och arbeta i lantbruket, ja, det vankas stryk för både hustru och son.

Dagen är slut. Solen har gått ned. Det är mörkt. Det är natt.

Johannes hade med sig opium för att sälja det, men i stället tog han det nu själv. Först sedan sade han till sin unga hustru: »Jag har tagit in gift.» Hon försökte att rädda hans liv, men misslyckades. Mor måste väckas, far likaså, men ingen kunde hjälpa. Det var för sent. Den förr så förhoppningsfulle unge mannen, 22-åringen, ende sonen, enda barnet, farfaderns stolthet och glädjebarn, föräldrarnes väntade hjälp och ålderdomsstöd, är ej mera. Han nedmyllas i jordens sköte, men utan såväl kristliga som hedniska ceremonier. Allt är förlorat. Sorgen är stor. Djävulen har vunnit sitt spel.

Huru gärna skulle jag ej vilja, att mitt första minne av Johannes, såsom den rene, oskyldige, kärleksfulle, bedjande gossen, vore mitt enda minne av honom. Men nu är han för andra unga ett varnande exempel, ett avskräckande exempel på huru det kan gå dem som lämnar Gud och börja tjäna själafienden.

Oscar Carlén.

Klockklang och gevärssalvor.

Bang, bang ljöd det över staden. Det var klockan i tempeltornet utanför staden, som slog sina timslag. I hemmen blevo alla stilla och räknade sakta slagen. I

de få hem, som hava klockor, stå dessa nästan alltid. När klockan i tornet slagit 9 slag, blev det bråttom i många hem. Frukostbordet dukades av, söndagskläderna sattes på, och snart såg man män och kvinnor, gamla och unga, en eller flera tillsammans, gå ut genom norra porten till missionsstationen, som ligger strax utanför något högre upp.

På kapellgården blev det livligt. Överallt syntes söndagsklädda människor, som utbytte glada fridshälsningar. Länge hade missionsstationen stått tom; nu hade man åter ett par missionärer hos sig för en tid och var tillfreds.

Kyrkklockan ringer samman. Kvinnosidan blir fullsatt. Många måste sitta utanför. Så blir det sång, bön och Guds ords läsning. Evangelisten talar över orden: »Följ mig». Den som varit med på »den ringa begynnelsens dag» vill gärna böja sitt huvud och tacka Gud för varje själ, som begynt vandringen mot Guds Jerusalem.

En kurs i fonetisk skrift pågick. Till den hade 24 deltagare kommit, mest unga flickor och fruar, släktingar till troende. De flesta av dem hade icke givit Gud sitt hjärta. Stort var det ju, om alla dessa icke läskunniga kunde lära sig läsa sin bibel på sex veckors tid. Men ännu viktigare var det, att ordet blev levande för dem. Därför hade de troende på stationen 3 gånger i veckan en särskild bönestund. Böneämnet, som då frambars, var att Gud i nåd måtte omskapa hjärtana och tända nytt liv hos kursdeltagarna. Varma bönerop uppsändes för dessa käras frälsning. Och vår himmelske Fader böjde sitt öra till de sinas rop och gjorde stora ting.

Det var en onsdag. Klockan i tornet hade just slagit 5. Vad är det, som höres? Gevärssalvor! Vi stå hastigt upp för att se till de unga. Det var åter krig. Samma trupper, som i höstas skadade många unga kvinnor och plundrade missionsstationer, lågo dels inom stadens murar och dels utanför. Andra trupper hade kommit för att slå dem.

Många varma böner stego nu upp till »nådens tron», att Gud måtte bevara de unga, som voro på missionsstationen. Och så kom den osynliga änglavakten omkring oss, som så många gånger förut. Trofast är vår Fader.

Vår stora kapellgård var mycket utsatt för kulregnet. Och där var kvinnornas skolsal och sovrum. Vad skulle vi göra för att läsningen trots kriget skulle kunna fortgå? Vi hade nyligen fått köpa en angränsande gård, som just blivit utrymd. Vår duktiga fru Chi gick själv i spetsen för eleverna med skurvatten och borste. Där blev rengjort från golv till tak. Där fingo vi nu skolsal och sovrum, och de unga behövde ej längre gå över den öppna gården. Den nya gården låg skyddad. Vår snälle diakon Chi flyttade med en annan troende mans hjälp en port, och så kom allt snart inom missionsområdet.

Vi ville gärna inviga huset till Herrens tjänst och hade ett möte i lilla salen. Vi ville också gärna bjuda på något vid detta tillfälle. Men varifrån skulle vi få det, när stadsportarna voro stängda? Te kunde vi ju åstadkomma. Men kakor? Vi räknade våra småbröd. Nej, de räckte inte. Åh, vi ha ju fröken D. M:s julkarameller! Ja, dem taga vi. (Jullådorna kommo så sent sista gången).

Snart voro alla eleverna, husfolket och vi samlade i den nya lokalen. Julkaramellerna lyste på bordet. Vi sjöngo och glömde nästan kriget utanför utom i bönen. Läraren Chi och diakonen Chi talade så gott. Fröken E. Berg talade om Daggryningens uppkomst och arbete i Sverige. Alla voro så intresserade, reste sig upp och bådo om särskild hälsning till Daggryningens ledare med tack också till fröken D. M. — Vi prisade Gud, som hade givit detta hus i rätt tid. Två gånger kommo soldater till stationen, men de voro hövliga och gingo utan att beträda kvinnornas gård.

Guds Ande utförde sitt verk bland eleverna. Den ena efter den andra kom stilla och tog våra händer och sade: »Också jag vill tjäna och älska Jesus, bed för mig.» Ja, innan de reste, hade var och en av dem fått se Guds kärlek i Jesus till syndare och beslutit sig att tjäna Gud. Må Han, som begynt det goda verket, fullborda sitt verk och styrka dem i deras beslut.

Flera bland dem hade motvilligt kommit till kursen och ville hem strax de kommit. Men vid avskedet ville de knappt skiljas från varandra och oss. Då var det gråt under det de tryckte sig intill oss. Diakon Chi sade: »Något sådant kärlekens band, som binder troende tillsammans, känna hedningarna icke till.»

Försedda med bibel och sångbok, som de nu kunde läsa och älskade, reste de. Det kändes tryggt att sända dem med livets ord och i Jesu dyra namn. De flesta fingo rida en stor omväg för att icke möta fiendehopar. Skjutningen hade upphört, då de reste, men ingen vågade sig ännu ut på vägarna utom våra vänner. De kommo dock lyckligt hem till sina hemorter. Gud skyddade och bevarade dem alla.

Dagny Bergling.

Litteratur.

Bön är arbete. Av G. H. Lang. Bemyndigad övers. av G. F., 63 sid., Helgelseförbundets Förlag, Götabro, Kumla. Pris 40 öre.

Denna lilla skrift, som är uppdelad i två huvudavdelningar: Bönens verkningskrets och Bön under olika förhållanden i livet, innehåller mycket som manar till bön och uppmuntrar dem, som bedja. Verklig bön behöves kanske i vår tid mera än någonsin förut. Må då även denna skrift vinna spridning och genom Guds nåd få bidraga till att fostra bedjande arbetare i Herrens vingård. *M. L.*

Kristi dyra blod och Huru djupt får korset verka. Av mrs Penn-Lewis. 15 sid. vardera. Rekv. från Korsets Budskaps Exp., Box 3, Töreboda. Pris vardera 15 öre.

Dessa två små men innehållsrika evangeliska skrifter rekommenderas på det varmaste. *M. L.*

Livets vatten. Av Sundar Singh. 70 sid. Svenska Alliansmissionens Förlag, Jönköping. Pris kr. 1: 25.

Innehåller sju betraktelser av Sundar Singh, skrivna på hans välkända, medryckande sätt och fulla av gripande bilder. *M. L.*

Vittnet. Av Hilja Haahti. 234 sid. Svenska Alliansmissionens Förlag, Jönköping. Pris häft kr. 3: 50, inb. 4: 50.

Huvudpersonen i denna bok är en finsk präst, som under striderna mellan »vita» och »röda» söker vittna om sin Herre och som slutligen blir ett blodsvittne, en martyr. Boken ger också målande skildringar av förhållanden, som råda under krigets orostider och borde kunna mana till tacksamhet för att vi i vårt land under så lång tid sluppit lyssna till krigets askor. Den borde ock kunna hjälpa oss känna medlidande med dem, som ej varit eller äro så lyckligt lottade som vi. *M. L.*

På konungens bud. Illustrerad missionskalender. 128 sid. Svenska Alliansmissionens Förlag, Jönköping. Pris kr. 1: 75.

Soluppgången. Julkalender 1926. 174 sidor. Svenska Alliansmissionens Förlag, Jönköping. Pris kr. 2: 50.

Kristi Härlighet, föredrag vid Södertäljekonferensen 1926 av Prins Bernadotte, Jakob Kroeker och Wilh. Arbin. 104 sid. Kvinnliga Missionsarbetares Förlag, Stockholm. Pris kr. 1: 50.

När och fjärran 1926. Jultidning utgiven av Kvinnliga Missionsarbetares Förlag, Stockholm. Pris 1 kr.

Synnerligen rikt illustrerad och med mycket gott innehåll. *M. L.*

Under Julbelgen. Jultidning utgiven av Svenska Alliansmissionens Förlag, Jönköping. Pris kr. 1: 10.

Denna jultidning är rikt och vackert illustrerad och har ett värdefullt och intressant innehåll. *L. B.*

Julfrid och Under Juldagar ha utkommit å Halls Förlag, Jönköping. Pris kr. 1: 10.

Under trenne decennier har den förstnämnda bragt sitt budskap om julfrid och stor glädje till hyddorna och tjällen i detta land. Och även denna årgång bringar samma oförgängliga hälsning. Framstående förf. och varmhjärtade kristna ha tolkat den och lagt sin personlighets rikedom till.

Pastor Fibiger, överste Melander, d:r Palmær, frih. Lybecker, apot. Nilenius m. fl. räknas bland årets förf. — Vackra vignetter och illustrationer ge en fläkt av julens stämning, och några längtansburna dikter låta barndomens jular åter framträda för vår inre syn.

Under Juldagar är yngre och passar bäst för ungdomen. Ty det är arbetsmod, kärlek och hänförelse, som tränger igenom berättelser och illustrationer där. Somt är också gripande tungt, men allt är intressant. Goda pennor ha medverkat.

REDOVISNING

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under nov. 1926.

Allmänna missionsmedel.

1550. E. L., Skellefteå, till Estrid Sjöströms underh., gm S. N. 5: —
1551. A. B, d:o, »veckoslantar», till d:o 5:
1552. S. N., Skellefteå, »i st. f. blommor till fru Carin Öhlunds bår» 10: —
1553. Fjällgårds bönekrets sparbössa 60: —
1554. S. & V. L., Sthlm, i st. f. blommor vid fröken Hanna Falks bår 15: —
1555. J. B., d:o, »1/11 1926» 100: —
1556. A. G., Duvbo 30: —
1557. F. H., Duvbo, »tionde» 12: —
1558. Missionsmedel fr. M. 16: —
1559. »Annie» 10: —
1560. M. och J. S, Säter 15: —
1562. »Ur Guds rika förråd» 10: —
1563. E. A, Norrköping 35: —
1564. N. A. P., Värnamo 50: —
1565. Onämnd, gm C. G. J., Ödeshög 20: —
1566. St. Åby Östra syförening 191: 43
1567. E. J., Boden, till J. Aspbergs underh. 100: —
1568. Gåva från Vänersborg, gm E. G. 15: —
1569. K E, G:a Uppsala 20: —
1570. Ulriksdals mfg 60: —
1572. »Kinavän» 400: —
1574. Koll. på K. F. U. M., Karlstad, vid D. Landins besök 19: 43
1575. D:o, d:o, Kristianhamn, vid d:o 18: —
1576. Del av koll i Växjö vid d:o 25: —
1577. D:o i Malmö vid d:o 46: 50
1578. Koll. på K. F. U. M., Lund, vid d:o 10: —
1579. D:o på d:o, Malmö, vid d:o 15: —
1580. O. Å., Spjutsbygd 50: —
1583. Ps. 103: 1—3 15: —
1584. E. D., Gbg 100: —
1585. »Gunnar» 20: —
1586. A A., Chicago 12: 09
1587. »X» 20: —
1588. E och J. R, »i st. för blommor på Hanna Falks grav» 10: —
1589. Syfören., Sibyllegat. 52, vid fru K. Landins besök 10: —
1590. »Onämnd vid mötet på Stiftelsens missionshem 8/11» 5: —
1591. A. C., en blomma på Agnes Forssbergs bår 5: —
1592. »Ett tack till Gud» 20: —
1593. Offerkuvert fr. Köping, gm A. H. 10: —
1598. I. F., Alingsås 25: —
1599. E Norrköping 200: —
1600. Kinne Kleva syförening 150: —
1601. Onämnd, gm A. G., Bureå 15: —
1604. H E., Vanga 7: 60
1605. K P., Askekärr, ur missionssparbössan, »söndagsägg» 30: —
1606. Koll. i Mölnbo 12: 75
1607. G. S., Älgarås, resebidrag 10: —
1608. Ur sparb och koll. i Skövde 154: —
1609. L A., Tibro, till O. Carléns underh. 25: —
1610. Koll. i Herrljunga 23: —
1611. Hudene mfg, resebidrag 7: —
1612. J. A., Herr junga 15: —
1613. Koll. vid Kinamöte i Gbg 20: —
1614. Ur syföreningens sparbössa, Brobacka 30: —
1615. C. J. K, Anten, resebidrag 5: —
1616. Mfg, Rörö, resebidrag 10: —
1617. H. H., Rörö 20: —
1618. Mfg i Björkö, koll. 51: 10
1622. »E. S H.» 100: —
1623. Naglarps mfg 65: —
1624. G K, Björköby 15: —
1625. G. S, Lidköping 11: 62
1626. E. O., Husqvarna, gm N. O. 5: —
1627. D. B, d:o, gm d:o 6: 25
1628. N. O., d:o, gm d:o 18: 16
1629. A. A., Slättevalla, gm C. W. C., Leksberg 50: —
1630. Bergsbyns Kinakrets, till E. Sjöströms underh. 70: 65
1633. I. A, Norrköping 100: —
1634. H J., Mamre 15: —
1637. Syfören. »Ljusglimten», Duvbo, till Maria Petterssons underh. 85: —
1638. Ps 103: 11 till R. Andersons underh. 200: —
1640. Onämnd 15: —
1641. A W., Sthlm 25: —
1642. K. F. U. M:s uppsvenska distrikt, för Morris Berglings underh. 300: —
1643. Adelöfs syföreningg 100: —
1644. Steusö Arbetsförening och Kristdala mfg 568: 25
1645. E B., Sthlm 10: —
1646. »Gen. Ovikens kristl. ungdomsför. från en nådessyster» 50: —
1647 E N, Sthlm 45: —
1648. »En blomma på tant Hanna Falks grav, från Maria, Hanna och Elsa» 30: —
1649. L. S, Sthlm, i st. för blommor på fröken Hanna Falks bår 10: —
1650. J L., Gbg, till d:o 10: —
1651. E. F., Nässjö, till d:o 5: —
1652. Fam. G—n, Örebro, till d:o 16: —
1653. M S, Stjärnhov, till d:o 10: —
1654. J. G—n, Kumla, till d:o 5: —
1655. Ett kärlekens tack fr. F., till d:o 11: —
1658. »Kinavän» 500: —
1659. »Onämnd», gm A. Å., Hälsingborg 25: —
1660 S, Tomteboda, sparb.-medel 17: —
1661. N N., S. N och A. B., »i st. för blommor till tant Lundells bår», gm A. B, Skellefteå 30: —
1662. R. L., d:o, gm d:o 4: —
1663. N. S., till E. Sjöströms underh., gm d:o 10: —
1664. »Box 45, Undersåker» 6: —
1665. Skäldervikens syförening 50: —
1666. Tostarps syförening 60: —
1669. »Herrens tionde» 7: 50
1670. »Herrens tionde», gm D. L. 37: 35
1673. »Onämnd» 10: —
1674. Falköpings kyrkl. syförening 100: —

1675. Tofteryds mfg 200: —
1676. »Till Mors minne», från syskonen C., Vetlanda 100: —
1677. G J., Jkpg 51: 47
1678. Föreningen K. K., Vänersborg 200: —
1679. M S., Örebro, gm S J. 10: —
1680. Insaml vid möte i Örebro, gm d:o 251: 11
1681. S J., Örebro 200: —
1684. Tackoffer d. 21 nov. 100: —
1685. Syföreningarnas för S. M. K. försäljn. i Sthlm 23/11 3,945: —
1687. Sparb.-medel 23: 72
1688. Ekenässjöns missionsförsamling 25: —
1689. »Onämnd» 4: —
1690. H R., Sth'm 25: —
1691. Koll. vid ungd.-kretsens bönemöte 15/11, gm A K., Grebo 26: 20
1692. D. U. F. i Önnestad 50: —
1693. Sv. Lärares mfg, till D. Landins underh. 300: —
1696. J. A. V. P., Mönsterås, bidrag till V Westers resa, Kikung-Yüncheng 25: —
1697. Sparb.-medel från Ekenäs syförening 47: 38
1698. Koll. på Fjellstedtska skolan, Uppsala, 25/11 18: 30
1699. S J., Örebro, resebidrag 30: —
1700. Koll. vid symöte på Egelsta 16/11 40: 05
1701. »Av en gammal missionsvän», gm H. B., Hova 5: —
1703. »Sparb.-medel och gåva i Jesu namn» 20: —
1706. E. F., Kimstad, »med varmt tack för de välsignelserika dagarna på Steninge» 50: —

Kr. 10,959: 91

S. M. K:s Pensionsfond.

1639. 2 Mos. 35: 5 50: —
1682. S. J., Örebro 100: —
1702. »Till Pensionsfonden» 4: —

Kr. 154: -

Särskilda ändamål.

1545. »Onämnda, till Hugo Linder, att anv. eft. gottf.» 110: —
1546. Onämnd, till Gerda Carlén, att anv. enl. överensk. 65: —
1547. Den äldre syföreningen i N. Skärstad, till evang. »Gyllenstjärnas» underh. 150: —
1548. D:o till en skolgosses underh. 50: —
1549. I. B Sthlm, till Ester Bergs verksamhet 20: —
1561. M. och J. S., Säter, till M. Ringberg, att anv. eft. gottf. 15: —
1571. M M., Linnaby, till Ingeborg Ackzel's verks bland barn och kvinnor 30: —
1573. Malmköpings kyrkl. syföreningen, till I. Ackzell, att anv. eft gottf. 50: —
1581. Daggryningen i K. M. A. för flickskolorna i Honanfu 250: —, Hoyang 250: —, Ishih 250: —, Mienchih 250: —, Pucheng 250: —, Hancheng 250: —, Puchowfu 250: —, jämte dyrt.-t. 100 kr. för var skola 700: — 2,450: —
1582. D:o för lärarekrafter i flicksk., Honanfu 200: —, Hoyang 100: —, Ishih 100: —, Mienchih 100: —, Pucheng 100: —, Hancheng 100: —, Puchowfu 75: — 775: —
1594. »A. H., d. 23 sept., sv. ps. 461», till kapell i Pucheng 100: —
1595. K. S., Huskvarna, för evang. underh. i Hoyang 200: —
1596. D:o till Aug. Berg för »kaminbränsle» 30: —
1597. D:o till d:o att anv. eft. gottf. 20: —
1602. R. J., Sthlm, till Nils och Olga Svensson för arbetet i Tungkwan 25: —
1603. Syföreningen N:o 1, Sthlm, för bibelkvinnors underh. i Honanfu 64: 60
1619. S. J., Skövde, till O. Carlén, att anv. eft. gottf. 50: —
1620. Ur sparb och koll. i Skövde, till d:o 120: —
1621. S S., Sthlm, för lärare i Mienchih 137: 50
1631. Söndagsskolb. i N. Skärstad, till Axel Hahne för Hung ngens utb., gm O. A., Siringe 53: —
1632. I. A., Norrköping, till M. Pettersson, att anv. eft. gottf. 15: —
1635. Rom. 8: 33–39, till missionsarb. i Tungkwan 30: —
1636. Syfören. »Ljusglimten», Duvbo, till Barnh. i Sinan 1,000: —
1656. Tillägg till syfören. N:o 1 sparbössa för underh. av bibelkv. i Honanfu 20: —
1657. Syföreningen på Sättra sparbössa till Barnh. i Sinan 61: 88
1667. Betaniaförsaml:s Ungd.-fören., Hakarp, till H. Linder, att anv. eft. gottf. 25: —
1668. Vesta & Hjortsberga syfören., till M. Nylin, till d:o 50: —
1671. Till M. Ringberg, att anv. enl. överensk., gm D. L. 336: 15
1672. B. och G. J., Mariestad, »födelsedagsblommor», till Carléns att anv. eft. gottf. 103: —
1683. S J., Örebro, till M. Ringberg, att anv. eft. gottf. 100: —
1686. Tackoffer d. 21 nov. till kvinnoverksamheten 100: —
1694. H J., Katrineholm, till Rob. Bergling, att anv. eft. gottf., gm E B—g 20: —
1695. Visby Femöresförening, till Hugo Linder, hjälp i evangelisationsarb. 20: 75
1704 »Blommor fr. E. I., Mariestad», till Carléns att anv. enl. överensk. 20: —
1705. A. G., Malmö, till underh. för evan. Wei Dien-cheng och Siao Hsi-kao 250: —

Kr. 6,666: 88

Allmänna missionsmedel	**10,959: 91**
S. M. K:s Pensionsfond	**154: —**
Särskilda ändamål.	**6,666: 88**
Summa under nov. månad 1926 Kr.	**17,780: 79**

Med varmt tack till varje givare!

»Alla Herrens vägar äro nåd och trofasthet.»
Ps. 25: 10.

TACKSÄGELSE- och BÖNEÄMNEN

Allmän bön för Missionen, sid. 250.
Förhållandena i Kina, sid. 253.
Missionärsfamiljen Landin, sid. 253.
Försäljningen, sid. 253.
Hans Stjärna i Östern och Sinims Land, sid. 253.
Svenska Skolan i Kina, sid. 255.
Guds underbara frälsning, sid. 257.
Oron i Kina, sid. 259.
Missionsmedlen, sid. 262.

Hans Stjärna i Östern

23:dje årgången.

Innehåller:

Flykten till Egypten. Ill.

Evangelium.
Av K. N—s.

Så älskade Gud.
Av teol. d:r F. Öberg.

Guds ord förbliver evinnerligen.
Av missionär Aug. Berg.

Kinas sorg.
Av missionär C. F. Blom.

Guds vägar
Av missionsdirektor E. Folke.

Några drag ur bibelkvinnan Koh I-hsiens liv.
Av fröken Anna Eriksson.

Ståndaktighet och seger.
Av fru Dagny Bergling.

Besökelsetider.
Av fru Gerda Carléu.

Mitt senaste besök i Hsiahsien.
Av fru Sekine Sandberg.

Ko Jong-uang, rövare — evangelist.
Av fru Hildur Andersson.

Hemförlovade missionärer.
Guds underbara gärningar.
Av fröken Lisa Blom.

Sändebud till Sinims Land.

Kalendern, som är rikt illustrerad, innehåller även författarnas fotografier jämte upplysningar om S. M. K. samt karta över missionsfältet i Kina och kan rekvireras från Sv. Missionens i Kina förlag.

Pris häft. 1: 75. 5 ex. 25 % rabatt. Ej fraktfritt.

Framtidsutsikter

Studier i Uppenbarelseboken

av

Nath. Högman

har utkommit i *en 4:de upplaga.*

Innehåller förutom bibelstudierna författarens fotografi, en kort levnadsteckning samt förord av rektor Joh. Rinman, missionsdirektor E. Folke och författaren.

Pris per ex. kr. 1: 50. 25 % rabatt, då minst 5 ex. köpas från

Sv. Missionens i Kina Förlag,
Drottninggatan 55, Stockholm C.

Missionstidningen

SINIMS LAND,

utkommer 1926 i sin 31:ta årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina, ansvarig utgivare: *Erik Folke.* Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, samt missionsnotiser från när och fjärran.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal, kr. 0: 90, 1 månad kr. 0: 65.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 5-tal ex. men då intet friexemplar.

När mindre än 5 ex. tagas bör prenumeration ske på posten.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

FÖRSÄLJNING.

»Daggryningen» på Kungsholmen anordnar försäljning för missionen i Kina onsdagen den 8 december kl. 10 f. m.—9 e. m. i kyrksalen vid S:t Görans kapell.

Kl. 4 e. m. berättar fröken *Enna Eriksson.*

Uppmuntra barnens missionsarbete!

Rut Clæsson. *D. Matton.*

Prenumerationsanmälan.

Missionstidningen

SINIMS LAND

anmäler härmed sin 32:a årgång.

Sinims Land, organ för Svenska Missionen i Kina, har under år 1926 gjort en stor förlust, i det att dess redaktör, missionssekreterare Högman, av Herren lösts från tjänsten härnere. Tidningen utkommer dock alltjämt enligt samma plan som under föregående år. Ansvarig utgivare är missionsdirektor Erik Folke, varjämte t. f. missionssekreteraren Martin Lindén medverkar vid tidningens redigering.

Sinims Land utkommer under årets lopp med 20 nummer samt innehaller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev från Kina, meddelanden från hemarbetet samt missionsnotiser från när och fjärran. Från olika håll har red. haft glädjen mottaga vittnesbörd om att vår tidning fått vara till uppmuntran och välsignelse. Vi bedja att härmed få uttala ett varmt tack härför saväl som för allt det kärleksfulla intresse för Sinims Land, vilken på olika sätt tagit sig uttryck. Särskilt beder red. att till prenumerantsamlarna få uttala ett vördsamt och hjärtligt tack för deras uthålliga och osjälviska arbete för tidningens spridning.

Då nu årsskiftet närmar sig, ville red. dessutom till envar av tidningens vänner rikta en innerlig vädjan om hjälp med anskaffandet av nya prenumeranter. Tidningen behöver så väl det ökade ekonomiska stöd, som varje ny prenumerant tillför den. Men dessutom kan och bör ännu högre synpunkt anläggas på arbetet med att samla prenumeranter. Denna kan uttryckas så: ju fler nya prenumeranter, desto fler vänner till missionen och förebedjare för densamma. Och ju fler förebedjare desto större segrar i hela det arbete, för vilket Sinims Land vill vara ett organ. Må då tidningens vänner själva med ny frimodighet gripa sig an med arbetet för att samla prenumeranter och må de bedja Herren mana fram och giva Sinims Land många nya verksamma vänner.

Slutligen bedja vi också få anbefalla Sinims Lands redaktion åt vännernas hågkomst i förbön. Red. känner djupt behovet av Guds nådefulla bistånd och välsignelse, och denna gives det veta vi, såsom svar på bön.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25 1 kvartal kr. 0: 90, 1 månad kr. 0: 65. Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla mot insändande till exp. av postens kvittenser kr. 2: 25 för varje 5-tal ex., men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhalles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. Norr 224 73.**

INNEHÅLL:

Adventpsalm. — Upprop till allmän bön för missionen. — Hur man begraver en guvernör i Kina. — Från Red. och Exp. — Från missionärerna. — Litteratur. — Redovisning. — Meddelanden. — Prenumerationsanmälan.

Stockholm. Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1926.

N:r 20. ÅRG. 31. 20 DECEMBER 1926. PREN.-PRIS 2: 25.

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

»Guds väsens avbild och likväl en mänskoson, på det var själ må glad till honom ända. Han kommer, följd av frid och hopp, de villade att söka opp och hjälpa de elända.»

Sv. Ps. 55: 2.

STOR GLÄDJE.

Se, jag bådar eder stor glädje, som skall vederfaras allt folket.

Ängelns budskap om stor glädje var för allt folket.

Budskapet gäller sålunda dig, du ensamma själ. Du skall möta en vän, som finner vägen till ditt hjärtas innersta. Han skall värma dig med sin kärleks solsken, värma dig, så att du vaknar till nytt liv. Du skall då ej känna dig ensam längre, ensam utan förståelse, utan hjälp, utan hopp. Du har fått en vän, som ej kommer och går, utan som förbliver. Han talar till dig om sin glädje. »Att min glädje må förbliva i eder och att eder glädje må vara fullkomnad», så talar han. Så rikt gör han ditt liv. En vän, som öppnar hela sitt hjärta och låter sin kärlek flöda till dig. »Vänner har jag kallat eder, ty vad jag hört av min Fader, har jag kungjort för eder.» Du ensamma själ får leva i den stora glädjen att ha funnit Vännen framför andra vänner, som förbliver hos dig evinnerligen.

För allt folket. Du får taga det ordet till dig, du som känner dig krossad under tyngden av sorg, sorg över dig själv, sorg över din synd, sorg över din svaghet och brist, du som aldrig når fram till att kunna det du innerst vill, sorg över förlusten av kära, sorg över andras själar, som ligga som börda på hjärtat. Han tager del i din sorg, ja, han tar den bort, tar den helt bort ifrån dig. Han är en vän, som bär hela din börda. Du behöver ej fråga: Hur skall det ske? Släpp till allt och han tar emot allt. »Dag från dag bär han våra bördor.» En underbar glädje att med ens bli kvitt allt, som tynger. Det är stor glädje.

Allt folket. Det gäller således dig, du fattige. Du som känner dig så ringa, att du vill gömma dig i stoftet, så ringa, att du ej vågar lyfta upp ditt huvud. Han stannar vid din dörr. Hans avsikt och längtan är att dröja kvar hos dig. Du finner, att han ej försmår något av det du har att bjuda honom. Han aktar det allt mycket högt. Du finner att det finnes en för vilken till och med du har värde, trots din ringhet och fattigdom. Och du får göra en ny livserfarenhet. Den stora glädjen strömmar till och fyller ditt hjärta.

För allt folket. Det gäller då även dig, du jäktade själ. Du har ej haft tid att glädjas. Plikterna, uppgifterna, allt har drivit dig framåt, och du känner dig så trött, så trött. Han kommer, lägger sin hand på ditt klappande hjärta, han låter den vila på din feberheta panna. Han rör vid dina känsliga nerver. Han passar för dig. »Kommen till mig, I alle, som arbeten och ären betungade och jag skall giva eder ro till edra själar.» Ro för oro. Vila för jäkt. Det blir stor glädje, där en själ får sluta sig i hans famn.

Allt folket. Det gäller dig, som tynges av sjukdom, smärta och nöd. Han kommer till dig i din plåga, men ej tomhänt. Han har balsam ifrån Gilead med. Se upp i hans ansikte. Det ger dig tillförsikt och mod. Vidrör hans klädafåll, därifrån utgår kraft. Livet vänder åter. Han är den store

JULTANKAR 1926.

Var hälsad sköna juletid!
Kom i mitt hem att gästa!
Där du får rum, du skänker frid,
Bland julegåvor bästa.

Jag öppna vill för dig min dörr,
Om än mitt tjäll är ringa.
Du kommer nu som också förr
Att glädjebudskap bringa.

Ej jordisk glans och flärd medmer
Min själ kan rätt förnöja,
Men när jag upp mot himlen ser,
Där vill min tanke dröja.

Där ser i helig julenatt
Min själ en syn, vars like
Här icke fanns: min vän, min skatt,
Ett evigt himmelrike.

Därovanfrån jag också hör
En sång så skön i natten,
En sång av mäktig änglakör,
Likt dån av stora vatten.

Så hör, så hör — de sjunga om
Den största julegåvan,
Som denna natt från himlen kom.
O, vilken fröjd därovan!

Ack, skulle jag ej också då
Här stämma in med gamman?
Det gäller mig, ja, dig också.
Vad mer: oss allesamman.

Vår Frälsare, vår Konung god,
Vi Dig vårt lov hembära!
Du köpt oss dyrt med heligt blod.
Dig vare pris och ära!

1 Tim. 1: 15. E. H—r.

---

läkaren, som såsom ingen annan sprider livets glädje i nödens boningar.

Allt folket. Det gäller dig, som håller på att tjusas av världens bländverk. Det tomma, innehållslösa, kalla, som gav sig ut för att vara glädje, men som blott var sken, bedrägeri. Jesus, Frälsaren, ger glädje, som är full av frid, och glädje med frid är stor glädje. Den själ, som erfarit den glädjen, vill ej byta ut den mot något annat i världen.

Och du som redan funnit vägen till den stora glädjekällan. Till dig kommer Frälsaren på nytt. Han ger dig nåd att törsta efter mera av hans livgivande vatten. Och den, som törstar, honom ger han att få ösa med fröjd ur frälsningens brunnar. På den vägen skall du leva i erfarenhet av tilltagande glädje. Rasta vid Elim under ökenvandringen. Där har Herren berett stor glädje åt sin pilgrimsskara.

Allt folket. Jesu längtan att få giva av sin stora glädje åt människorna sträcker sig till alla folk, till jordens yttersta ändar. Ingen ras, ingen hedning, han må vara aldrig så förmörkad, försmås av honom. De svarta trälbundna under Hams förbannelse, de gula suckande under livets tunga bördor, Indiens söner i deras fruktlösa sökande, muhammedanerna, tyngda av fatalismens tryckande ok, den hedniska kvinnan i hennes förnedring, för alla ömmar han, alla ha rum i hans hjärta. Överallt dit änglabudskapet om den stora glädjen når, blir livet förvandlat.

»Ifrån jordens ändar hör man lovsånger: En härlig lott får den rättfärdige.» Jes. 24: 16. E. Folke.

"Den läran har gjort mig så glad".

Av *Hudson Taylor.*

För några år sedan behagade Gud att i det inre av Kina frälsa en agnostiker — så kallas på det vetenskapliga språket en man, som håller före, att människan ej kan veta något om Gud eller det övernaturliga — och Gud vare lov att han frälsat flera sådana — han kan ibland använda till och med uttrycket i våra ansikten för att utan ord övertyga dem. Det finns ingen bevisföring, vilken så övertygar som ett förändrat liv, och jag tror, att vi alla önska att få våra hjärtan och liv så förändrade, att de må tala för Herren.

Då denne man uppmanades att bedja, föraktade han den tanken, emedan den syntes honom oförnuftig. Han var en skicklig man, som talade med talang. »Om det finns en Gud», sade han, »är han alltför stor för att akta på mina böner, och förresten förstår han sitt verk bäst själv».

Man svarade honom, att om han ginge hem och bad Gud att genom sin Ande öppna hans ögon, skulle han finna Nya Testamentet vara en ny bok. Han avböjde detta, men missionären sade till honom: »Ni vill icke bedja för Eder själv, men Ni kan icke hindra mig att bedja för Eder. Jag skall bedja för Eder, att Gud må öppna Edra ögon och Ni skall få se, om icke den boken ändå skall för Eder bliva en ny bok.» Han gick hem och kände sig mycket underlig till mods. »Här», sade han för sig själv, »kommer nu denna utländska djävul som jag aldrig sett förr, och tror, att hans böner skola göra en bok, som jag icke bryr mig om, intressant för mig.»

Bildad kines vid sitt skrivbord.

Han åt sin kvällsvard, men kunde icke låta bli att tänka på denna besynnerliga idé. Missionärerna bådo under tiden Gud att förändra hjärtat hos denne man, vilken hade stort inflytande i trakten. Efter kvällsvarden gick han till sitt bibliotek och

tog fram Nya Testamentet, lade det åter ifrån sig, men tog så upp det igen, ty han kunde ej motstå begäret att läsa däri; och sedan han börjat, fortsatte han därmed till efter midnatt.

Missionären måste lämna orten, men Guds Ande lämnade ej denna man. Hans intresse var nu fängslat av ordet. Han läste boken. Gud gav honom ljus och han blev så uppfylld av välsignelse och kraft, att han började predika på gatorna, vilket var något mycket märkvärdigt för en kinesisk herreman i hans ställning. Kom så borgmästaren för att göra honom allvarsamma föreställningar. »Att Ni, en herreman», sade han, »och därtill en litterärt bildad man kan taga Eder för att hålla tal för pöbeln och predika denna utländska lära! Att Ni inte skäms!» Mannen svarade: »Jag predikar just därför att jag inte kan tiga. Den läran har gjort mig så glad.»

Han fortsatte att med kraft predika evangelium för borgmästaren, ävensom för ledaren för stadens skolor, som ock kom till hans bostad för att tala reson med honom. Ingenting hjälpte dock, han lät sig ej av något avskräckas att förkunna det glada budskapet om Jesus.

En dag var han ute och predikade på stadens gator, då en mycket dålig och illa känd man råkade passera. Fängslad av orden »full frälsning» ställde han sig bakom talaren och lyssnade vidare: »Det lönar sig icke att uppmana spelaren att icke spela — han kan icke hjälpa det — lusten att spela är hans herre; det lönar sig icke att uppmana opiumrökaren att icke röka — han kan icke hjälpa det. Men jag vill säga Eder, att Jesus Kristus kan rädda varje syndare från vilken synd eller frestelse som helst. Han kan borttaga pipans och spelbordets makt, lustans makt och *varje* synd, vilken det vara må.» Vilket underligt tal! Den illa kände mannen började att darra och tänkte: »Jag undrar om denne Frälsare kan rädda en sådan som mig?» Han kände sig alltför usel för att kunna upprättas, men då han hörde mer och mer om samme Frälsare, suckade han: »O, att han ville förbarma sig över mig!» Slutligen gick han fram, såg talaren rätt i ansiktet och sade: »Ni känner mig och mitt liv; kan Eder Frälsare rädda *mig?*» — »Ja, han kan», var svaret. »När och hur?» — »Nu och för alltid.» Predikanten förde nu mannen avsides, bad med honom och förklarade ytterligare evangelium för honom.

Denne man gick direkt tillbaka till sitt hem, som var ett verkligt spelhelvete, utdrev därifrån en hel skara fallna män och kvinnor och förklarade: »Detta hus skall stängas, varje rum härinne grundligt rengöras och när det öppnas ånyo, skall det vara för evangelii predikanter. Han kunde hava förtjänt 50 dollars i veckan genom spelvinst, men från denna stund avstod han från sådan vinning och valde att vara en fattig man, men frigjord i Jesus Kristus. Hans familj blev kort därefter omvänd och den förändring som skett med hela hemmet var tydlig för alla i trakten.

Huru mycket hava vi ej att lära av den forne Gudsförnekaren. Behöva vi ej just ett sådant nit som han hade? Behöva vi ej så fyllas med Guds Ande och så bemäktigas av Guds sanning att vi ej kunna tiga därmed? Detta är en möjlighet. Herren icke blott tillfredsställer den törstande själen och fyller den hungrande med sitt goda, utan han kan också göra hjärtats bägare överflödande. »Den som tror på mig, av hans liv skola flyta strömmar av levande vatten.» Må vi så lämna oss åt Herren Jesus att han i oss får utföra just vad han önskar och vi skola få erfara, att han skall giva oss vad hans ord lovar.

TACKSÄGELSE- OCH BÖNEÄMNEN

Bön om att sann julglädje må få fylla allas hjärtan och att budskapet därom må spridas vida. Sid. 268.

De nya kommittéledamöterna. S. 272

Våra missionärskandidater.

Verksamheten på fältet. S. 273 f.

Missionstidningen Sinims Land.

En underlig erfarenhet.

En förnäm kineskvinna i provinsen Anhuei fick en dag för cirka 30 år sedan reda på, att utlänningar kommit till hennes hemtrakt. Hon uppfylldes da av en förskräcklig fruktan att alla, som kommo i närheten av dem skulle bli besmittade av deras luft. Och det vore ju något förfärligt om sa skulle ske med henne. Nej, hon skulle da väl akta sig därför.

En kväll gjorde hon en underlig erfarenhet. Hon sag plötsligt ett starkt sken pa sin gard. Vid närmare betraktande sag hon, att inuti detta var en man med en bok i handen. Hon blev mycket förvanad men dristade sig dock fraga honom, vilken bok han hade i sin hand. Svaret blev: »Gä till evangeliesalen far du veta det.» Hon hade hört, att den plats, där utlänningarna bodde och predikade sin lära kallades sa. Men dit vagade hon visst icke att ga. Sa gick hon in i sitt rum. Det var förunderligt: hon hade ju skenet framför sig.

Pa natten kunde hon ej sova för skenets skull, ty vare sig hon hade ögonen slutna eller öppna, sag hon ljusskenet. Nästa dag kände hon sig trött och nedslagen. Sag även da skenet framför sig. Sa var det även paföljande två dygn.

Sonen kom att lägga märke till, hur blek och sjuk modern sag ut. Han fragade, vad orsaken därtill var. Hon kunde da ej dölja, vad hon upplevat, utan omtalade förhallandet och slutade med att säga: »Fortsätter det sa här, sa *måste* jag i morgon ga och fraga dem om detta.» — »O, nej, nej mor, gä icke dit», ropade alla i hemmet, »da ta de ut edert hjärta och edra ögon och göra medicin av.» — »Ja, det kan da icke hjälpas», sade hon, »jag kan ej fortsätta pa detta sätt. Och förresten är jag ju ej sa langt fran 70-talet, jag kan i alla fall ej leva länge. De må gärna ta, vad de vilja. Men vad skola de egentligen göra med sådant gammalt.»

Bleka och darrande av fruktan sökte de förmana och varna henne på det allvarligaste att icke ga nära utlänningarnas område. Men hon stod fast vid sitt beslut. »Hellre döden än detta jag genomgatt dessa dygn», sade hon. »Men gör ni nu i ordning en tvättbalja, vari jag kan bada, och tag fram rena kläder, sa att jag far byta om, da jag kommer igen. Sedan bränna vi de kläder, jag har pa mig, sa blir det ingen fara för att ni bli besmittade».

Sagt och gjort. Hon gick till missionärens bostad. Det var en mödosam vandring, ty huset lag mycket högt, sasom alla hus i söder göra för de manga översvämningarnas skull. Da hon kom nära, fick missionärens hustru syn pa henne och gick för att hjälpa henne uppför trapporna. Men den gamla vagade visst icke röra utlänningens vänligt utsträckta hand utan bad att själv fa kravla sig upp sa smaningom.

Inne i bostaden bjöds hon att sitta pa en fin stol. Frun själv tog en likadan stol och satte sig sa nära henne som möjligt för att den gamla skulle höra och förstä hennè bättre. Men da blev hon allvarligt rädd, drog sin stol ifran fruns och ropade: »O, kom inte nära mig, kom inte nära mig.» Frun, som förstod hennes vidskepliga fruktan, satte sig sa langt ifran henne som möjligt och började försiktigt fraga henne om anledningen till hennes besök. Da omtalade den gamla allt och fragade, om de kunde säga henne, vilken bok mannen i hennes syn hade haft i handen. Frun gick da efter en bibel och fragade, om den bok, hon sett i synen, var sadan. »Ja, just sadan, just likadan», ropade den gamla glad.

Efter en stilla bönesuck till Gud om vishet och hjälp började sa missionärsfrun omtala den underbara bokens ursprung och innehåll i korta drag, varpa den gamla damen gick hem. Såsom hon sagt, innan hon gick hemifrån, badade hon och iklädde sig rena kläder vid hemkomsten och brände allt, hon haft på sig. Pa natten sov hon gott, sag intet ljussken. Men natten därpa återkom det och störde hennes sömn, sa att hon nästa dag maste ga till missionsstationen igen och höra mera ur den underbara boken. Sa skedde flera dagar. Var det nagon dag, hon försum-

made att gå, återkom skenet och gjorde henne sömnlös. Genom dessa besök kom hon att lära känna den levande Guden och bestämde sig för att helt tro på honom.

Då hon berättade om sitt beslut för sina barn, uppfylldes de av den största förskräckelse och utropade: »Mor, har du nu också ätit utlänningarnas medicin? Du är ju förtrollad. O, ve oss! O, ve oss!»

»Ack nej, mina barn, det har jag ej gjort. Jag har ej ätit eller druckit något där, men Jesus, den store himlafaderns son, har öppnat mitt hjärtas ögon, så att jag lätt se all min okunnighet och min synd. Han har förlåtit mig allt, och min själ är frälst.»

Det återstod nu för barnen att se, om hon skulle taga skada av att hon så ofta besökte utlänningarna. Intet inträffade dock, utan för var dag, som gick, syntes hennes glädje och välbefinnande förökas, och Jesu frid riktigt stralade ur hennes ögon. Hon köpte en bibel och beslöt att lära sig ett nytt skrivtecken för varje dag. Hon var så ivrig att lära, att hon vid sin död, för ej länge sedan, vid 98 års ålder, hade läst igenom bibeln flera gånger. 98 år är en ovanligt hög ålder i Kina, men den frälsning, hon mottog, syntes göra henne ung på nytt.

Före sin död fick hon glädjen se sin son lämna sin orättfärdiga syssla i rådhuset (nämligen att utpressa penningar av för brott falskt anklagade människor) och skaffa sig hederligt arbete. Hon fick ock se flera av sina anhöriga komma till tro på den Gud, som gjort henne så lycklig och till så stor välsignelse. Hon lämnade ett stort tomrum efter sig. —

Ovanstående händelse berättades av kinesiske pastorn Johan Li under en av stormötesdagarna på en utstation i Pucheng-distriktet i våras och gjorde ett mäktigt intryck på oss alla. Han hade personligen känt henne och ville genom att berätta hennes levnadshistoria visa,

Gammal kineskvinna.

hur Herren på sitt underbara sätt kan söka och vinna människosjälar och fylla dem med den frid, som övergår allt förstånd. Han kan nedriva tankemurar och intaga de starkaste fästen, som uppresa sig mot Guds kunskap i Kristus Jesus.

Nu äro kanske förhållandena i stort förändrade och mycket av fördomarna torde vara borta, men i mera avlägsna och oupplysta trakter råder ännu samma

FRÅN REDAKTION OCH EXPEDITION

Nya kommittéledamöter.

Vid senaste kommittésammanträdet beslöts invälja komministern *Joh. Lindberg* och tandläkaren *Josef von Malmborg*, Stockholm, till suppleanter i Kommittén för Svenska Missionen i Kina.

Vi bedja att härmed få uttala ett varmt välkommen till dem båda och vilja också bedja vår tidnings förebedjande läsare att med tacksamhet till Gud ihågkomma dessa våra nya kommittéledamöter i förbön.

Ny missionsarbetare.

Vid ovan omnämnda sammanträde hade kommittén också glädjen att kunna bevilja en ansökan från seminarielärarinnan, fröken *Elsie Rudvall*, Jönköping, om att få utgå till Kina som S. M. K:s missionär.

Även till henne vilja vi alltså uttala ett varmt: välkommen! Och även henne vilja vi anbefalla åt missionsvännernas hågkomst i förbön med tacksägelse.

---

okunnighetens mörker. Själv har jag på förfrågan, om det ännu finnes sådana, som ha samma vidskepliga tankar som ovannämnda kvinna, av våra bibelkvinnor fått till svar, att så verkligen är förhållandet. Hur många springa ej skyggt in och stänga sina dörrar, då de få se oss nalkas deras hem. På många andra sätt ha vi även fått se och höra, att fienden håller många, många bundna i vidskepelsens garn.

Därför behöver missionären mycken förbön om vishet och nåd att rätt »taga» sådana människor. Må Gud giva oss många »infödda missionärer» sådana som pastor Li. Han är ett levande vittne om Guds underbara kraft. Genom att av Herren Jesus hava blivit helad från obotlig sjukdom och förnyad i sin ande, är han nu »ett käril till heder», Gud till ära.

Hanna Wang.

Mr. Hoste's och Mr. Martin's besök i Stockholm.

Kina Inlandsmissionens föreståndare (general director) *D. E. Hoste*, samt missionssekreterare *John B. Martin* från London hava i dagarna besökt Stockholm. Vi hoppas att i nästa nummer kunna redogöra för den givande samvaron med dessa vördade vänner.

Hans Stjärna i Östern.

På mangas begäran beslöt i år Kommittén för Sv. Missionen i Kina att utgiva vår missionskalender även häftad. Den kartonerade upplagan är nu slutsåld och likaså de ex. vi låtit binda i klotband. Av den häftade upplagan återstår emellertid ännu ett antal exemplar. Vi äro synnerligen tacksamma för var och en som vill och kan hjälpa oss med att få även dessa sålda.

Till våra prenumerantsamlare.

Härmed vilja vi rikta en innerlig vädjan till våra värderade medhjälpare, vilka samla prenumeranter, att söka göra detta i god tid före årsskiftet. Upplagan kan då lättare beräknas.

I samband härmed ber red. att få påpeka, att det står prenumerantsamlare fritt att rekvirera tidningen antingen genom närmaste postkontor eller direkt från expeditionen. Det står var och en fritt att härvidlag handla, som man finner lämpligast. Se för övrigt prenumerationsanmälan.

Vi mottaga med största tacksamhet alt den hjälp, som gives oss för att få tidningen spridd.

Trettondedagen

kl. 11 f. m. anordnar S. M. K., i likhet med föregående år, en *missionshögtid i Betesdakyrkan*, Floragatan 8, Sthlm, då sparbössor och offergåvor mottagas.

Program för mötet kommer att införas såsom annons i Sv. Dagbladet, Sv. Morgonbladet och Stockholms-Tidningen. Missionens vänner hälsas varmt välkomna, och vi anbefalla mötet åt missionsvännernas hågkomst och förbön.

FRÅN MISSIONÄRERNA

Evangelium för hela skapelsen.

Den 18 mars 1926 drogo vi åter i fält med stora predikotältet, denna gång 40 li (20 km.) åt nordost till byn *Shu-ma*, nära gränsen till både Yüncheng- och Ishihdistriktet. Här fingo vi slå upp detsamma inom det stora Förfädernas Tempel och taga vår bostad i det intill belägna, 500 år gamla Stenbuddas f. d. kloster. Minnesvården av sten daterar sig från Mingdynastien, som började regera i Kina år 1368 e. Kr. På den står att läsa om en fruktansvärd jordbävning, som raserade templet, och genom vilken alla stenstoderna av Budda och hans lärjungar brölos sönder. »De äro begravna i en stor brunn på klostrets bakgård», sade tempelvaktaren. Jag tackade Gud i mitt hjärta, att vi ej behöva tjäna sådana gudar.

Här pågick arbetet i ett sträck under sex veckors tid med fem predikanter (Yuan, Ti, Lu, Hsie och undertecknad) samt två portvaktare (Chao och Hsie). Två av predikanterna voro dock endast tillfälliga. De två portvaktarna besökte turvis byarna runt omkring för att sälja evangeliedelar och inbjuda till mötena. Min hustru och två bibelkvinnor hjälpte till att undervisa kvinnorna i 9 dagar. Hundratals människor erhöllo här för första gången kunskap om Guds frälsning genom Jesus Kristus. *Ack, bedjen, att den Helige Ande måtte påverka många hjärtan till frälsning.* I byn blev en gammal man, Iang, 68 år, troende och fick strax lida ej så litet försmädelse. Rätt stor uppmuntran beredde oss en 55-årig man, *Chang Ping-sin.* Det uppdagades, att han trott på Herren, alltsedan han för tio år tillbaka hörde evangelium i Sian (Shensis huvudstad) och sedan dess ej tillbett avgudar. Han hade understundom besökt gudstjänsterna i Yüncheng, men ej vidare studerat läran. Nu har han köpt en helbibel, och som han är både läs- och skrivkunnig, häller han f. n. på att på allvar forska i skrifterna för att »få veta, vad detta skall betyda», Apg. 17: 20. *Bedjen, kära syskon, särskilt för denne man,* som äger begåvning som talare, nit och ofta uppträder på marknader och predikar mot avguderiet, att han må bli en *evangelie* förkunnare.

Predikotält. *Foto: Olga Svensson.*

*

Så kom vårmissionsmötenas tid. På stationen hölls detta lördag och söndag 1 och 2 maj i vårt vackra nya kapell, varvid fem personer döptes till Kristus. Bland dem var en löftesrik ung man, Uang, 23 år, och 60-åriga, varma fru Iang, förstlingen från köpingen *Hsi-chang.* På denna viktiga plats hoppas vi snart kunna öppna

en ny utstation med kretsförsamling. Enligt stadgarna måste det finnas 20 döpta kristna på en plats, av vilka 5 kunna tjäna som kyrkoråd, innan en kretsförsamling får erkännande av moderförsamlingen. I denna krets fattas nu blott fyra personer. Som predikohjälp i Chichchow hade vi en herr Hsie från Norska missionen i Shansi samt gamle pastor *Ching*. Da var gamle vän varit en trappa upp och bedit för br. Hsie, som hastigt insjuknat, råkade han vid nedgaendet i mörkret taga miste på trappsteg, falla och bryta ena farbenet ganska svårt. Han vårdas f. n. på engelska sjukhuset i Pingiang.

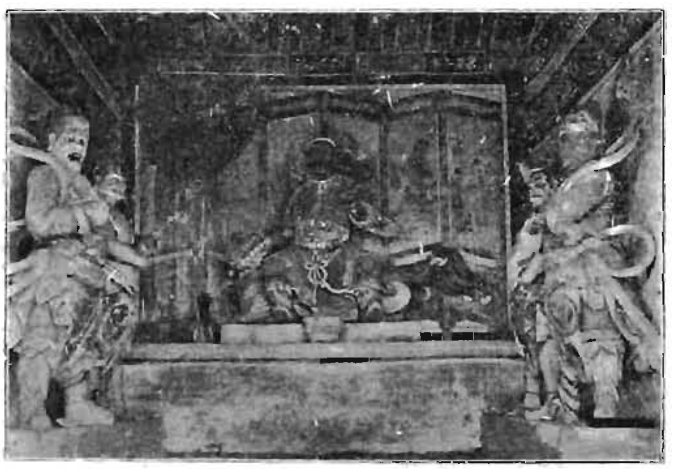

Krigsguden Kuan-ti.

Vårmötet på utstationen *Chington* hölls den 8 och 9 maj, då br. Aug. Berg och min hustru voro med. Församlingen här behöver mycken förbön.

Missionsmötet i Yühsiang (Usiang) hölls den 15 och 16 maj, då jag på pastor *Chings* uppdrag döpte tre män. Av vittneshörden på aftonen framgick, att dessa tre hade alla, direkt eller indirekt, blivit vunna för Herren genom den avlidne nitiske missionsläkaren d:r John Carrs evangeliska verksamhet på Kina Inlandsmissionens sjukhus i Pingiang, Shansi. Arbetet i Yühsiang, vår gamla utstation, är helt och hållet självunderhållande och ledes av pastor Ching med hjälp av en portvakt och församlingens tre diakoner.

*

Den 17 maj slogs tältet upp som vanligt på vårmarknaden i Chichchow på den gamla platsen strax utanför västra stadsporten. Ordet förkunnades i detsamma under 19 dagar. Predikoarbetet på marknaden denna gang var dubbelt intressant, ity att vi erhöllo tillåtelse att verka inom själva det stora tempelområdet. Här naddes många, som ej besökte tältet därutanför. Arbetet pågick nu samtidigt på tvenne platser. Var stad är krigsguden *Kuantis* födelseort, den mest populäre av alla Kinas gudar. Till hans ära har detta kolossala tempel byggts. Den bästa platsen bakom stora tempelhallen (vari det väldiga belätet står uppställt) hade vi fått löfte på, men som buddistpredikanterna redan fattat posto där, ville vi naturligtvis ej oroa dem utan intogo en annan plats i östra pelarraden. En stor fana svajade utanför och visade vara »färger». *Tyvärr äro vi allt för få predikanter i detta sig allt mer utgrenande arbete.* O, att vi rätt besinnade Herrens Jesu ord i Matt. 9:38: *»Bedjen fördensskull skördens Herre, att han sänder ut arbetare till sin skörd».* Vi äga intet Skriftens ord om något annat sätt att anskaffa arbetare för skörden. Endast och allenast: *bedjen* skördens Herre om dem. O, att vi då kunde *rätt bedja*, och Gud skulle säkert *uppväcka* och *sända ut dem*. Härvidlag är deras underhåll en underordnad fraga. Den stora svårigheten är att finna de rätta personerna.

*

Examen hölls i gosskolan med 16 elever en dag i slutet av maj, då flera premier utdelades för flit och gott uppförande. Den unge läraren Cheng, som här tjänat sitt

första år, har skött arbetet till belåtenhet.

Min hustru och tvenne bibelkvinnor ha genom husbesök och gästemottagning verkat bland kvinnorna i staden. På stationen ha söndagsskola och predikan hållits om söndagarna och dessutom dagliga andaktsstunder morgon och afton. En gång i månaden samlas vi kring nattvardsbordet. Måtte Herrens vilja genom allt vinna framgång.

Sommarro i juli 1926. *Henrik Tjäder.*

Från Hanchengdistriktet.

Första söndagen i september var det månadsmöte i Hancheng. Till sådana brukar Far alltid försöka resa. När nu Far denna gång var bortrest, beslöt jag mig för att fara dit. Jag startade på lördag morgon, men maste, på grund av att de stora backarna blivit förstörda av regnet, resa en stor omväg. Fick då ligga i Tsich'uan på natten och kom till Hancheng tidigt på söndagsmorgon. Där blev jag så kärleksfullt mottagen av de troende, vilka det var en stor glädje för mig att få möta.

På förmiddagen ledde jag stora gudstjänsten samt nattvardsmötet därefter. Av gamle läraren Feng blev jag så bjuden på middag i gatukapellet. Sedan på eftermiddagen hade vi ett mycket roligt sångmöte i kapellet. Därefter fick jag se de så trevligt reparerade och ändamålsenliga nyköpta lokalerna för kvinnoskolan. Vidare gick jag omkring överallt på stationen, där var krok påminner om kära minnen från då jag som liten lekte där. Det är nästan, att jag hade god lust att stanna kvar där, var gang jag kommer till det kära gamla Hancheng. Men nej, Gud har ju givit mig en annan uppgift just nu.

Följande morgon bjöds jag på frukost av en av diakonerna i staden. Sedan stagade den diakonen, läraren Feng och jag på resa till She-Jang, för att resa till diakonen Hsü. — Jag hade egentligen beräknat att på måndagen vända om hem till Hoyang, men fick, när jag kom till Hancheng höra, att den 87-årige gamla »Stalgubben», diakon Hsüs far, fått gå hem till Gud. Tänk, han hade under alla de sjutton år, som gått sedan han lärt känna Herren, ej varit sjuk en gång. Han hade i sin by verkligen fått vara ett underbart vittnesbörd om Guds frälsande nåd genom Jesus — Han hade nu slutligen en dag blivit så trött och orkade ej äta något. Då lade han sig att vila, och så lag han i tio dagar utan nagon värk eller plåga och utan behov av föda, och sommade så en afton helt fridfullt in.

Hela familjen sörjde honom uppriktigt, ty han hade ju fått vara medel att föra dem alla till Gud, och han var den, som under alla de gångna åren ej försummade en enda andaktsstund. Underbart var det höra om, huru han för några år sedan hade besökt Hancheng på en långfredag. Han hade då vid mötet suttit och lyssnat till predikan om Jesu stora utgivande kärlek. Han blev så gripen av budskapet, att han med tårarna rinnande utför kinderna gick fram och knäböjde vid predikstolen, där han gråtande, högljutt tackade Herren Jesus för hans outgrundliga kärlek, visad när han för oss syndare dog korsets död. Det var ingen som kunde hålla tårarna tillbaka eller vara orörd av den bönen. Guds Ande hade känts så innerligt nära den dagen.

Nu när denna man slutat sina dagar, hade till hans begravning samlats en hel rad av troende för att ej tala om den stora skara släktingar och vänner både från deras egen by liksom från flera andra platser, som ville hedra honom med att vara närvarande. Begravningen pågick i två dagar. Vi kommo dit på måndagen vid middagstiden, och då hade de redan varit samlade en halv dag.

Det var roligt att se, huru de troende kunde få leda det hela så, att allt kunde försiggå i en kristen anda, trots att de flesta gästerna icke voro troende. På måndagen hade vi tvenne goda möten tillsammans. På tisdags morgon, strax efter sedan det ljusnat, skedde begravningen, som jag fick leda. Alla följde därvid villigt mina förslag beträffande ordningen vid begravningen. Ute vid graven fick jag tillfälle att tala till en stor skara människor, som samlats där. Gud give att de finge nagot varaktigt intryck!

Martin Beryling.

En av de stilla.

Gamla fru Dang (eller »Hanna», som vi kalla henne, därför att hon aldrig är borta från gudstjänsten, såvida ej sjukdom hindrar henne) kom och hade ett viktigt ärende: »Kan min unga sonhustru få bo här under oroligheterna», frågade hon och tillade: »Jag ville gärna, att hon skulle vara en längre tid, så att hon kunde få lära känna Gud.» »Hanna» var ensam troende i sitt hem och bad alltid så innerligt, att Gud skulle frälsa hennes familj.

Unga fru Dang kom. Hon hade bundna fötter och håret uppsatt, så att det påminde om stjärten på en skorpion. Hon var handlande Dangs andra hustru. Den första hade dött och efterlämnat en dotter, In-tsyn, och en fosterson. Hon var från ett hedniskt hem och rädd för oss och var lära men glad att få skydd under det att en av de många stormarna gick fram över vår arma stad.

Grupp av kineskvinnor.

Stilla var hon och förblev så. Det såg icke mycket lovande ut. Hon sade aldrig, vad hon tänkte. Katekesen och bibelspråken läste hon som de andra, men vad hon tog emot, var ej lätt att förstå. Efter 6 veckors vistelse på stationen reste hon hem. En efterlängtad gosse vart dem given. Det blev glädje, och vi gladdes med dem. Det behagade dock Herren att taga hem den lille, innan han fyllt 1 år. Skulle detta skilja henne från oss?

Efter ett par år fick hon åter ett barn, men även detta fick flytta högre upp. Säkert skulle hennes hedniska släktingar härleda denna olycka från hennes umgänge med oss. Men Herren hade andra tankar. Nu fick Gud hennes hjärta helt, och hon kom och begärde dopet.

Lika stilla var hon, men man såg nu, att Guds ord hade blivit såsom mat och dryck för henne. Vi hade en skön förberedelsetid för dopet den våren. Sedan den tiden är hon alltid med oss vid sammankomsterna, såvitt det är möjligt. Alltid läser hon upp sitt bibelsprak på söndagsmorgonen. Och nu har Gud givit henne två egna barn, som hon synes få behålla.

När kvinnorna skola ut två och två på en söndagseftermiddag eller vid andra tillfällen, da är hon alltid med som ett stilla vittne vid sidan av sin »Aron», en kvinna, som har lättare för att tala.

En släkting, som sköter deras jordbruk, har också blivit vunnen för Herren och är en varm kristen. Vidare rörde Gud vid handlanden Dangs hjärta, så att han blev den tredje från detta hem som döptes.

Vid sista stormötet blev också dottern In-tsyn genom dopet upptagen i församlingen. Hon gar i Daggryningens skola och är en riktigt snäll och gudfruktig flicka.

»Hanna» är ju gammal och skröplig och litet otålig ibland, men sonhustrun tiger och utför sitt arbete i trohet och flit. Och de ting, som höra Guds rike till, höra också henne till. Är det fredagsmöte i deras hem (möte för hedningarna), så är gamla »Hanna» och unga fru Dang outtröttliga att gå och inbjuda till mötet. Det fattas icke heller åhörare i deras hem, när mö-

tet hålles där. Och allt är så pyntat och rent. De längta efter att andra skola få del av deras tro och hopp för evigheten.

Nog få de också uppbära smälek från sina hedniska släktingar, något som mer och mer synes bliva de kristnas lott här i Östern. Men fru Dang går stilla sin väg fram och vittnar med sitt liv om vem hon tjänar och älskar.

»Så frukta dig icke, du kungliga brud,
Som går här förtrampad och hädd!
Du är dock en boren furstinna av Gud,
Fast ännu i resdräkten klädd.
Men vet, din förklädnad skall falla en gång
Och skön i din prydning du stå
och hälsas med jubel av änglarnas sång
Och arvet och kronan undfå.»

Dagny Bergling.

Från Ishih Sha.

Vårt höstmöte är just slut. Långt före dager i morse började somliga av deltagarna röra på sig; det var de avlägset boende, de som ha 40 à 45 km. att fara, i många fall på oxkärra och dåliga vägar, för att komma hem. Det är naturligtvis blott kvinnor och barn, som åka, men dessa hade denna gång infunnit sig särdeles talrikt. Nu är det bara en person kvar, en hustru, som med sina två barn väntar här tilldess hennes man får tid att komma och hämta henne. Räkningen för mötet är ock klar, och det har visat sig, att ledarnas bekymmer angående debet och kredit för detsamma voro onödiga. Det blev ett överskott på några dollar.

Stormötesväder. Samma erfarenhet som under så många föregående möten fingo vi även nu göra: ett idealiskt väder, varken för varmt eller för kallt, ej heller blåst eller regn, utan precis vad som behövdes för en friluftsförsamling, som vi ju delvis voro. Det är en underbar Guds nad, som sålunda ständigt möter oss; man känner nästan, att man kan räkna på »stormötesväder» så länge lokalbristen råder, ty det är tydligt, att Herren just handlar med oss efter våra omständigheter. Detta är uppenbart för oss alla och även för hedningarna, såsom vi just hörde, då en hedning yttrade: »Det var då märkvärdigt, alltid är det vackert väder, när ni ha ett möte.» Dagarna före detta möte hade det sett synnerligen regnhotande ut. Därför ha vi nu särskilt tackat vår Fader för denna nya nåd.

*

Stormötestalare. Vår vän Kao från Yüncheng kom även denna gång till oss. Hans predikningar voro särdeles dyrbara, enkla men gedigna och innehållande ett klart vittnesbörd om Jesus. När han talade om »Jesus, alla slags människors Frälsare» var det mäktigt gripande, och man kände, med blygsel över egen skröplighet: ja, just *sådan* skall en predikan vara.

Våra evangelister medverkade även och särskilt evangelisten Hai fick nog göra insats till välsignelse. Han ledde morgonbönen första dagen och läste därvid sången: »Hur många hinder komma på, när vi till bönen vilja gå», och yttrade därvid bl. a. med anledning av sista versen: »Vi tala mycket med människor om allt möjligt, men det blir bara tomma ord; vi borde tala *litet* med människor men *mycket* med Gud.» — Det var en god anslagston för ett stormöte, huru gott, om alla mötena ginge i bönens tecken! Denne broder ledde även avslutningsmötet och gav därvid några mycket goda avskedsord. Han läste om Jesus vid 12 års ålder kvarglömd i templet. »Hans föräldrar voro så upptagna av sina bestyr för hemresan att de glömde Jesus och så lämnade honom kvar. Så är det även med oss här, vi ha så mycket att sköta om och äro så upptagna av ivern att komma iväg hem till våra sysslor — tänk, om vi därvid glömma av Jesus. Låt oss för all del icke lämna honom kvar i kapellet utan taga honom med hem, ty där behöva vi honom.»

*

Församlingsfrågor. Frågor rörande de troendes liv dryftades. Det har blivit känt, att åtskilliga personer börjat begagna opium, däribland t. o. m. en församlingstjänare. Andra synder sades också vara rådande hos några såsom spel m. m. Åt-

Från verksamheten bland taoister.

I en engelsk tidning stod för en tid sedan en skildring från evangelisationsarbetet bland taoisterna i Kina, vilken även torde innehålla atskilligt av intresse för svenska läsare. Vi göra därför följande utdrag i fri översättning.

En missionär hade kommit i beröring med en omvänd f. d. taoistpräst som visat sig vara mycket begavad, och som också erhållit en god skolbildning.

Hans omvändelsehistoria var ganska enastående, särskilt beträffande det medel, Gud använt för att vinna honom. Detta var nämligen ett exemplar av Gamla testamentet, som han en gang fatt mottaga av en evangelist.

I regel börja helt naturligt de hednakristna sina bibelstudier med att läsa nagot av evangelierna. De fortsätta sedan med att läsa Nya Testamentet i sin helhet. Gamla Testamentet sparas i regel till sist, men denne man hade, genom läsning av Gamla Testamentet, innan han varit i tillfälle att läsa det nya, blivit påverkad av Guds heliga Ande. Nu var han en kristen och utövade ett stort inflytande bland de ledande i ett 30-tal omkringliggande byar.

Denne f. d. taoistpräst hade atskilliga ganger gjort missionären sällskap på dennes byresor.

Vid ett sadant tillfälle möttes de redan ett stycke utanför byn av en grupp vördnadsbjudande, högtidsklädda personer, vilka hälsade de anländande välkomna och sedan förde dem till ett väl iordningställt hem, där de rönte ett mycket hjärtligt mottagande.

Efter en stunds samvaro där, fördes missionären och hans sällskap in i en nyupptörd, rymlig byggnad. Denna hade ursprungligen blivit uppförd av de förmögnare familjerna i denna trakt för att användas som deras tempel. Nu hade dock byggnaden i stället blivit invigd att vara en plats, där den sanne Guden skulle tillbedjas. Där var en riklig festmaltid framdukad.

F. d. taoistprästen tog sedan till orda och höll en kärleksfull och allvarsmättad predikan till sin Herres och Mästares förhärligande.

Då man, efter att hava uttalat ömsesidiga lyckönskningar, skulle skiljas, visade värdarna sin tillgivenhet genom att följa missionären och hans sällskap ett langt stycke pa hemvägen.

* * *

Vid ett annat tillfälle begavo sig missionären och den nyligen omvände taoistprästen till en by, där en av taoistprästens forna elever var bosatt. Denne är mycket förmögen och varmt hängiven taoismen, eftersom han tror sig hava taoismens gu-

---

skilliga församlingsmedlemmar hade besökt teatern och icke få hade ohelgat vilodagen, särskilt nu under sommarbradskan. Huru skulle man behandla alla dessa? Man enades särskilt om opierökarne, att sända en deputation att förmana dem, att snarast möjligt avvänja sig, för vilket fall vi pa stationen skulle öppna en opieasyl med evangelisten Chang som föreståndare. Andra medlemmar skulle förmanas till bättring och de obotfärdiga skulle uteslutas ur församlingen.

Kapellbygget. Fragan om nytt kapell behandlades nu åter och det beslöts att ga i författning om inköpande av ett hus 30 km. härifrån, vilket salubjudits. Det torde kunna köpas för 1.000 kr. Det räcker nog ej ensamt till kapell, utan man behöver ännu ett liknande för att fa rum för omkring 400 personer. De medel vi ha räcka dock till för inköp av dessa tva hus, kanske även att lägga grunden. För fortsättningen sörjer väl Herren, den store Mästaren för verket. Det är dock stort, att ha kommit sa langt, att man vagar spekulera pa köp av hus, det är liksom man hade litet *utsikt*. Må Herren giva sin välsignelse till allt som göres i saken och bevara från alla misstag. (Forts.)

domligheter att tacka för sitt välstånd. Hans forne lärare i taoism visade emellertid nu stor iver ifråga om att undervisa honom i Herrens Jesu lära.

Huset var byggt av sten med stora och höga rum, i vilka funnos vackra möbler. Ägaren visade sig först något stel och tillbakadragen, men blev snart mera tillgänglig. Inom kort höll den rike mannen på med att upprepa Joh. 3: 16 likt ett läraktigt litet barn, och man gjorde sitt bästa för att förklara versens innehåll, under det att man samtidigt bad Herren själv genom sin Ande giva förklaring och ljus över bibelordets innehåll.

Da man sedan gjorde ett besök i den rike mannens tempel, grepos besökarna av att se huru där funnos avgudar. Ursprungligen sökte man ju i taoismen tillbedja den *osynlige* Guden och hade inga gudabilder. Utvecklingen har emellertid gått nedåt i stället för framåt och uppåt, och så har man sjunkit ned till avgudadyrkan. Må vi i våra böner även kunna ihågkomma taoismen och bedja om att evangelie klara ljus må upplysa av taoismen förmörkade själar.

Litteratur.

För varje dag.

Det är nu andra året väggalmanackan: »För varje dag», med dagliga betraktelser i anslutning till Brödraförsamlingens »Dagens Läsen» utgives.

Ett meddelande från en missionär, som förstått meningen med almanackan lyder så:

»*Tack* för väggalmanackan! Den hänger i vanliga fall strax bredvid mitt arbetsbord. Nu ja min semester hänger den på den veranda, där vi ha gemensam morgonbön. Många av de små bladen har jag sänt ut till bekanta, när jag skrivit till dem; några gånger har den lilla betraktelsen givit uppslag till föredrag. Ja, varmt tack! De bladen fylla sin mission.»

Även följande uttalande är uppmuntrande: »Läsandet av dessa kalenderblad har väckt en längtan hos mig att åter besöka Herrnhut en gång och lära känna dem som skrivit ned en så skön och rik utläggning av Guds ord. Det är verklig, sann kristendom, som möter en i dessa betraktelser!»

Må almanackan även i år gå ut i världen och bliva till välsignelse! Hur ofantligt viktigt är det icke för oss att varje dag avskilja en stund, som vi tillbringa i stillhet vid Jesu fötter! Må läsandet av de små bladen visa oss hän till »det ena nödvändiga!»

Bladen, vilka avrivas varje dag, äro sammanhäftade till ett block, som är fäst vid ett ryggstycke. Några förbättringar har i år genomförts. Sålunda finnes det t. ex. i år två perforeringar, av vilka den ena sitter *under* själva datum. På så sätt är det möjligt att avriva och läsa betraktelsen också på morgonen, medan själva datum för den innevarande dagen kan sitta kvar till kvällen.

Förläggaren, Halls Förlag, har även i år förklarat sig villig att, i händelse nettovinst uppstår, lämna 10 proc. till Brödraförsamlingens hednamission.

Harald Padel, pastor i Ev. Brödraförsamlingen, Göteborg, Första Långgatan 10, 4 tr., *utgivare*. Signe Schubert, Stockholm, Apelbergsgatan 42, 2 tr., *översättare*.

Varför blev du missionär?

Birmas apostel, dr Adoniram Judson, blev en gang av en vän tillfrågad: »Varför blev du missionär?»

Efter ett ögonblicks eftersinnade svarade Judson: »Därför att jag trodde, att Herren Jesus skulle bli glad, om jag blev det.»

Gör *du* nagot för att glädja din Frälsare, honom, som offrat allt för dig?

En god jul

tillönskas alla

S. L:s läsare!

Prenumerationsanmälan.

Missionstidningen

SINIMS LAND

anmäler härmed sin 32:a årgång.

Sinims Land, organ för Svenska Missionen i Kina, har under år 1926 gjort en stor förlust, i det att dess redaktör, missionssekreterare Högman, av Herren lösts från tjänsten härnere. Tidningen utkommer dock alltjämt enligt samma plan som under föregående år. Ansvarig utgivare är missionsdirektor Erik Folke, varjämte t. f. missionssekreteraren Martin Lindén medverkar vid tidningens redigering.

Sinims Land utkommer under årets lopp med 20 nummer samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev från Kina, meddelanden från hemarbetet samt missionsnotiser från när och fjärran. Från olika håll har red. haft glädjen mottaga vittnesbörd om att vår tidning fått vara till uppmuntran och välsignelse. Vi bedja att härmed få uttala ett varmt tack härför såväl som för allt det kärleksfulla intresse för Sinims Land, vilken på olika sätt lagit sig uttryck. Särskilt beder red. att till prenumerantsamlarna få uttala ett vördsamt och hjärtligt tack för deras uthålliga och osjälviska arbete för tidningens spridning.

Då nu årsskiftet närmar sig, ville red. dessutom till envar av tidningens vänner rikta en innerlig vädjan om hjälp med anskaffandet av nya prenumeranter. Tidningen behöver så väl det ökade ekonomiska stöd, som varje ny prenumerant tillför den. Men dessutom kan och bör ännu högre synpunkt anläggas på arbetet med att samla prenumeranter. Denna kan uttryckas så: ju fler nya prenumeranter, desto fler vänner till missionen och förebedjare för densamma. Och ju fler förebedjare desto större segrar i hela det arbete, för vilket Sinims Land vill vara ett organ. Må då tidningens vänner själva med ny frimodighet gripa sig an med arbetet för att samla prenumeranter och må de bedja Herren mana fram och giva Sinims Land många nya verksamma vänner.

Slutligen bedja vi också få anbefalla Sinims Lands redaktion åt vännernas hågkomst i förbön. Red. känner djupt behovet av Guds nådefulla bistånd och välsignelse, och denna gives det veta vi, såsom svar på bön.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25. 1 kvartal kr. 0: 90, 1 månad kr. 0: 65. Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla mot insändande till exp. av postens kvittenser kr. 2: 25 för varje 5-tal ex., men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. Norr 224 73.**

INNEHÅLL:

Ill. — Stor glädje. — Jultankar. — »Den läran har gjort mig så glad.» — En underlig erfarenhet. — Från Red. och Exp. — Från missionärerna. — Från När och Fjärran — Litteratur. — Prenumerationsanmälan.

Stockholm. Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1926.